

yazmasam deli olacaktım

Mayıs - 2018

yazmasam deli olacaktım

Yazarlar

Abdullah Kudret Çiçek
Ada Cemre Köse
Ahmet Şükrü Aydın
Azra Naz Özcan
Başak Akanaraz
Berika Taş
Betül Günay
Beyza Çevik
Bilgi İrem Akkaya
Burak Sefa Şen
Cansu Çellek
Cemre İdil Mutlu
Ceylin Akbaş
Duygu Çetinkaya
Duygu Olgunsoy
Esmenur Kapusuz
Esra Ak
Eylül Şahin
Gamze Naz Çömlekçi
Gizem Öztürk

Göksu Boska
Göktuğ Efe Verir
Gülten İrem Ünlü
Hilal Pınar Dağlı
İsmail Cem Mızraklı
Kardelen Altun
Melike Maniş
Mertkan Kurt
Merve Göksoy
Nisa İclal Akyel
Nisa Nur Sarısoy
Saadet Bahar Kaya
Sarper Özyurt
Sema Nur İnce
Sıla Aydın
Şevval Kader Şentürk
Tuana Türe
Yağmur Naz Hep
Zehra Çevik

Gerze Atatürk Ortaokulu Yayınları

YAZMASAM DELİ OLACAKTİM

Mayıs - 2018

İmtiyaz Sahibi
Gerze Atatürk Ortaokulu Yayınları Adına
Adem YÖNET

Genel Yayın Yönetmeni
Fatih ARSLAN

Editör-Tasarım
Adem YÖNET

Kapak Tasarım
Şenol KÖSEOĞLU

İnceleme ve Değerlendirme Kurulu
Pınar DANIŞMAN - Duygu KULAK - Fatih ARSLAN

1. Baskı
500 adet

ISBN
978-605-86139-6-6

Baskı
Şimal Ajans Matbaacılık Dijital Baskı Hizmetleri
Sakarya Cad. Aşağı Hamam Yokuşu No:7/A SİNOP
Tel: 0 368 260 59 59 Matbaa Sertifika No:21439

Yazmasam Deli Olacaktım
Gerze Atatürk Ortaokulu Yayınları

Tüm hakları Gerze Atatürk Ortaokulu Müdürlüğü'ne aittir. Okul müdürlüğünün izni alınmadan kısmen veya tamamen çoğaltılması veya kaynak gösterilmeden kullanılması yasaktır. Yazıların sorumluluğu yazarlarına aittir.

İsteme Adresi
Gerze Atatürk Ortaokulu Gerze-SİNOP Tel: 0 368 718 51 03
Web Adresi:<http://gerzeaturkoo.meb.k12.tr>
e-mail: 745847@meb.k12.tr

ÖNSÖZ

“Söz vermişim kendi kendime: Yazı bile yazmayacaktım. Yazı yazmak da bir hırstan başka ne idi? Burada namuslu insanlar arasında sakın ölümü bekleyecektim. Hırs, hiddet neme gerekti? Yapamadım. Koşum tütüncüye, kalem kâğıt aldım. Oturdum. Adanın تنها yollarında gezerken canım sıkılırsa küçük değnekler yontmak için cebimde taşıdığım çakımı çıkardım. Kalemı yonttum. Yonttuktan sonra tuttum öptüm. Yazmasam deli olacaktım.”

(Sait Faik, Son Kuşlar, s. 51, Varlık Yayınları, 1956, İstanbul)

Turkuaz mavisi denizin kenarında, umut dolu yüreklerle söz vermişlerdi bu güzel çocuklar. Atatürk'ün, Atatürk Ortaokulu'nun çocukları okumaya, okuduğunu anlamaya, anladığını yorumlamaya ve nihayet bilim, sanat ve ahlâk ikliminde yetişen bilinçli bir okur olmaya.

Sözlerini tuttular. Okudular, araştırdılar, irdelediler, eleştirdiler. Nice deryalarda kulaç atıp, nice ovaları rahvan geçip kitapların evreninde geliştirdiler hayallerini, sevgilerini, sezgilerini.

Kalemlerini ustalıkla yontmayı öğrendiler, koşular yazarlık dükkanına... Sözcüklerini doğrultup, düşüncelerini parlattılar.

Ve okuduklarını, anladıklarını, eleştirdiklerini satır satır analiz edip, özgün düşünce ve üsluplarıyla sentezlediler.

Sonra bir güzel sancı başladı. Kalem hazırды, kâğıt hazırды, yazmanın cazibesi yüreklere düşmüşdü.

Artık dayanamadılar. Harf harf, kelime kelime, cümle cümle yağdılar kâğıtların üzerine.

Hayallerini, umutlarını, sevgilerini, özlerinde bulunan çizgileri

ve tabiki onlarda iz bırakan kitapları anlattıkça anlattılar.

Okumak yazmak üzerine de bir iki kelam ettiler boylarına bakmadan. Sürç-i lisan ettilerse affedin ağabeyleri, ablaları, anneleri, babaları ve öğ retmenleri...

Bir de kendilerinden yaşça küçük olanlara da diyecekleri sözleri vardı:

“Hayallerinizden vazgeçmeyin, okumanın renkli dünyasına girip, yazmanın macerasına siz de katılın.”

Vallahi ben gördüm, “okur” olduktan sonra yazmasalar deli olacaklardı.

Fatih Arslan

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ KİTAP

Okumak Yazmak Üzerine9

BÖLÜM I

Okumak ve Yazmak Ayrılısak da Beraberiz11

BÖLÜM II

Her Şey Kitapla Başladı27

BÖLÜM III

Kahramanım Benim37

BÖLÜM IV

Yanıbaşımdaykiler59

İKİNCİ KİTAP

Hayallerim Olmadan Asla73

ÜÇÜNCÜ KİTAP

Okursan Yazarsın Yazar'san İz Bırakırsın103

BÖLÜM I

Köprü Altındaki Aile107

BÖLÜM II

Beyaz Diş141

BÖLÜM III

Sadako175

BÖLÜM IV

Ömer Seyfettin Hikayeleri199

BİRİNCİ KİTAP

OKUMAK YAZMAK ÜZERİNE

“Yazma yeteneği; okuma birikimi ve sağlam bir hayat felsefesiyle dengelenip gelişir. Okumadan yazamayız. Okuma zevki almamış, kitaplarla arasında şöyle böyle bir sevgi ilişkisi kurulmamış biri, yazmayı aklına bile getirmez. Yazmaya özenmenin, anlatmayı öğrenmenin ve yazının derinliğini kavramanın öteki ayağı okumaktır.”

İnci Aral

BÖLÜM I

Okumak ve Yazmak

-Ayrılısak da Beraberiz-

Türkiye'de okuryazarlık sanırım okula gitmiş her insanda var, okuryazarlık algısı evin yanındaki kahvede sigarasını içerken gazete okuyan Mehmet amca olmak demek. Yani önüne gelen basit yazıları kolayca okuyabilmektir. Okur ve yazar olmak daha farklı bir şeydir. Okur olmak demek herhangi bir yazıyı yorumlayıp ana fikir ve yardımcı düşüncelerini kavramaktır. Yazarlık ise herhangi bir konuyla ilgili kendine özel özgün ve orijinal yazılar yazmak demektir.

-Sarper Özyurt-

“OKUMAK VE YAZMAK”

İŞTE BÖYLE BİRŞEY

-Nisa İclal Akyel-

Okumak, uzaya çıkıp yer çekimi olmaksızın yıldızdan yıldıza atlamak, Sahra Çölü'ne gidip su bulamayacağımızı bilmemize rağmen su aramak, cesur bir itfaiyeci olup koca alevlerin içine dalmak gibidir. Bazen bir kurt olup ceylan peşinde koşar, bazen bir yağmur olur durmaksızın yağar, bazen de bir kelebek olup bir günlük ömrün izini süreriz. Okumak için sadece içerik yetmez. Bir kere kapağı da gösterişli olmalı. Alımlı olmalı yani. Sonra sayfa sayısı önemli. Uzun diye de almamazlık yapmamalıyız ama yine de üzerinde tartışılması gereken bir konu bu. Aslında sayfa sayısından önce yazarın adı soyadı ve kitabın adı önemli. Yani kısacası kitapla ilk göz göze gelmenizde kitap size “Al beni, al beni!” diye haykırmalı. Tamam, okumak böyle ama peki ya yazmak?

Yazmak daha ayrı, güzel ve ilginç bir şey aslında. Okumak da olduğu gibi farklı yerlere, farklı ülkelere gitmiyorsunuz fakat bilgi vermek için araştırma yaptığınızda daha çok şey öğreniyorsunuz. Ve öğrenip, öğretmek muhteşem bir duyguymuş gibi geliyor insana. Yazmak bir bakıma da içinizdeki duyguları dışa vuramadığımızda, yazarak anlatmak gibidir. Nefret ettiğinizde yazarsınız. Üzüldüğünüzde yazarsınız. Sevindiğinizde yazarsınız. Zaten günlük yazmakta bu şekilde ortaya çıkmamış mı? Kişi konuşamamış, yazmış. İnsan anlatamadığında yazar, yazmaya devam ettikçe de rahatlar.

Yazmak anlatılamaz bir değerdir açıkçası. Yazarların ne zorluklar altında kitaplar yazdığına tanık olanınız varsa anlayabilirsiniz beni belki de. Yazmak insanın en uzun ufkunu açar. Sonsuza doğru giden

bir ufuk çizgisini oluşturur. Düşünceleri genişletir. Hayal gücünü geliştirir. Yazmayı anlatmaya başlasam bu şekilde uzar, gider ve bitmez. Ve doğruyu söylemek gerekirse şuan bu yazıyı yazmak için kendimi o kadar zorluyorum ki. Aklıma bir şey gelsin diye uğraşıyorum. Ama gelmiyor. İşte anlatmak istediğim şey de tam olarak bu. Yazı yazmak için aklı zorlamak gerekiyor. Çünkü iyi ve kaliteli yazı ancak sınırları biraz zorlayınca, çizgileri biraz aşınca yazılır. İşte yazı yazmak böyle bir şeydir.

OKUMAK İLERLEMEKTİR

-Esra Ak-

İnsan için en etkili öğrenme yolu okumaktır. Okuyarak yetişmiş bir toplum, başarılı ve güçlü olacaktır.

İnsan beyni okuyarak beslenir ve bilgileri güçlenir. Okuyan insanların farklı bakış açıları vardır. Kelime dağarcıkları yüksektir. Bilgi edinme istekleri vardır. Kitap okumak düşünceleri besler ve güçlendirir. Tıpkı bir pusula gibi insana yol gösterir. Kitap okumayı sevenler genel kültür bakımından da üst seviyedirler. Genel kültür, toplumca önemsenen ve saygı duyulan bir değerdir.

Okumanın ne yaşı ne de zamanı vardır. İnsan istediği her zaman okuyabilir. Yeter ki okumayı gerçekten istesin. Okuma isteği öncelikle insanın kendi içinde olmalıdır. Okumak için illa da kalın romanlara ihtiyaç yoktur. Bazen tek bir sayfa bile o kadar şeyi anlatır ve özetler ki insana. Okumanın satırı, sayfası, gerekçesi olmaz. Okumanın bir gerekçesi olacaksa eğer o da okumak olacaktır.

Okuyan insanlar dünyayı ve olayları farklı bakış açılarıyla değerlendirebilirler. İnsan okuduğu her kitaptan, her yanından her satırdan, ne kadar kelime öğrenirse, bilgi havuzu da o kadar dolu olur. Bu havuzu doldurmak bizim elimizdedir. Aslında en önemlisi de okuduğunu hakkını vererek okumaktır. Bacun'un dediği gibi "Okumak bir insanı doldurur, konuşmak hazırlar, yazmak ise olgunlaştırır."

EN ÖNEMLİSİ İSTEMEK

-Kardelen Altun-

Yazı yazmanın çok ince bir olmazsa olmazı var. O da istek. Evet, sadece istek. İstek olmadan hiçbir şey olmaz. Mesela bir deneme yazacak olsanız ona bir tutam hayal gücü, bir tutam öznel düşünce, bir tutam hayatın rengini katarsınız mükemmel bir yazı olur. Hayır olmaz. Önce onu istemeniz gerekir.

Onu isteyerek bütün içtenliğinizle yaşamalısınızdır. İsteksiz yazdıysanız sıradan bir yazıdır o.

Bir kız çocuğuna deseniz ki renkli renkli, cıvıl cıvıl kelebekler hakkında deneme yazar mısınız? O kız eğer ki kelebekleri sevmiyorsa o güzelliklerden güzel bir yazı çıkaramaz. Yazıyı yazmak için değil, yazı yazmak için yazar. Ama deseniz ki siyah bir araba hakkında düşündüklerini yazar mısınız? Eğer isterse yazı yazmayı, harikalar yaratır.

Deneme yazmak bir sanattır. İstersek başarırız. Adı üstünde deneme. Siz de deneyin.

YAZAR NİÇİN VE NASIL YAZMALI?

-Abdullah Kudret Çiçek-

Yazma amaçları bakımından yazarlar ikiye ayrılırlar, Kendisi için yazanlar, başkaları okusun diye yazanlar.

Peki, nasıl bir yazar olmalıyız? İşte bunu merak ediyorsanız kendiniz için yazan bir yazar olmanızı öneriyorum. Çünkü millet ne der diye düşünen bir yazar zaten iyi bir yazar olamaz. Zaten büyük, ustaca yazılmış eserlere baktığınızda görürsünüz ki sabah, kesinlikle ama kesinlikle insanın içini karartmadan ve ne bileyim yani böyle okur yazıyı okurken sıkılmasın, yok efendim şu vakitte yazayım, güneş batarken yazayım, müzik eşliğinde yazayım okura o duyguyu yaşatayım falan derdinde olmayan kişi rahat ve sakin. Düzgün bir şekilde kendisini içten ve samimi bir şekilde ifade eder.

Yusuf Atılgan, Cahit Zarifoğlu, Necip Fazıl Kısakürek bunlardan sadece birkaçı. Rasim Özdenören'in kardeşi olan Alaattin Özdenören de bunlardan yalnızca birisi. İşte bu insanlara biz gerçek yazar diyoruz.

Niçin yazar olmamız gerektiği de aslında bu insanlar tarafından rahatlıkla bizlere örnek bir hayat ve örnek bir yaşayışla sunulmaktadır. Kaldı ki, bütün önemli yeni nesil yazarları da bu insanlar ve kişilikleri örnek almaktadır.

Burada şunu da ifade etmek istiyorum: Kesinlikle sizlere bu yazının beğenilmesi için yazmıyorum. Ben bu yazıyı kendim için yazıyorum. Zaten bir şeyi beğenerek onu yazmaya koyuluyorsam bunu siz değerli okurlarımızla da paylaşmam gerekir. Ama okuyucu okusun diye yazılan yazılar kusursuz olmak isterler fakat kusursuz olamazlar. İşte bunun için yazar olmalıyız bence.

İçimizdekileri dökmek, ruhumuzu ve düşüncelerimizi rahatlıkla

ifade edebiliriz. Ama aslına bakılırsa yani kusursuz yâr arayan yârsız kalır sözü gereğince bu işin zaten olmayacağı aşîkâr. Yazar olma sebebimiz de bu olmalıdır bence. Yani, bu algıyı ortadan kaldırmak olmalıdır. İşte biz eğer bu şekilde yaparsak yani bu algıyı ortadan kaldırırsak gerçekten yazıların farkına varabiliriz. O yazıların inceliğine, zarafetine ve güzelliğine ulaşabiliriz. İşte bu sebeptendir ki, gerçek yazıların farkına varmak çok da kolay olmasa gerek. Çünkü bu algıyı ortadan kaldırmak da bir o kadar zor. Gerçekten yazar olabilmek ve yazar olma sebebimiz bu olmalıdır işte.

Son olarak şunu da ifade etmek istiyorum: Gerçek yazar ve gerçek yazılar içten ve samimiyetle yazılmalıdır. İşte bu bahsettiğim diğer yazı türü yani millet okusun diye yazılan yazılar yapmacık ve sade hatta pek değersiz olmaktadır. Saysa yazar o yazılarını bulamaz. Tabii eğer yukarıda da bahsettiğim gibi, yani Cahit Zarifoğlu, Necip Fazıl gibiyse... İşte bu yüzden yazar olmalıyız. Onlar gibi olmak, onların dünyasında yaşamak, onların başlarından geçenleri anlayabilmek ve onları bir yazar olarak tanıyabilmek için. Şu an biz onların hiçbirini tam olarak tanıyamıyoruz. Sen eğer onları anlamak istiyorsan ben sana söyleyeyim: Yazar ol, anlarsın.

Söylenebilecek bir başka şey ise şudur ki: Yazar olmanın daha iyi bir amacı daha doğrusu yani neden yazar olmalıyız sorusunun daha iyi bir cevabı ise bunların yani bu bahsettiğim yazarların yazılarını anlamaktır.

Osmanlıca bir eseri okuduğunuzu düşünün. Bu eserdeki tüm Osmanlıca kelimeleri anlarsanız bile eğer ustaca yani kendi içinden gelenleri yazan bir yazar tarafından yazılıyorsa metnin genelini anlamanız çok kolay olmayacaktır. İşte usta yazarların metinlerini yazarken ki ruh hâllerini anlamak o tür yazılar yazmaktan kaynaklanmaktadır.

Türkiye’de bu bahsettiğim yazarların dışında çok büyük ve çok önemli yazarlar da vardır. Aslında ünlü yazarların hayatlarına baktığımızda neden yazar olmalıyız sorusunun cevabını da bulacağız. Örneğin sizlerle bunlardan birisi olan Cahit Zarifoğlu’nun hayatını paylaşayım: Cahit Zarifoğlu, 1940’da Kahramanmaraş’ta doğdu. İlk orta

ve lise öğrenimini burada tamamladı. Üniversite için yurt dışı sınavlarına girdi ve bu sınavları kazandıktan sonra yurt dışında Alman Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi ve sınavı kazanıp tercüman olmaya hak kazandı. Tercümen olarak Türkiye Radyo ve Televizyon Kurumu'nda çalıştı. Tabii, bu sırada yazılarını da yazdı. 6 Haziran 1987'de vefat etti.

Şimdi anladınız mı niçin yazar olmamız gerektiğini? Çünkü biyografiden de anlaşıldığı üzere yazarlık zevk işidir. Zevk işi olmasa adam tercümanlığın yanında yazarlık yapar mı? Yazarlık insanın kafasını dağıtır, tabii millet ne der diye değil de içimizden geldiği gibi yazarsak işte bundan bu kadar uzunca bahsetmemin sebebi de budur. İşte dünyanın ve şu kâinatın bütün koşuşturmaları içinde en iyi zevk alabileceğimiz bir iş yazarlık olduğu için insan yazar olmalıdır. Tabii yazar içinden geleni yazarsa...

EN ÖNEMLİSİ MUTLU OLUYORUM

-Göksu Boska-

Okumak benim için, bilgi toplamak, sıradan hayatlara bir tutam olsa da heyecan katmak demek. Okumak, farklı dünyalara yolculuğa çıkmak, farklı insanlarla tanışmak, farklı hayal dünyalarını ziyaret etmek, harikalıklar içinde gezintiye çıkmak gibi bir şey.

Üzgün olduğumda okumayı her şeyden çok istiyorum çünkü okuduğumda olduğum dünyadan soyutlanıyorum. Bambaşka bir dünyaya gidiyorum ve en önemlisi, mutlu oluyorum.

Yazmak ise, değişik bir kavram. Bazen birkaç satır, bazen ise ezber ettiğimiz koca bir kitap hayat felsefemiz olur. Birkaç satırla beni benden alan kısa yazıları da okudum, upuzun yazılıp detayların fazlalığıyla da bunaldığım yazıları...

Yazmaya başladığımda, hayallerimin içinde kayboluyorum. Işıl ışıl, renkli hayallerden en güzelini seçiyorum ve yavaş yavaş kâğıda dökmeye başlıyorum.

Yazmak, bir insanın içini dökmesi, yeni bir sayfa açması, öfkelerini boşaltması, hatta üzgünlüğünü gidermesi için çeşitli yollardan biri sadece.

İnsan istediği şeyin hayalini kurarak yazabilir. Hayal kurmanın yaşı yoktur. "Bu hayal kuruyor, çok çocukça, vb." düşünceler insanı yazmaktan alıkoyar. Önyargılardan dolayı içimize kapanık oluruz. Hatta sırf bu yüzden yazmaktan bile vazgeçebiliriz. Ama yazmak, çoğu zaman, hayal kurmaktan geçer.

BEN BİR YAZARIM

-Cemre İdil Mutlu-

Ben yazı yazarım.
Dünyayı güzelleştirir,
Yarınları aydınlatırım.
Her gün üstüne ekleyip,
Eserler çıkarırım.

Belki bir kitaba ait fikirlerim,
Belki de kendime özgü romanım,
Belki de gezip, görüp, yaşayıp
Yazılarımı tamamlarım.

Beynimde uçuşur düşüncelerim,
Onlarıysa anlatmak, açıklamak isterim.
Sadece bir kâğıt,
Bir kalem yeter bana...

İnsanlık iyileşsin diye uğraşır,
Dünya ise eserlerimden
Bir ders çıkarsın diye çalışırım.

Fakat bu benim kalemim
Garip gelebilir bazı hikâyelerim,
Onu da çok görmeyin!
Bırakın özgürce düşüneyim.
Çünkü ben bir yazarım.

ÖLENE KADAR SENİNLEYİM BIRAKMAM

-Esra Ak-

Gerçekten okuyup yazmak insanı değiştiriyor. Okumak tamam ama eğer okuduklarından sonuç çıkarıp bir kâğıda dökabiliyorsak o zaman bir anlam ifade ediyor. Çoğumuz genelde “okuruz”, okur- yazar değiliz bunu şimdi daha iyi anlıyorum. Yazmak bir düşünce gelişim eylemidir. İnsan yazdıkça bir ileri safhaya çıkıyor sanki. Yazdıklarımızı gerçekten o kadar önemli ki yepyeni çıkarımlar olmasa da yazmak insanı geliştiriyor.

Okurken eğer eleştirisel bir bakış açısıyla okur, ben olsam ya da ben şu şekilde düşünüyorum diyerek, yazarı eleştirerek okunursa bu gerçek bir okumadan insan düşüncelerini yazıya dökerken de kendi içinde yazdıklarını bir daha düşünüyor. Düşüncelerine kelimelere düzgün cümlelere dökmek yeni bir yapı, bir resim yapmak gibi.

Düşünceler o yazıda bir şekil olarak karşısında beliriyor. Ve insan onu daha iyi anlıyor. Bir de yazdıklarına okunup yorumlar yapılıyorsa, o zaman daha bir zenginlik kazanıyor. Ama yaptığımız bir yanlış var. Bir şiir; bir hikâyeyi aynen kopyalayıp yazılara aktarmak, bunu paylaşmak bir yetenek değildir. Asıl olan bunu yaparken de kendinden bir şeyler katıp yazmak.

Okumak da böyle olmalıdır. Sadece okumamalı elbette okuduğunu anlamaya, okurken sayfalara not düşmek beğenilen yerlerin altını çizmek veya ilgisini çeken yerleri tekrardan okumaktır. Bu, kitaba hayat verir, onu yaşatır, yeşertir.

Aslında benim hayatımı Levent YÜKSEL’ in bir şarkısı özetliyor gibi. “Sevdikçe sevesim geliyor, ölene kadar seninleyim, bırakmam.” diyordu Yüksel. Benim de yazdıkça yazasım okudukça da hayata tüm içtenliğimle sarılasım geliyor.

İYİ Kİ VARSIN İLHAM KAYNAĞIM

-Saadet Bahar Kaya-

Kitap karşıma oturdu ve iç çekti.

- Beni artık kimse okumuyor telefonlar, tabletler, bilgisayarlar varken, dedi.

Gerçekten de artık öyleydi ailelerinden masal dinlemek isteyen çocuklar kitaplar yerine telefonları kullanıyorlardı ve bu sonuç çok kötü yerlere gidebilirdi.

- Bense sadece içimden mırıldanmıştım "Belki de seni sevmiyorlar" demiştim fakat nasıl olduysa duymuş ve bana çok fena bakmıştı. Keşke o sırada onu söylemeseydim, dedim.

- Belki de haklısın beni sevmiyorlar ya da ne bileyim kullanmak istemiyorlar veya belki de ben o şekilde düşünmek için çaba gösteriyorum.

- Hayır aslında tam tersi seni seviyorlar ama para harcamak istemiyorlardır, belki de sen yanlış anlıyorsundur onları ve biz senin içinde birçok bilgi olduğunu biliyoruz ve seni çok seviyoruz.

Küçük bir tebessüm etti ve gözünden yaşlar süzülüverdi bense dediklerimden o kadar pişmandım ki yerin dibine girebilseydim fakat yakınmak yerine kendimi affettirmeyi düşünüyordum şimdi.

Yerimden uzun bir süre sonra kalktım.

- Nereye gidiyorsun yoksa sen de mi beni bırakıp gideceksin ya da hiç dönmeyeceksin.

- Biraz dışarı çıkıp gelirim sen beni merak etme geleceğim.

Beni merak etmemesi mümkün dahi değildi fakat bunu söyleye-

bildim aklımda ona birçok sürpriz vardı ve hepsini yapacaktım.

Dışarıdan birkaç çocuk buldum bunlar; Ali, Tuna, Gamze, Elif, Serhat'tı. Bu ufakları aldım güzelce giydirdim ve kitap aldım. Birkaç da balon... Kitap balonları çok severdi ve onları görünce içi huzur dolardı. Çocukları ve tabii balonları alıp kitap atölyesine indik. Önceden çocuklarla anlaşmıştık neler yapacaklarını onlara anlattım, atölyeye önce ben girdim ve ağlama sesi duydum.

- Ben ona ne yaptım da beni bırakıp gitti. Ben onları sevmekten başka ne yaptım ki hiç sadece kendimi onlara beğendirip sevdirmek istemiştım hatta sevdiklerini bile düşünmüştüm fakat yanılmışım!

Kitabı gittim raftan kaldırıp sarıldım.

- Bak sana ne getirdim!

Çocuklar, iyi ki varsın kitap seninle biz huzuru bulduk, bizimle de sen huzur bul diye sana kendimizi bir de balonlar getirdik bunları seversin diye düşündük sen ağlama asıl biz ağlayalım ki biz seni hak etmiyoruz...

- Olur mu öyle şey, siz benim her şeyimsiniz, gelin bakayım.

Ben kıskandım ve yanlarına gittim. Çocuklara da ben sarıldım, birkaç hafta sonra kitap satışlarımız arttı ve mutlu olduk.

Her hikâye mutlu sonla bitmese de bu bizim hikâyemiz sadece mutlu bitsin istedik...

OKURSAN

-Yağmur Naz Hep-

Şimdi desem sana
Oku bakalım bir kitap.
Hayallerinin içine mi dalarsın?
O sımsıcak düşlere
Okudukça bilgiyle mi dolarsın?

Okumadan yazamazsın
Oku ki yazasın,
Yazdıkça coşasın.
Kahveni yudumlayarak
Kitabını açasın.

Okumak ufku açar,
Vermez sana zarar.
Okursan olursun
Sen büyük bir yazar.

MÜCEVHER

-Zehra Çevik-

Okumak ve yazmak hayatımızın en büyük parçasıdır. Okumak benim için her şeyden önce kültürlü olmaktır. Örneğin okuyan veya yazan insanın önce ana dili güzel olur. Cümlelerini güzel kurar, dediği her şeyi en güzel şekilde ifade eder.

Yaşadığımız ülkede kitap okuma oranları o kadar düşük ki sanki kitabı dünyanın öbür ucundan alıp okuyoruz. Hayır. Öyle değil. Hemen, hemen hepimizin ailesi bizim kitap okumamız için bütün imkânları sunuyor. Fakat bizler o kadar üşengeciz ki kalkıp elimize bir kitap alıp birkaç sayfa okuyamıyoruz, zor geliyor bize bir kitapla buluşmak.

Oysa böyle olmamalı, bize verilen imkanları en iyi şekilde değerlendirmemiz gerekli. Yani demem o ki kitap bize verilen en büyük mücevher ve bizim bu mücevheri en iyi şekilde kullanmamız gerekiyor.

BÖLÜM II

-Her Şey Kitapla Başladı-

Okumanın ne yaşı ne de zamanı vardır. İnsan istediği her zaman okuyabilir. Yeter ki okumayı gerçekten istesin. Okuma isteği öncelikle insanın kendi içinde olmalıdır. Okumak için illa da kalın romanlara ihtiyaç yoktur. Bazen tek bir sayfa bile o kadar şeyi anlatır ve özetler ki insana. Okumanın satırı, sayfası, gerekçesi olmaz. Okumanın bir gerekçesi olacaksa eğer o da okumak olacaktır.

-Esra Ak-

MERHABA, BEN CERENİMO

-Betül Günay-

Merhaba ben Ceren ama sizler bana Cerenimo da diyebilirsiniz. Şimdi size adımın geçtiği kitap olan “Çatıdaki Gezegen” kitabının hangi bölümlerini beğenip, hangi bölümlerini beğenmediğimi anlatacağım.

Öncelikle beğendiğim bölümden başlayayım. Ben hiç dışarı çıkmamış olan Serdar’ın Behiç amca sayesinde dışarı çıkmasına çok sevindim. Sonuçta Behiç amca olmasaydı Serdar dışarı hiç çıkamayacaktı.

“Çatıdaki Gezegen” kitabının sevmediğim bölümü ise benim, hem sabah hem de öğleden sonra okula gitmemdi. Bunun sebebi sadece annem ve babam değil aynı zamanda da Behiç amcaydı. Ne güzel evde oturmak veya çatıya çıkmak varken, okula gitmek benim için çok kötü olmuştu. Serdar’la hiç görüşmemiş olmuştuk. Ama yine de olsun, eğer ben hem sabah hem de öğleden sonra okula gitmeseydim Serdar belki de hiç dışarı çıkamayacaktı.

Teşekkürler Behiç Ak, yani Behiç amca.

BENİM BİR DOSTUM VAR

-Cemre İdil Mutlu-

Benim bir dostum var.
Her gün beni bekler.
Bana sırtını dönmez.
Benim hep yanımda olur.

Küçüktüm onun elini ilk tuttuğumda,
Büyüdüm bende onunla,
Onunla zaman geçirdim.
Ve ona alıştım.

Kitap onun adı,
Herkesine bir sırdaş.
İçinde kendimizi bulduğumuz,
Birer arkadaş.

Kitap onun da dostu,
Senin de, herkesin de
Kitap dünyanın dostu.
Ve herkesi sevmekte...

Ben okurum onu,
Milyonlar okur onu.
Âşık olurlar belki,
Belki de sırrı bu...

CESUR BİR KADININ KİTABI

“HALİME KAPTAN”

-Gülten İrem Ünlü-

Benim kitabımın adı Halime Kaptan. Bu kitap hüznün ve sevgi doludur. Okuduğum andan itibaren içimi sıcaklık kapladı. Kitap okuma iştahımı arttırdı. Çünkü bu kitap benim için anlatılmaz, bir efsane oldu.

Bu kitap çok duygulu ve cesur sayfalar içerir. Kitapta bir adam var o çok yaşlı ve hasta. Bir kaç gün sonra bu adam ölüyor. Bu adamın bir de kızı Halime vardı. Babasından gemiler kalmıştı. Bu geminin başına Halime geçiyor ve aileyi o geçindiriyor. Evdeki herkese o bakıyordu. Gemilerin başına o geçtiği için adı Halime Kaptan olmuştu. Cesur ve yürekliydi. Umudunu kaybetmeyen, pes etmeyen ve hayatla yarışan bir kadındı. Zaten kitabı da bu yüzden sevdim.

Bu güzel kitabı size tavsiye ediyor ve öneriyorum. Kitap uzun ama ne kadar okursanız okuyun doyum olmuyor. Cesur bir kadının hayata karşı mücadelesini ve aynı zamanda akrabasının ölümünden sonra yılmadan ayakta kalması çok hoşuma gitti.

Elbet herkes bir gün ölümü tadacak. Ancak hayatın zorluklarına göğüs germiş, cesur ve karakterli insanların adı geleceğe kalacak.

İYİ Kİ VARSIN DOSTUM KİTAP

-Göksu Boska-

“İyi ki varsın.” cümlesi birçok farklı yerde kullanılır. Ama ben en çok, zor zamanlarımda bana destek olan insanlara kullanmak isterim bu cümleyi. Çünkü dost kara günde belli olur.

Dostunun yüzünü görmenize gerek yoktur, önemli olan onun görünüşü değil, davranışlarıdır aslında. Görünüşü iyi olanların davranışları iyi değildir, ancak davranışları iyi olan bir kişinin gözüne baktığınızda o samimiyeti, mutluluğu, huzuru, bağı hissedersiniz.

Bazen sadece hissederek bazı şeylere karar veririz, görme yetimizi kullanmadan. Hissetmek, görmekten daha değerli bir şeydir bence. İnsan isterse her şeyi başarabilir, ancak gerçek bir dost başarabileceği bir şeyden vazgeçerek üzgün olan dostunun yanında olur.

Sadece hissetmek, bazen pek çok paragrafın arasında kayboluşumu sağlarken, bazen ise kelimeleri bir çırpıda ağzıma tıkıveriyor. Hangisini ne zaman söyleyeceğimi bilemiyorum bile.

Üzgün olduğum zamanlarda yanımda bir dostumun olması çok güzel bir şey. Üzüntünü paylaştığın, hayaller kurup, üzüntünü unuttuğun bir dost...

Bazı zamanlarda ise, bir köpek veya bir kedi insanın “İyi ki varsın.” dediği bir varlık olabilir. O kadar derdini paylaşırsın ki onunla, gitse, senin hayatın da onunla beraber gidecekmiş gibi gelir.

Benim içinse iyi ki varsın dediğim dost kitap huzuru bulduğum dert ortağım hayata tutunmamdaki en büyük yardımcım.

KENDİMİ BULDUM KİTAPLARDA

-Hilal Pınar Dağlı-

Kitaplar bana iyi ile kötü arasında bitmek bilmeyen mücadeleleri, hep sonunda kazananın iyi taraf olduğunu, sevginin gücünü, umudun güzelliğini aktardı. Ve ben de her zaman bundan kendime bir pay çıkardım. Her kitabın sonunda genelde mutlu olmuşumdur. Beni alıp başka yerler götürmüş, kendimi bulmuşumdur kitaplarımla.

İyi ki varsın kitap deriz ya genelde. Gerçekten de öyle değil mi? Kitap olmasa biz nasıl bir hayat sürecektik? Bilen var mı? Ben anlattığım kitaplar olmasa bizler hayal dünyamızı yaşatamayacak hem de aynı zamana bir hayal dünyası kuramayacaktık. Doğaüstü, olağanüstü şeyleri normal olarak düşünemeyecektik. Çünkü kitaplar bize konuşan hayvanları anlatmasa biz onların nasıl konuşabilme ihtimalini görürdük. Ama öyle olmadı. Kitap bizim dostumuz oldu.

İyiliksever, doğruyu gören, mutlu olmayı öğreten, bizi hiç yalnız bırakmayan bir dostumuzdur. Ayrıca şunu da hiç unutmayalım ki, Kitaplar büyülüdür. Bizi hikâyesinin, masalının içine birden gönderir. Mesela bir dedektiflik romanı okuyorsanız artık sizde bir dedektifsiniz. Çünkü kitabı okurken olayın içine dalıveriyor, maceradan maceraya sürükleniyorsunuz. Ve içinize doğan bir istek geliyor. Sonra da kitaptaki kahramanlardan biri oluveriyorsunuz.

Her insan mutlaka bir kitapta kendisine benzeyen yönleri olan bir kahraman buluyor. Size de önerim siz de aynı size benzeyen, sizin gibi düşünen bir kahraman bulun. Ve kendinizi kitabın içine koyun. İşte o zaman siz de o dört kelimeyi söyleyebilirsiniz. “İyi ki Varsın Kitap”

KİTABIM KONUŞUYOR ANNECİĞİM

-Eylül Şahin-

Hayallerimi süsleyen,
Kendini sevdiren,
Hayatımı bilen,
Kitabım konuşuyor anneciğim

Anlatıyor derdini,
Kederini, çaresizliğini.
Dinliyorlar ayrıntılı eksiksiz,
Kitabım konuşuyor anneciğim.

Dökülüyor satır satır.
Kitaba sığmıyor yaşadıkları,
Birikmiş yıllara kara bulutlar,
Şimdi yağıyor yağmurlar,
Kitabım konuşuyor anneciğim.

Yaşadığı maceraları,
Heyecanları,
Sevgiyi mutluluğu,
Kısaca hayatını anlatıyor,
Kitabım konuşuyor anneciğim.

“FANTASTİK ANI” YAZARLAR KULÜBÜ

-Sarper Özyurt-

Sokakta görebileceğiniz sıradan bir çocuğum ben. Her gün yemek yerim, ders çalışırım, uyurum. Bu yüzden benden fantastik bir şey beklenmez. Yani bir helikopterden atlama anım ya da Amazon ormanlarındaki maceralarımı anlamam doğru olmaz. Ara sıra maceralarım oluyor tabii olmuyor değil. Mesela bir gün evde yalnızdım. Bizim evden de diğer komşulardan da çıt gelmiyor. Maceraperest korku tanımaz Sarper televizyonun sesini yükselttim, inanabiliyor musun? Sonra bu kadarı bana yetmez dedim biraz daha yükselttim. Ne acayip tam bir çılgınlık, değil mi?

Tamam, tamam kabul ediyorum pek heyecanlı değil. Benden ne bekliyorsunuz ki, alışveriş merkezindeki tanıtılan arabaları çalıp banka soygunu mu yapayım? Çok beklersiniz, bunu yapmam için üç neden olabilir. Birincisi dünyada zombi istilası olmalı ve benim de ısırılmış olmam gerekiyor. İkincisi bir mafyanın adam öldürme sahnesine tanık olmam ve onların benim peşime düşmeleri gerekiyor. Üçüncüsü çılgın bilim adamlarının üzerimde deney yapıp beynimi küçültmeleri gerekiyor. Elbette bunlardan hiçbiri olmayacak ve Türkiye’de fantastik anı yazılamayacak.

Evet, duyarlı insanların FAYAK’ı kurmaları gerekiyor. Yani Fantastik Anı Yazarlar Kulübü.

PINAR'IN DERS KİTABI

-Hilal Pınar Dağlı-

Selamlar ben Pınar'ın sosyal bilgiler ders kitabıyım. Şimdi diyeceksiniz kitap nasıl konuşur? Veya nasıl yazı yazar? Bu şaşılacak bir durum değil. Çünkü benim duygularım bile var. Mesela ben şu an hem kızgınım hem de sevinçliyim.

Pınar benimle hiç ilgilenmiyor. Derste sıkışıyor hemen üzerime bir şeyler karalıyor. Bazen şekiller çiziyor kalp, kare, üçgen. Bazen de sevdiği dizinin adını yazıyor. Ben onun canı sıkıldığı zaman yazı yazacağı bir araç değilim. Ben sosyal bilgiler dersi hakkında bilgi veren bir kitabım. Bundan ayrı olarak aynı zamana da çok daha sevinçliyim. Çünkü benim üzerime şekler çizdiği kadar bir o kadarda en güzel kalemelerini kullanarak, en güzel şekilde ders ile ilgili notlarda alıyor. Bu beni sevindiriyor çünkü bazı öğrenciler dersi bile dinlemiyor.

Ben içimde Osmanlı'nın kuruluşundan yıkılışına kadar olan birçok bilgi saklı. Sorun bunu göremeyen de. Gerçi Pınar da bu gizli saklı sırları göremiyor. Çünkü kimse bir kitap gibi düşünemiyor. Daha doğrusu kimse bir ders kitabı gibi düşünemiyor. Mesela ben elli yıllık kitaplık hayatım boyunca. Pardon söylemeyi unuttum. Şimdi siz düşünüyorsunuzdur. Ben nasıl elli yaşındayım? Tabii ki cevap basit. Ben geri dönüşüm sayesinde yıllardır hayattayım. Ben matematik kitabı da oldum Fen de, Türkçe de. İşte en sonunda da sosyal dersi kitabı oldum. Her neyse konumuz bu değil. Asıl konu beni anlayamamanız, empati kuramamanız. Bunun da cevabı açık. Siz hiç yirmiden fazla kadar kesilip, sıkıştırılıp, eritilip, çöplükte durdunuz mu? Hayır. E o zaman siz beni hiç anlayamazsınız. Ama günümüzde de böyle değil mi? İnsanlar

kendi ırkından, kendi dininden insanları bile anlayamazken beni anlayacaksınız.

Sevginin dili ölmüşken, vicdanlarımız kör, sağır dilsizken bu önemli mi? Değil. O zaman da bu konuyu konuşmanın sırası değil. Ama yazıyı burada bitirmenin sırası. Beni dinlediğiniz, dertlerime birazcık ta olsa ortak olduğunuz için sizlere minnettarım. Umarım bir zaman sonra sevgi yeniden doğar, vicdanlarımız uyanır. Umarım.

BÖLÜM III

-Kahramanım Benim-

Benim için kahraman vatanı uğruna canını veren Mehmetçiklerimdir. Karşıdan karşıya geçen bir yaşlıya yardım eden, bordo bereli askerlerimiz, mavi üniformalı polislerimiz, kahraman insanların hayatını kurtaran hekimlerimizdir. Benim için kahraman beni seven babamdır. Zengini fakirden ayırt etmeyen, her bildiği gerçeği açıkça söyleyen dürüst insandır benim için kahraman. Benim için kahraman iyilik timsali bir melek gibi bize insanlığı öğreten ailemdir.

Aslında benim gönlümde yatan koskocaman işte o dediğimiz “Gerçek Kahraman” sıfatıyla anılan bir kişi vardır. Bu kişi kim mi? Bu kişi Türk milletini zorluklardan kurtaran, egemenliğine kavuşturan, huzur içinde, güven dolu yaşamamızı sağlayandır. O bizim mavi gözlü, sarı saçlımız, Atatürk’ümüzdür.

-Hilal Pınar Dağlı-

İRMAĞIN ŞARKISI

-Cemre İdil Mutlu-

Dinle,
Şu şırıl şırıl akan ırmağın sesini,
Hep aynı şarkıyı söyleyen
Şarkıyı en iyi ben söylerim diyen
Biri gibi değil mi?

Üzerinde piyano tuşlarını andıran
Taşlarla notaları yakalayan,
Ahengiyle mest eden bir şarkıcı gibi.

Hiç kimseyi kırmaz,
İnsan ayırmaz.
Canlısı cansız fark etmez.
Kuşları, çiçekleri, göğü, yeri,
Varı yoğu sesinden mahrum etmez.

Zamana meydan okuyan,
Duruşuyla ordadır her zaman.
Şarkısını dinleyecek birilerini bulup,
Sırrını yakalayacaklar mı diye merak eden,
Ve söylemeye devam eden.

LABİRENTTEKİ KAHRAMAN THOMAS

-İsmail Cem Mızraklı-

Merhaba, bu yazımda bahsetmek istediğim kitap karakteri Labirent kitap serisinden başkarakter olan Thomas. Bu kitap serisi şimdilik 5 kitaptan oluşuyor. Ana olaylar ilk üç kitapta yaşanıyor. Daha sonraki iki kitap ise gördüğümüz olayların daha öncesi anlatılıyor. Kitap serisinin yazarı James Dasher. Ayrıca kitap serisinin bir de film uyarlaması vardır. Film serisinin kitaplardan biraz uzak kaldığını düşünüyorum. İlk kitap ve film biraz olsun yakın fakat ikinci film ve kitap birbirlerine gerçekten uzak kalmış.

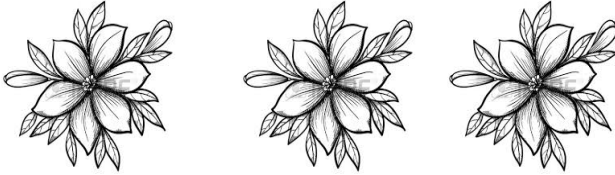
Thomas labirente ilk geldiğinde hafızası silinmiş vaziyetteydi, isminden başka hiçbir şey hatırlamıyordu. Fakat daha sonra öğreniyoruz ki Thomas onun gerçek ismi değil. İsmi onları Labirente koyan kişiler tarafından değiştirilmiş. Bu isim Thomas Edison'dan geliyor. Ayrıca oradaki herkesin ismi bir bilim adamından alınmış. Mesela Newt, Isaac Newton'dan, Alby ise Albert Einsteinden geliyor.

Thomas hiçbir şey hatırlamıyor ve hatırladığı tek şey koşucu olmak istediği. Koşucunun görevi ise gündüzleri Labirenti araştırıp bir çıkış yolu aramak. Thomas da bunu istiyor fakat onaylanmıyor. Koşucu olmak zor bir iş çünkü. Herkesin harcı değildir labirentte koşucu olmak. Çünkü çok riskli. Öldürülme tehlikesi ile karşı karşıya. Eğer zamanında Labirentten çıkamazsa işler çok zorlaşır maalesef. Bu yüzden Thomas'ı koşucu yapmıyorlar. Daha sonra ise yaptığı cesurca olaylardan sonra bir koşucu oluyor. Labirentten kaçıyorlar ve dış dünyanın çok kötü bir durumda olduğunu ve yayılmakta olan bir virüsün olduğundan bahsediliyor. Ve bizim karakterlerimiz üzerinde deney yapıyor.

Labirent deneyi ise deneylerin ilk aşaması. Eğer deneyler başarılı olursa virüse karşı tedavi bulunacağını düşünüyorlar. Daha sonra öğ-

reniyoruz ki Thomas onları bu Labirente koyan kişiler arasındaymış. Daha sonra ise Labirent deneylerinin sonraki aşaması olan Alev Deneyleri geliyor.

Karakterimiz cesur ve arkadaşlarını kurtarmak için her şeyi yapmaya daima hazır olan bir insan. Kitabımızın ana karakteri bahsettiğim gibi. Daha sonra gelişen olaylarda ekibin lideri oluyor kendisi ve ekibi güzel bir şekilde yönetiyor.

Teşekkürler Harry

Birkaç sene önce Harry Potter Serisi'ni izledikten sonra onun gibi olmak istedim. Onun gibi alnımda şimşek işareti olmasını ne kadar çok istediğimi hatırladıkça gülüyorum. Meğer o zaman istediğim şey özel olmakmış, şimdi anlıyorum.

Harry Potter benim yeteneğimi keşfetmemde yardımcı olan bir diğer kahramandı. O günden sonra ise yeteneğimi aramaya başladım.

Matematikte, Türkçede, fende ve daha birçok dersten hangisinin en çok benim ilgimi çektiğine karar vermem gerekmişti. Sonunda buldum: Türkçe ve Müzik.

Sonra bu dallar üzerinde yoğunlaşmaya çalıştım, şimdi ise en çok sevdiğim şeyi yapıyorum: Yazmak...

-Göksu Boska-

DAĞ KÖYLÜ FATMA ÇAVUŞ

-Abdullah Kudret Çiçek-

Samsun'un Ondokuzmayıs ilçesinde Dağköy'ünde yaşayan Fatma Çavuş, Milli Mücadelenin ilk ateşinin yakılmasıyla eşini seferberlikle birlikte savaşa gönderir. Kendisi de diğer kadınlar ve yaşlılarla birlikte köyde kalır.

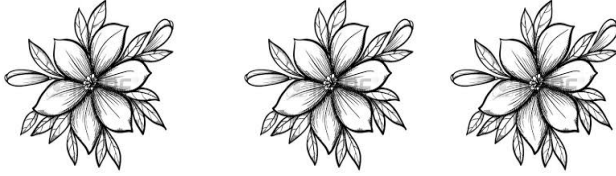
Esmer tenli, kınalı elli, otuz üç yaşındaki bu yiğit Anadolu kadını, Nebyan Dağı'ndan köylerine soygun ve talan için baskına gelen Rum ve Ermeni çetelerine karşı amansız bir mücadele başlatmış. Topladığı diğer kadınlara ve sakat ihtiyarlara çeşitli taktikler verip komutanlık yapan Fatma Çavuş, Rum ve Ermeni çeteleriyle silahlı çatışmaya girmiş ve onları kaçırmayı başarmış.

On beş yıl boyunca çetelerle savaşan Fatma Çavuş'un gösterdiği kahramanlıklar, savaşın sona ermesiyle Atatürk'ün kulağına gider. Atatürk de kendisini yeni açılan Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne davet eder. Parası olmadığı için meclise gidemez. Ama Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde alınan bir kararla Fatma Kadın'a çavuşluk rütbesi verilir. Fatma Çavuş, bin dokuz yüz altmış üç yılına kadar fakirlik içerisinde yaşar. Bazen de resmi bayramlara atı ve mavzeri ile katılır.

Rivayete göre bin dokuz yüz altmış üç de vefat eden Fatma Çavuş'un mezarı köyde bulunuyor. Fatma Çavuş'un isimsiz ve bakımsız mezarı, bin dokuz yüz doksan sekizde yapılarak resmiyet kazanmış. Mezar taşındaki şu ifadeler ise her şeyi anlatıyor: "Türk kadını, Kurtuluş Savaşı'ndaki başarılarında, Dağköylü Fatma Çavuş, görev duygusunun yüceliği ile Dağköyü'nün sesini duyurabildiği için, 23 Nisan 1920'de açılan Türkiye Büyük Millet Meclisine çağırılmış fakat gidememiş. Daha sonra kendisine çavuş unvanı verilmiştir."

Milli Mücadele kahramanı Fatma Çavuş ve silah arkadaşları ol-

masaydı belki de Samsun, Şu anda Rum ve Ermenilerin elinde olacaktı. Belki de orada bir Pontus Rum Devleti kurulacaktı.

Aklımdaki Kahraman Serra Noyan

Malum, yaŐımız gereği ergenlikteyiz. Ergenlikte olunca deđiŐmek, karakter arayıŐı gibi sorunlar...

Serra Noyan bu sorunları sadece benim yaŐamadıđımı ve sorun-suz atlatmak için yapılması gereken kendi hayatından kesitlerle bana öğretti.Ergenlikte yaşadığım en büyük deđiŐim ruhsal deđiŐimdi. Daha küçükken 9-10 yaŐlarındayken çocuklara karşı tutumum daha çok Őiddetti. Serra ise bana Őiddet kullanmamayı hayattan örneklerle öğretti. Ergenlikte kendimizi nasıl grrssek geleceğin de o Őekille gideceğini öğretti.

Serra Noyan benim kahramanımdır. Serra Noyan benim için sadece bir kitap karakteri değildi. Kimi zaman bir arkadaşı, kimi zaman da bir sırdaş. Bazen de yol gsterenimdi.

Size tuhaf gelebilir bir kitap karakterinin kahramanımdır olması ama benim için hiç de öyle değildi. Sanki gerçek bir dosttu benim için, bana her zaman yardım etti. En kötü zamanımda bile umutsuzluğa kapılmamayı öğretti. Serra'yı çok seviyorum. Bana bu zor dönemde yardım ettiği için çok teŐekkür ediyorum.

Serra'dan daha çok sevdiğim biri var: İpek Ongun. Bana Serra'yı verdiği için ona çok teŐekkür ediyorum, umarım bir gün onunla karŐılaŐırım.

-Duygu etinkaya-

GİZEMLİ KAHRAMAN

-Esmenur Kapusuz-

Kapa gözlerini onu düşün.
Gizemli saklı bölmede,
Kurgu kahramanın o senin.
Uzun kısa sen düşün.

Bazen bir kitapta,
Bazen bir resim,
Oynar zihninde, hayalinde.
Yönetmen sensin bu filmde.

Beyaz atlı bir prens,
Dönüşür orman perisine.
Zihninin içinde
Bir rüya gibi.

Benim kahramanım,
Saklı kıtada doğa meleği.
Boyutlar arası yolculukta,
Hepsi zihnimde gömülü.
Çıkar ortaya arkeolojik bir kazıda.

BİR DİLİM DÜŞ

-Cemre İdil Mutlu-

Bir kahramanımın olmasını dilersem,
Belki de istemem
Olacakları bilmeyeyim.
O da sürpriz olsun.
Gerek yok bilinmesine,
Sırrı gizemi olsun.
Apaçık ortada olmasın hayatı.
Pek kimselerin düşlerini süsleyen değil,
Benimkilere ait olsun.
Gitmesin uzak diyarlara,
Dünyanın öbür ucuna...
Evimin dibinde de bulunmasın.
Çünkü sadece benim,
Geçmişimin ve geleceğimin
Umudu olsun.
Bana yolumu gösteren
Ümidimi kaybettirmeyen,
Biri olmalı kahramanım.
Onunla birlikte
Okyanusları aşsam da
Islanmayacağım.
Kutuplarda dolaşsam da
Üşümeyeceğim.
Çölde gezinsem de
Terlemeyeceğim.
Bir aslan görsem de
Korkmayacağım.
Suyun altında nefes alabilecek,
Hayatı doya doya yaşayacağım...

ELEMENTIA'DA BİR KAHRAMAN “DZ”

-İsmail Cem Mızraklı-

Evet, bu yazımda sevdiğim bir kitap karakterinden bahsedeceğim. Karakterimin bulunduğu kitap serisinin adı Elementia Günlükleri.

Serinin yazarı Sean Fay Wolfe. Seri yazarın yazdığı ilk kitap serilerinden biriymiş. Seri üç kitaptan oluşuyor ve hiç sıkıcı hale gelmiyor. Ayrıca yazar üçüncü kitabın sonunda bu kitap serisini yazmayı çok sevdiğini ve karakterlerin adeta kendinin bir parçası olduğundan bahsediyor. Ayrıca bu serinin bitmesi onu çok üzmüş. Bahsedeceğim karakterin ismi ise DZ.

DZ garip bir isim gibi gelebilir size. Ve evet, bence de öyle. Ama gerçek ismi DZ değil. Kitap serisi bir bilgisayar oyununun içinde geçtiğinden oyuncular takma isim kullanıyor. DZ ise bir kısaltma.

Hikâyemizde ana karakterlerimiz Stan, Kat ve Charlie. DZ ile çölde tanışıyor! Ve evet, DZ çölde kendi başına yaşıyor. Neden mi? Çünkü Elementia şehrinde Kral oyunculara çok kötü davranıyor ve DZ de bu kötülüklerden, dertlerden uzakta yaşamayı tercih ediyor.

Eskiden Spleef adlı bir oyunun turnuvası yapılmış ve DZ bu oyunda ustaymış ayrıca.

Tabii eski günler bunlar. Karakterlerimiz ile tanıştığında ise tabii ki onlara yardım etmeyi kabul ediyor. DZ, daima iyi yürekli ve esprili bir insan. Çoğu zaman hikâyeye neşe kattığı söylenebilir. Ne olursa olsun daima karakterlerimizin yanında kalıyor. Ve evet, karakterlerimiz galip geldiğinde, Stan başkan olup herkese adaletli davrandığında her şey sanıyoruz. Ama hiçbir şey bitmemiş. İkinci kitapta Stan başkanken Spleef oyunlarını geri getiriyor ve DZ yine yarışmaların yıldız oyuncusu oluyor tabii. Ama dediğim gibi, her şey daha yeni başlıyor.

Hikâyede Stan'a karşı kurulan kötü bir grup yükseliyor. Olaylar geliyor ve karakterlerimiz çok zor bir durumda kalıyorlar. Ve hikâyeye ilk dahil olduğu zaman hikâyeden hiç ayrılmamasın diye umduğumuz, en sevdiğimiz karakterlerden biri olan DZ, en yakın arkadaşı Stan'i kurtarmak için kendini feda ediyor. Ve maalesef serinin üçüncü ve son kitabında ise bu karakter aramızda olmuyor.

Hikâyeye dâhil olduğu iki kitapta bile çoğu karakterden çok sevdiğim bir karakter olan DZ, bu yazımda bahsedecek kadar sevdiğim bir karakter olmayı başardı.

ÇOCUKLARIN KAHRAMANI “DAHL”

-Esmanur Kapusuz-

Bütün çocukların bir kahramanı vardır aslında. Ama daha birçok çocuk bunu keşfedememektedir. Kiminin resim, kiminin kitap yazması... Benim için hem doğayı gözlemleyerek resim çizmek önemli, hem de Türkçemizi geliştirebilmek için kitap okumak gerekli.

Benim kitap kahramanım: Rould Dahl. Tabii ki de benim için çok önemli bir yazar. Çünkü biz çocukların gözünden bakmış dünyaya, bizim anlayabileceğimiz dilden anlatmış konuları.

Nasıl mı? Hiç bitmeyen maceralar, insanlar ve hayvanların dostluğu ve tabii biraz da eğlence. Mesela Charlie'nin Çikolata Fabrikası, Charlie'nin Büyük Cam Asansörü, Dev Şeftali ve Cadılar gibi kitapları bence hepsi birbirinden güzel.

Rould Dahl'i sadece benim değil, tüm çocukların kahramanı, onun kitabını okuyan biri yine okumak istiyor. Çünkü bizim dilimizden anlatmış konuları, bizim gözümüzden bakmış dünyaya.

Her yazar bunu yapabilse nasıl bir dünya olurdu acaba?

KAHRAMAN “SİNBAD” (!)

-Abdullah Kudret Çiçek-

Sinbad, büyük savaflara katılmış olan dev bir tanrıydı. Çünkü pe-rileri ve cinleri idare edebildiği sanılırdı. İşte bu Sinbad, bir yücelik, ululuk temsil eder.

Sinbad, bir gün babasının hayatta hiç olmadığını öğrenir. Uzak diyarlara gitmiş babası meğer uzun zaman önce. Sinbad, onu aramaya çıkınca bakar ki kimse yok. Ama eninde sonunda bulur babasını.

Peki, bu Sinbad, bizimle yaşasaydı ne olacaktı?

Sinbad'ın babası kayıptı. Sinbad, İstanbul sokaklarında yaşayan sıradan bir insan. Her tarafı araştırıyor babasını bulabilmek için ama bulamıyor. Sonra çok üzülüyor. Emniyete haber veriyor. Sonra polisler babasını buluyor.

İşte, günümüzdeki polisler... Kahraman polislerimiz bizleri kur-tarıyor. Her türlü zorlukla bizler için mücadele ediyorlar. Ama yine de bu mükemmel insanlar huzur ve refahı sağlamasına rağmen bilmedi-ğimiz ve çok zor antrenmanlardan geçiyorlar.

Peki, polislerimiz olmasa ne yapardık? Polislerin olmadığı bir top-lumda cinayet, kavga, sıkıntı, adaletsizlik olmaz mıydı?

İşte bizim gerçek kahramanlarımız... Sinbad gibi sahte kahr-manlar yerine Gerçek kahramanlar olan Türk polisleri daha iyi değil mi? Yukarıda da değindiğim üzere, kitap bugünün kitabı olsaydı Sin-bad'da gider polisten babasını bulmasını isterdi. Çünkü bilirdi ki, onun yapamayacağı birçok işi kahraman Türk polisi hemen yapabilirdi.

DÜNYA BİR YANA...

-Nisanur Sarısoy-

Benim Kahramanım...

Benim kahramanım annem, babam. Hatta tek kahramanım onlar. Benim kahramanım annem. Çünkü ne olursa olsun hep dimdik ayakta. Gecesini gündüzüne katıyor bizim için. Sırf daha iyi okuyabilmeniz için, hiçbir şeye ihtiyacımız olmasın diye dişini tırnağına takıyor. Ev, iş... Yılmadan, bıkmadan, yorulmadan... Bizim için uğraşiyor.

Mutluluğumda, üzüntümde, başım sıkıştığında, her daim yanımda. Dertlerimi anlattığımda bana çözüm bulan tek kişi. Hastalandığımda, yarın işe gitmesine rağmen sırf ateşim var diye sabaha kadar başımda bekleyen, bizim için 'Dünya bir yana, çocuklarımız bir yana' diyen kahramanım. Annem...

Benim kahramanım babam. Çünkü bizim için sabahlara kadar çalışıyor. Eğitim hayatımızda iyi bir yere gelip, iyi bir meslek sahibi olmamız için çaba sarf ediyor, emek veriyor.

Üzgün, moralimin bozuk olduğunu fark ettiğinde gözlerimdeki yaş yüzümde tebessüme dönüşmesi için uğraşiyor.

Geceleri korkunç bir kâbus gördüğümde yanına gidip yattığımda bana sınıksız sarılan, hastalandığım zaman çok kötü olduğumda hastaneye kucağında koşa koşa götürülen, "herkes bir yana, çocuklarımız bir yana" diyen kahramanım. Babam...

Kahraman olmak için birinin hayatını kurtarmak ya da bulunduğu boşluktan çıkarmak gerekmez ki. Ya da birini kahramanın yapmak için seni herhangi bir şeyden kurtarması ve ya seni hayata döndürmesi gerekmez. Yanında olması, yanında huzur bulman bile kahraman olması için yetiyor.

İşte benim kahramanlarım. Peki ya sizin?

SEN KOKAN HER RÜYA

-Başak Akanaraz-

Sensiz yaşıyorum her gün bu dünyayı.

Yanımdasın sanıyorum sen kokan her rüyayı.

Gözündeki gözlük olsam sadece bana baksan,

Pembe küpen olsam sadece beni duysan.

Bir daha hiç bırakmasam hep bende kalsan,

Sen yaşadığım her an sürekli aklımdasın.

Hastalığım seni sevmek doğru teşhis korsun,

Yaramı iyileştirilebilecek tek doktorsun.

Yorulmuyorum ölene dek seni beklemekten,

Usanmıyorum hiç seni seviyorum demekten.

Küçüklüğümden beri hep aynı kahramanımsın,

Her gece rüyama giren Pamuk Prensesimsin.

HERKES BİLİR ONU

-Şevval Kader Şentürk-

O benim kahramanım,
Herkes bilir onu.
Herkes anlatır onu.
O Mustafa Kemal Atatürk.
Atatürk vatanı uğruna,
Askerlerine savaşmayı değil,
Ölmeyi emretti.

Atatürk sayesinde,
Ülkemize bir güneş gibi doğdu.
Cumhuriyet...

Atatürk zekâsı ve askerleriyle
Vermedi düşmanlara
Bu güzel ülkeyi.
Ne demişler;
Şehitler ölmez,
Vatanda bölünmez!

SAKIZ SARDUNYA

-Tuana Türe-

Sakız Sardunya'ydı benim kahramanım,
Hiç kimselere değışmezdim.
Benim adımda onunki gibi gariptir,
Onu çok iyi anlarım.

Merak ederdim hep,
Kitap gezegeni gerçek mi?
Gitmek isterdim hep,
Orası güzel mi?

Sakız Sardunya'dır benim kahramanım,
Güzel saçlı, güzel yüzlü bir kız.
Kimselere değışmem,
Onu çok severim.

Sakız Sardunya'dır benim kahramanım,
Okurken çok heyecanlanırım.
Yeni kitabı çıksa,
Seve seve alırım.

Sakız Sardunya'dır benim kahramanım,
Örnek alırım onu.
Gerçekten yaşasaydı,
Tanışmak isterdin hemen.

SİZ DE Mİ BURADAYDINIZ?

-Hilal Pınar Dağlı-

Bir zamanlar uzak ülkelerin birinde dillere destan güzellikte bir prenses yaşarmış. Bu prensesin upuzun saçları, güzeller güzeli bir yüzü varmış. Bu kızın adı Rapunzel imiş.

Rapunzel güzelmiş güzel olmasına da bir derdi varmış. Prensese hala gerçek aşkını bulamamış. Ve bu prenses bir kulede kapalıymış. Prensese her gün saat yedide kalkar Hansel ve Gratel'in ona getirdiği o güzel ve enfes yemekleri yermiş.

Hansel ve Gratel ülkenin en zengin ailesinde olan iki kardeşmiş. Çok güzel bir sarayda yaşarlaşmış. Bu nedenle kral onların Rapunzel'in yanına gitmelerine hiçbir şey demezmiş. Bir gün Hansel ve Gratel kardeşlerin çok iyi kalpli olan anneleri çok güzel bir haberle çıkagelmiş.

- Prensese müjde! Sonunda bir prens sizin için geliyormuş. Size çok âşıkmiş.

- Doğru mu duyuyorum ben? Sonunda belki de bu prens benim gerçek aşkımdır.

Rapunzel hemen hazırlanmaya başlamış. Hazırlanırken de Kırmızı Başlıklı Kızın getirdiği çiçekleri dolamış upuzun saçlarına. Pinokyo'dan yardım almış. Çünkü Pinokyo yalan söyleyemediği için en doğru tavsiyeleri veriyormuş.

Prens sonunda kuleye ulaşmış. Rapunzel şaşkınlıktan donakalmış. Çünkü prens çok ama çok yakışıklıymış. Fakat prensese burada bir şey öğrenmiş. Dış görünüş her şey değilmiş. Prens girdiği gibi Rapunzel'i hayal kırıklığına uğratmış:

- Hayret siz de mi buradaydınız? Pinokyo, Hansel, Gratel, Kırmızı

Başlıklı Kız. Sizleri daha bir ay önce yok ettiğimi sanıyordum. Bakıyorum ki hala hayattasınız. Demek ki sizi öldürmek bu güne kısımetmiş. Pinokyo:

- Seni iğrenç adam! Prensesimizden uzak dur! O senin gibi kötü değil.

Bunun üzerine prens kimseye yapmadığını bırakmamış. Çünkü prens onların ezeli düşmanymış.

Her hikâyede iyi rolü oynayan prens sıkılmış ve artık nefretini kötü davranışlarıyla gösteriyormuş. Tek zarar vermediği kişi Rapunzel imiş. Ve prenses içinde kalan her şeyi dökmeye başlamış:

- Sanki ben prenses olmak zorundayım. Yıllardır bu tozlu kitapların içinde sönüp gidiyorum. Hepimiz istediğimiz gibi davranabilseydik. Oh ne ala! Sen de kurallara uyacaksın tamam mı? Ben burada sizin keyfiniz için uğraşamam. Şimdi gelip beni öldüreceksin.

- Olmaz prensesim, siz az önce ne yaptınız?

- Ne yapmışım ki?

- Zaten bu hikâyenin sonu iyi bitecekti. Tüm sihri bozdunuz.

- Aaa! Kusura bakmayın. Devam edelim haydi.

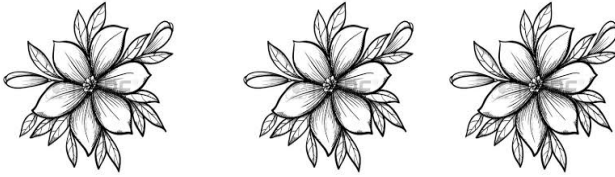
Birden buldukları odaya yaşlı cadı girmiş:

- Prensesim sizi kurtarmak için geldim. Yaptığım kötülükleri anladım. Sizden çok özür diliyorum. Prensime size gelince lütfen bir daha prensesimize yaklaşmayın. Sizin ne kadar kötü olduğunuzu çok iyi biliyorum.

Bunun üzerine yaşlı cadı prensesi prensten kurtarmış. Ve sonsuza kadar mutlu yaşamışlar.

Bir dakika ben bir şey söylemek istiyorum. Aslında benim prensim hiç mi hiç kötü değildir. Fakat bu Pınar denen kız prensimi ele geçirdi. “Benim Kahramanım” temalı bir yazı yazacaktı. Prensime de

kötü olarak görüyormuş meğer. Oysaki o cadı çok ama çok kötüydü. Prensikle rolleri değiştirdiler. Bu benim hoşuma gitmedi. Ama sizlere bu söylemek istedim. Yanlış anlaşılma olmasın yani değil mi?

“Carrie” Hayatımın Kahramanı

Carrie hor görüldü, küçümsendi ama sesini çıkarmadı. Çünkü o kimseyi kırmak incitmek istememişti ama gün geldi Carrie de sinirlendi.

Sınıf arkadaşları onu tam bir ucube olarak görürdü. Ta ki beklemediği bir anda acımasız bir davranışa maruz kalıncaya dek ama o davranış Carrie'nin en korkunç silahı haline geldi. Çünkü Carrie'nin düşündüklerini yapabilme özelliği vardı.

O an yıllardır içinde sakladığı güç onu bambaşka biri yaptı. Carrie artık Carrie değildi. Artık düşüncelerini bastıramamaya başladığı gibi korkunç bir intikam makinesine dönüştü.

Stephen King de Carrie ile şöhrete kavuştu. Böylece hayatımın kahramanıyla beni buluşturdu.

-Saadet Bahar Kaya-

HEP SEVDİ, HEP SEVECEK

-Ceylin Akbaş-

Benim kahramanım,
Uçan, süper güçleri olan,
Veya tonlarca yük taşıyabilen birisi değil.
Benim kahramanım,
Her zaman yanımda olan,
Arkamda duran,
Sevip sayan,
Kollayan,
İyiliğimi düşünüp,
Kötülüklerden uzaklaştıran,
Canım annem.
Onun bu güçlere sahip olmasına gerek yok,
Çünkü biliyorum ki,
O beni hep sevdi hep sevecek.

DEĞİŞEN BİR ŞEY YOK RAPUNZEL

-Gizem Öztürk-

Benim Kahramanım Rapunzel.
Issız kulende beklerken kaderini,
Uzattığın saçların mıydı geleceğe?
Ne düşünüyordun?
Hayallerin neydi?

Bir masal kızı olmak nasıl bir şeydi?
Gökyüzü nasıl gözükürdü pencerenden?
Bulutlara yükler miydin gözyaşını?
Göç eder miydi kuşlar o devirde?

Üstüne vurulan kilit,
Anahtarını nasıl kaybetmişti?
Her masalda iyiler ve kötüler vardı bilir miydin?
Bilmezdin eminim bilmezdin.
Çünkü masal sendin.

Seslerini duyar mıydın,
Sana seslenenlerin?
Orda da sirenler çalar mıydı?
Korna sesleri cınlar mıydı?

Saçlarını uzatırken geleceğe,
Düşünür müydün acaba
Kurtarıcına merdiven olacağını?
Şiire tutunur muydun,
Hayata tutunurcasına?

Uzatır mıydın satırlarını geleceğe,
Kurtarıcın olur belki diye tüm saflığınla?
Değişen bir şey yok Rapunzel,
Esaretin yaşanır hala.

BÖLÜM IV

-Yanıbaşım Dakiler-

Merhaba ben Betül, bugün sizlere kendi dostlarımdan bahsedeceğim. Öncelikle ilham kaynağım olan “Kitap Fikri”.

Kitap Fikri bu aralar bana biraz kızgın olsa da ben onu ve diğer kitap arkadaşlarını çok seviyorum. Tabi bu aralar pek fazla okuyamıyorum. Zaten ben de bu sebepten dolayı kızgın. Yok, neymiş onu okumadığım için üzeri tozlanmış, alt tarafı iki güncük okuyamadım.

Her neyse şimdi diğer dostum “Defter Sabreden” e geçelim. Kendisi o kadar sabırlıdır ki ben ona içimdekileri hem yazarak hem de konuşarak anlatsam da hiç sıkılmadan dinler beni. Belki de gitmek istiyordur. Ama ne yapalım ayakları yok sonuçta. Bak Kitap Fikri duy bunları seni okuyup da ilham almasam nasıl yazı yazardım ben?

Şimdi de sırada “Kalem Suskun” var. Suskun diyorum çünkü ağzı var dili yok bildiğiniz. Zaten benden de hiç şikâyetçi değil. Ne dersem yazıyor. Bende bu sebepten dolayı ondan şikâyetçi değilim. Gül gibi geçinip gidiyoruz.

Ve son olarak karşınızda “Dırdır Silgi” o kadar çok konuşuyor ki, bu yüzden ona “Dırdır Silgi” diyorum. Yok, neymiş onu çok kullanıp saçlarını bozuyormuşum. Kendi öyle diyor yani. Yere düştüğü zamanda elbisesi kirleniyormuş. Bir susmak bilmiyor bu silgi. En iyisi bu silgiyi yok edeyim.

-Betül Günay-

BU KADAR DA YAZILMAZ KI!

-Ceylin Akbaş-

Merhaba

Ben bir kalemim.Yazı yazmayı seven bir çocuğun kalemiyim.

Tamam, yazı yazmak güzeldir fakat bu kadar da yazılmaz ki! şu güzel hocalarına söyle de biraz nefes alayım. Yani ben de insanım değil mi, demeyi çok isterdim. Ama ne yazık ki bu mümkün değil. Ceylin'i kırmak istemiyorum. Konuşmayı değil yazmayı seviyorum.

Ceylin defterine bir şeyler yazmayı çok sever. Yok efendim klo-roplasttan tutunda Gazneli Mahmut'a kadar... O yazarken ucum bi-tiyor bazen, beni böyle keskin uçgen plazma gibi bir şeye sokuyor ve ucumu açıyor.

Ne olursa olsun kalem olmak çok güzel, tabi dertleriniz yoksa. Hocalar gibi...

DENEME YAZMAKTAN VAZGEÇMEYEN BEN

-Nisa İclal Akyel-

Deneme yazmayı sebebini bilmediğim bir şekilde çok seviyorum. Emin değilim ama belki de yazması daha basit ve hızlı olduğu içindir. Yani tahminimce öyle. Ve size bunu hemen şimdi kanıtlayacağım. Bakınız, anlatayım. Yazacağım yazıya başlıyorum. Ama masal, hikâye veya başka bir tür yazıya başlıyorum. Ama daha ellinci kelimeye gelmeden bir bakıyorum denemeye dönmüş. Kendi kendime söylenmeye başlıyorum. Ama sonra diyorum ki “Zaten benim denemeden başka yazı yazmam çok fazla saçma”. Şimdi gelelim denemeyi çok yazmamın asıl sebebine.

Deneme yazmak dediğim gibi basit, hızlı ama bir o kadar da zor. Çünkü denemenin içeriği öznellikten ibaret. Yani kurduğunuz cümleleri kanıtlayamazsınız. Sadece kendi ifadelerinizle yazabilir, anlatabilirsiniz. Masallarda olduğu gibi doğaüstü, anlamsız ve ilginç şeyler olmaz. Veya başında tekerleme de olamaz. Aynen bu ve bunun gibi diğer yazılarımda da olduğu gibi ciddi olmanız da gerekebilir tabii ki ama bu benim kendi düşüncem. İşte bakın burada bile yani son cümlede bile kendi görüşümü belirttiğim için bu da artık bir deneme yazısı.

Şimdi sizden tek bir isteğim var. Yazmış olduğum diğer yazılara dönüp bir bakın. Yazdığım zaten en fazla yirmi yazı vardır. İçlerinden en fazla beş tanesi farklı türdedir. Açık söylemek gerekirse benim deneme bağımlısı olma ihtimalim çok yüksek. Ve denemeyle kalmayıp bir de okurla konuşur gibi yazıyorum. Bu özelliğim de sanırım az önce oranladığım yüzdenin geri kalanını oluşturuyor. Yüze tamamlıyor. Ama işte her yazarın kendine özgü bir seçeneği var. Bu da benim seçeneğim.

BENİM İÇİN, BANA GÖRE...

-Hilal Pınar Dağlı-

Benim için şiir, deneme, öykü, masal neyse yazı yazmakta benim için odur. Ben yazı yazarken kilitli kapılar ardına sakladığım o yazar olan Pınar'ın yanına gidiyorum. Ben kapalı kapılarımın ardın da sadece yazar Pınar yok. Bende matematikçi, el işçisi, okuyan ve daha birçok ben var. Aslında her insanın içinde kendinden birçok tane vardır. Ama konu bu değil.

Peki, benim için yazmak veya sizin için yazmak. Ne kadarda çok anlam ifade eder değil mi? Benim içinde aynı şey geçerli. Yazmak benim için kelimelerin havada uçtuğu sırada onları kâğıtta duraklatmaktır. Ama bu işi de ustalıkla sakın mutlu bir şekilde yapmalıyız. Çünkü kelimeler hata kabul etmez. Benim için yazmak en genel ifadeyle mutlu olmak içimdeki diğer beni keşfetmektir. E şu anda bunu yazabildiğime göre ben bu beni keşfetmişim. Ve hayatımın en iyi kararını vermişim.

Yazmaktan söz ettik. İyi güzel de peki sadece yazmak olmaz ki. Bizler bir yazı türü belirleyip konumuzda beraber olmakla birlikte yazı biçimlenir. Peki, şimdi diğer sorum. Benim için şiir ne demek? Sizin için ne demek? Benim için şiir kelimelerin ahenkli dansı, tüm ilhamınızı tüketeceğiniz bit yazı türüdür. Ama bir şiire giden tüm ilham tekrar diğer şiirde yeniden üretilir. Bu da şiirin sihirli bir yanı.

Benim için masal. İyiliğin kazandığı, Kaf dağının var olduğu, prensesin kurtulduğu, sihirle büyülerin havada uçtuğu bir yazı türüdür. Benim için deneme. Kendi duyguları apaçık ifade edemesem de kâğıda işlediğim bir yazı türüdür. Bir yazar deneme yazarken tüm doğruluğunu dürüstlüğü, gerçek ifadelerini ortaya atar. Bu nedenle deneme benim en sevdiğim yazı türüdür. Peki, yazılar sizin için ne anlam ifade ediyor? Her ne ifade ederse etsin herkeste uyandırdığı duygular farklıdır. Düşüncelerin farklı olduğu gibi.

AŞKIN YAZI HALİ

-Beyza Çevik-

Bir zamanlar kâğıt ve kalem adında iki âşık varmış. Bunların aşkı o kadar büyükmüş ki önlerinde hiçbir engel yokmuş onları durdurabilecek. Kalem kâğıt her vuruşunda “seni seviyorum” dizeleriyle dolup taşıyormuş kâğıt. Mutlulukları uzun yıllar sürmüştü. Kalem kâğıda “Seni çok seviyorum asla bırakmayacağım” derken, kâğıt kaleme “Sen benim yaşam kaynağımsın sensiz ben bir hiçim” diyormuş.

Bir gün kalemin ucu tükenmeye başlamış. Sevgisi giderek azalmış. Kalemin ucu köreldikçe aşk sözcükleri okunmaz hale gelmiş. En sonunda kalemin kâğıda aşkı tükenmiş artık yazamaz olmuş. Çareyi kaçmakta bulmuş, yeni aşklar aramaya koyulmuş. Kâğıtsa yapayalnız kalmış, tek yapabildiği kalemin eski yazdıklarına bakarak kendini tüketmek oluyormuş. Baktıkça kendini tüketiyor dertlerine dert ekliyormuş.

Kısa bir zaman sonra, kırık uçlu kalem aşkı kalemtraşta bulmuş, kalemtraşın kalemin körelen ucunu onarmış ona yeniden can vermişti. Kalem artık ölümsüz olduğunu düşünmekteymiş. Sürekli yeni sapasağlam ve güçlüymiş artık. Kâğıtsa bu üzüntüleri arasında silgi adında biriyle tanışmış. Silgi onun tüm acılarını, kalemin yazdıklarını silip atmış, kâğıdın tüm acılarını hafifletmiş. Kâğıt silgiye minnettar kalmış ve onlar arasında yeni bir aşk doğmuş. Kâğıt silgiyle o kadar mutluymuş ki dertsiz tasasız bir hayatı olduğunu düşünüyormuş.

Günler geçmiş, aylar geçmiş. Ölümsüz olduğunu sürekli güçlü ve yeni olduğunu sanan kalem bir gün tükendiğini bittiğini fark etmiş. Kalemtraş onun tüm artıklarını bir yana savurmuş. Kâğıtsa yeni doğmuş bir bebek gibi tertemizmiş. Tek bir yazı bile kalmamış üzerinde. Ama ortada bir sorun varmış, kâğıt artık yıpranmaya başlamış. Silginin her darbesi ona acı veriyormuş. Her darbeye kâğıt daha da parçalanmış. Sonunda yırtıkları etrafa saçılmış. Kâğıt silgiyi terk etmiş,

kalemse, kalemtıraşı.

Bir gün savrulan bir kâğıt parçası kalemi önüne düşmüş. Kalem son gücüyle yırtık kâğıt parçasına bir dörtlük yazıp vermiş:

“Bilemezdim ki, senden ayrılmanın ölüm olduğunu bilemem.”

KAYBOLAN UÇLAR

-Bilgi İrem Akkaya-

Dersin başından beri içime uç koymasını bekliyorum. Lakin sanırım bir sonraki derste yazılı olduğunu ve benden başka kalemi olmadığını hatırlaması biraz uzun sürecektir. “Evet! İşte zil çaldı. Ayağa kalkıyor, kalem kutusunu açıyor, al hadi! Hadi! Ah şaka mısın?” Beni almak yerine ders boyunca elinde tuttuğu silgisini yerine koydu. Ellerim olsa onu alkışlardım. Tahminen sınıftan ayrılacak ve derse on dakika geç başlayacak. Ayrıca girdiği zaman bende uç olmadığını fark edip kalemliliğinin arka gözündeki uç kutusunu alacak lakin sabah unuttuğu ödevi yaparken kalem ucunu da evde unuttuğunu anlayacak. Arkadaşlarından isteyecek. Ah! Ne yazık sınıfta sadece o 0,5 uç kullanıyor. Bu durumda öğretmeninden izin alıp başka sınıfları dolaşacak. Dolaşmaya başladığında acele edip kendi katlarındaki birinci sınıflara girecek. İnsanda az akıl olur, birinci sınıfta uçlu kalem ne arar! Oradan çıkıp üst kata çıkarken yanından müdür geçecek birbirleriyle birkaç saniye bakışacaklar. Sonra müdür bizimkine, “Hayırdır evladım, sınıfını mı kaybettin?” diye dalga geçecek. O arada yanından geçen bir görevli öğrenci müdürü duyup çaktırmadan sıvıtacak. Müdürdan ayrıldıktan sonra ilk gördüğü sınıfa girecek ve sonunda 0,5 uçlu kalem kullanan birine rastlayacak. Kız kalemliliğinden uç kutusunu çıkarıp eline uçları dökmeye çalışınca içinde uç kalmadığını anlayıp ona söyleyecek. Son girdiği sınıfta aradığını bulup en aşağı kata kadar merdivenleri ikişer ikişer atlayacaktı. Sınıfına geldiğinde on dakikanın geçmiş olduğunu ve herkesin sınava başladığını görecek. Beni sonunda akıl edip kalemliliğinden çıkaracak ve içime uçları içime özenle koyacak. Ardından da sınava başlayacak.

On beş dakika sonunda teneffüsleri bitti ve içeri girdi. Şu ana kadar saydıklarımın hepsini yaşadıkdan sonra rahat bir oh çekip teneffüse girdi.

BİR KÂĞIT BİR KALEM

-Burak Sefa Şen-

Bir kâğıt ile kalem yeter bana,
Yazdığım şiirlere, Öykülere, masallara.
Yazarım içimden geçenleri,
Dökerim kâğıda.

Şiirlerde,
Sığdıramadığım dizeler,
Tüm anlatmak istediğim duygular için,
Bir kâğıt ile kalem yeter bana.

Öykülerde,
Kâğıtlara dolup taşan paragraflar,
Cümlelerde bazen komik bazen üzüntülü yerler,
Bir kâğıt ile kalem yeter bana.

Masallarda,
Hayal gücümün büyüklüğünü göstermek,
Çocukların ufkunu genişletmek için,
Bir kâğıt ile kalem yeter bana.

BEHİÇ AK'IN KALEMİNDEN

-Nisa İclal Akyel-

Behiç Ak... Onu bilmeyenimiz yoktur diye düşünüyorum. Ya da kitaplarını okumayan. Her birimizin kitaplığında en az bir kitabı vardır. Neden bilmiyorum ama benim favori yazarlar listemde birinci sırada kendisi. Bugüne kadar onlarca kitabını okudum. Çatıdaki Gezegen, Galata'nın Tembel Martısı, Vapuruları Seven Çocuk... Ve her kitabının sonunda her zaman dediğim şeyin aynısını söylüyorum. "İşte aradığım kitap". Ha birde unutmadan şunu da eklemek istiyorum, ben Behiç Ak'ı ilk okuduğumda isminden dolayı kadın yazar zannetmişim ama sonra öğrendim ki erkek yazarmış. Size komik ve saçma gelmiş olabilir ama... Neyse zaten komik bir durum.

Behiç Ak'ın en çok betimleyerek anlatmasını ve masalla hikâyeyi harmanlayıp bizlere sunmasını seviyorum. Çünkü hem absürt hem de akla yatkın oluşu çok ilgi çekici. Okudukça derinleşen bir çukur, okudukça açılan bir kapı gibi adeta yazıları. Geçen ay gittiğimiz kitap fuarında da gördüm onu. Bir önceki yıl gittiğimiz fuarda ise kitabını alıp, imzalatıp, Behiç Ak'ın fotoğrafını çekmiştim. Özellikle onun kitaplarında kapaklarına bayılıyorum.

Kapaklarının ahengi, karmaşıklığı, renk cümbüşü gözümü alıyor. Kitaplarının isimleri, kitaptaki karakterleri ve kitabın içeriği çok etkileyici. Onun kalemi hayatımda görüp, okuyup, bildiğim usta yazarlarınkine benziyor. Beni de en çok bu mest ediyor. Hikâye veya masal bile olsa romana benzediği için çok seviyorum. Özellikle kitap okumaya bayılanlar, okumayı, her şeyi okumayı çok sevenler için en önemli yazarlardan biri bana göre. Benim yazar olarak örnek aldığım yazarlardan biri. Ömer Seyfettin, Sait Faik Abasıyanık, Orhan Veli, Orhan Kemal gibi idol olarak seçtiğim yazarlardan da birkaçı. Behiç Ak'ı ve kitaplarını çok seviyorum. Örnek bir kalemsin bana Behiç Ak...

BELKİ BİR GÜN...

-Hilal Pınar Dağlı-

Merhaba. Ben kalem. Düz kalem. Zaten başka bir ismim de yok. Sahibim benimle de ilgilenmiyor artık. Ben ilgi sever, ilgiye aç bir kalemim. Yani böyle olamaz.

Eskiden sahibim yazdığı o güzel yazıları benim sayemde yazdı. Ama nerede... Artık kimsenin umurunda değilim. Artık üstüme yeni kalem aldılar. Çok yalnızım, mutsuzum, terk edilmişim. Yeni kalemle güzel, rahat, mutlu yazabiliyor belki ama eskisi gibi o süslü kelimeleri, adeta bembeyaz kâğıda renk getiren yazıları, kâğıda o güzelim yazıları yazdığını bir daha görmedim.

Yeni kalemle tanıştım. Pek kibirli, gözü yükseklerde, benim gibi eski, renkleri solmuş, artık hayattan zevk almayan bir kaleme benzemiyor. Artık yapayalnızım. Kâğıtla da buluşmıyorum. Önceleri haftada en az dört gün onunla buluşur, ona güzel bir öykü masal veya deneme bırakır, bir daha görüşmek üzere ona “Hoşça kal” derdim.

Bu güne kadar çok kâğıt tanıdım. Ama en çok imrendiğim kâğıt sahibimin bir yarışmada birinciliği sağladığı yazıyı içinde taşıyan kâğıt. Sahibim ilk ödülü gibi ona da çok değer veriyordu. Kâğıdı çerçeveletip asmıştı. Ama artık onunda bir değeri kalmadı. Şu an sabimin yüzlerce ödülü var. Odasının en ücra köşesinde duruyorum. Belki bir gün beni görür farkıma varır. Belki bir gün...

KONUŞALIM KALEMLERLE...

-Beyza Çevik-

Kalem nedir diye sorarsanız klasikleşmiş cevaplar alırsınız. Bunlardan biri de kurşunkalem, dolmakalem, kamaşkalem, boya kalemi gibi pek çok türleri ve değişik biçimleri bulunan, yazmak, çizmek gibi işlerde kullanılan araç tanımı olur. Oysa kalem üstü kapalı tanımı yapılabilecek bir varlık değildir. Kalem sadece odundan dönüştürülerek kâğıda yazıp çizmemiz için oluşturulmamıştır. Kalem de konuşur, canlıdır. Bazen söyleyemediklerimizi yazı aracılığıyla aktarırsınız insanlara ve bunu bizim yerimize sözlüklere kâğıda aktaran kalemimiz yapar aslında.

Hayatın birçok yerinde farkında olmadan kullanırsınız onu, fark etmeden konuşursunuz onunla. Okulda öğretmenlerimizin anlattıklarını bizim, için bizim yönlendirmemizle sessizce deftere geçirir o. Hayatımızın her anına tanıklık eder. Bazen unutmak istemediğimiz anılarımızı saklarken bazen de o anılarımızı resmederken bizimle beraberdir o. En sevdiğimiz kitapların oluşmasında yazarların aklındaki senaryoları, kahramanları sayfalara sessizce aktaran yine o.

Herkesin kalemi onunla konuşur. Herkes bilerek veya bilmeyerek onunla dertleşir. Onun konuştuğunu anlamayanlar kıymetini bilmezler onu bilenlerse konuştuğunu, bir dünya yaratıp zihinlerde onunla hayata aktarırlar dünyalarını ve karanlıkta kalmışları aydınlığa çıkarırlar onunla. Dünyamızı güzelleştirebilmemiz için yeni yerler yaşamlar keşfedebilmemiz için kalemimizin konuştuğunu anlamamız yeter aslında. Çünkü kalem bize yardım eder. Fikirlerimizi hayal dünyamızı aktarmamıza yardım eder yeter ki onu doğru yönlendirelim ve dinlemeyi bilelim. Onunla konuşup yön verelim hayallerimize, açalım kelimelerin engin denizlerine ve onunla keşifler yapıp kâşifi alalım kendi hayatımızın. Konuşalım, konuşmayı öğreneelim kalemlerimizle.

HEPSİ BİRBİRİNDEN DEĞERLİ

-Zehra Çevik-

Kalem, kitap ve silgi deyince aklınıza ilk ne geliyor. Benim okul geliyor. Mesela kalem ve silgi önce okumak ve yazmayı getiriyor aklıma. Kitap bilgi diyor kulağıma, sadece bilgi. Yani üçü de öğrenmeyi ve öğretmeyi çağırıştırıyor bana.

Kalem birçok yerde işimize yarıyor. Düşüncelerimizi yazarken, yazılı olurken günlük yazarken, şiir yazarken yani en önemlisi kalem diyebiliriz. Ama defter olmadığı sürece kalem bir hiç. Yazacak bir yer olmayınca kalem ne işe yarayacak.

Ya silgi, en önemlisi. Hata düzeltici. Kalemin ebeveyni gibi. Çünkü hatalarını düzelterip doğrusunu yazmasına yardımcı oluyor. Bir de kitap, onun ayrı özellikleri var, apayrı. Şimdi gelelim bunların bizim üzerimizde etkisine. Hepsi kutsal. Hepsi öğrenmemiz için en önemli gereç.

İLHAM VE BEN

-Burak Sefa Şen-

Bir gün ilham gelir bana,
Yazarım onu kâğıda,
Sonra okur ve ezberlerim onu,
İlham ve ben.

Alırım önüme kâğıdı,
Ellerim de kalem,
Saatlerce masanın başında,
İlham ve ben.

Uyumadan, dinlenmeden yazarım
onu.
Son noktayı koyarım,
İlham ve ben.

HAYALİ BİLE GÜZEL DEĞİL Mİ?

-Zehra Çevik-

Ünlü bir yazarın kalemi olmak nasıldır? Acaba yazı yazarken onun duygularını hissedebilir mi? Kim bilebilir ki. Kendimi Jules Verne'in kaleminin yerine koymak istiyorum.

Macerayı seven bir kalem olurdum herhalde. Geleceği düşünebilen bir kalem. Galiba macerayı normalden çok severdim. Peki, ne yaptım? Yaşayarak yazmasına yardım ederdim. Kulağına bazı fikirler fısıldardım. Tabii o kendi fikri diye bilirdi.

Acaba onun arkadaşı olur muydum? Korkar mıydı? Tabii korkardı başlarda. Sever miydi? Bilemiyorum. Neyse ilk başlarda beni cansız bir varlıkmışım gibi düşünürdü, yani bir eşya. Sonra onun en yakın arkadaşı olurdum. Tüm güzel kitaplarını yazdığı kalem, asla vazgeçemediği kalem. Hayali bile güzel değil mi?

İKİNCİ KİTAP

HAYALLERİM OLMADAN ASLA

“Mantık sizi A noktasından B noktasına götürür. Hayal gücü ise her yere.”

Albert Einstein

HAYAL KURMAK ÇOCUKLARA MI ÖZEL?

-Abdullah Kudret Çiçek-

Sadece çocuklar mı kurar hayalleri? Büyükler hiç mi hayal kurmazlar sizce?

Büyüklerin çocuklardan fazla hayal kurması gereklidir. Eğer ben büyüğüm diye hayal kurmazsam sıkıntı çıkar. Bir şeyler düşünemeyiz. Yani alacağımız arabayı, oturacağımız villayı hayal olarak düşünürüz. Hepimizin mutlaka birer güzel hayali olmalı.

Eğer bir seçim yapmak zorunda kalsaydık, çocukların değil büyüklerin hayal kurması gerektiğini söyleyebilirdik. Çünkü çocukken kurduğumuz hayaller bize yalnızca eğlence sunabilirler. Ama belli bir yaşa geldikten sonra, belli imkânlara kavuştuktan sonra, hâlâ hayal kurmaya devam edebiliyorsak işte bunları gerçeğe dönüştürebiliriz.

“Hayal gücü bilgiden daha değerlidir.” der Albert Einstein. Gerçekten öyle değil midir? Hayal gücümüz olmasa nasıl bir şeyler bulalım, icat edelim, mucit olalım? Önce hayal gücüyle düşünür insan. Sonra bunları bilgiye aktarmaya çalışır. Bir de yaşı büyükse bu hayal gücünü gerçekleştirme imkânı varsa, bunu gerçekleştirmemesi işten bile değildir.

Democritus, atom modelini çizerken hayal gücünü kullanmamış mıdır? Edison’un hayal gücü olmasa lamba diye bir şey olacak mıydı bugün? Birilerinin hayal gücü getirmedi mi bizleri buraya? Atatürk, Hatay’ın Türkiye sınırında olmasını hayal etmeseydi, Hatay bugün Türkiye sınırı içerisinde olur muydu? İşte bu yüzden söylüyorum büyüklerin çocuklardan daha fazla hayal etmesi, daha fazla düşünmesi lazımdır. Çünkü büyüklerin hayalleri gerçekçidir. Yapılabilecek şeylerdir. Ama çocukların hayalleri bir eğlencenin ötesinde geçememiştir.

ÇOCUK HAYALLERİ

-Kardelen Altun-

Tüm çocuklar yaşamlarını hayalleri ile tamamlar. Kurdukları hayalleri gerçekleştirmek için hayata tutunur ve gerekenleri yapmaya başlar. Ayakta kalmak için mücadele verip kendileri için çizdikleri yolda adım adım ilerlerler.

Emek vererek güzel bir yaşama ulaşabileceği hayali onları daha çok azimlendirir. Bu yolda özellikle de çocuklar başaramasa bile pes etmez çünkü kafalarına bir kere “Ben bunu yaparım.” derseler yaparlar. Çünkü çocukken kurulan hayaller daha da bir içten oluyor, cıvı cıvı, rengârenk, kötü düşüncelerden ırak ve geniş bir ufku olan hayallerdir.

Bir şeyi yapmayı gerçekten isterseniz yaparsınız. Zaten yapmak istediğiniz şey kötü bir şey olsaydı birkaç kez yaptıktan sonra eğer olumsuz olduysa yılırsınız ama iyi bir şey ise asla pes etmezsiniz.

Yaşantımızdan çok daha iyi bir yer sağlamak için hayallerimize sığınırız. Kendimiz için iyi bir şeylerin hayali ile çabalamaya başlayarak ilerleriz. Hayallerimiz kendi iç dünyamızda kendimiz için en güzel temsilimizdir. Çünkü isteğimiz bir şeyi elde edemediğimizde onu hayallerimizde şekillendiririz ve yapmak istediğimiz her şeyi hayalimizdeki bisiklet ile yapmış oluruz. Yani alamadığımız ya da yapamadığımız şeyler için hiç üzülmeye gerek yok. Çünkü bizim hayallerimiz var. Ve kimse onları satın alamaz.

HAYALLERİM

-Göksu Boska-

Benim çocukluk hayalim, kitapların içine girmektir. İmkanım olsa; her kitabı yaşamayı isterdim. O heyecanı kendim yaşamak isterdim. Ne bileyim, böyle, dolu dolu kitabı bitirmek isterdim.

Kitaptaki başrol olmak isterdim. Sihirli bir değnek olsun da, beni o kitabın içine ışınlasın diye saatlerce kitap okurdum. Harry Potter'daki gibi bir okula davet edilmek isterdim.

Ve en büyük hayalim, yazmayı isterdim. O kitaplardan birisinin benim eserim olmasını, bir okuyucu kitlem olmasını isterdim. Aklıma gelen her konuyu akıcı bir dille yazmak, kitaplardaki karakterlerimi istediğim gibi yapabilmek isterdim. Yorulduğumda kalemimin de kendi kendine yazı yazmasını isterdim.

Şu an ise sadece okur ve yazar olmak istiyorum. Zengin bir kelime hazinesi, bir sürü fikrim olsun istiyorum. Böylece imkansız olanı yaşamak, gerçeğe dönüştürmek istiyorum.

GERÇEĞE İNAT HAYAL ET

Denizin üstünde yürüyebildiğini hayat et,
Bir çiçekle konuşabildiğini.
En kolayından
Uçabildiğini hayal et mesela.
Dünyayı bir uçtan bir uca koşabildiğini.

Hayal etmek güzel şey,
Gerçeğin anaforundan kurtarır seni.
Sıkıntılardan boğulurken
Bir el uzanır sana.
Kurtarır seni birden
Tutunursun ona.

Sen kulak asma bazılarına
Herkesine inat
Hayal et,
Dünyaya inat,
Yine hayal et...

-Cemre İdil Mutlu-

BİR HAYALİM VAR

-Bilgi İrem Akkaya-

Bir hayalim var,
Gerçekleşmesini beklediğim.
Uzun yıllardır hasretini çektiğim,
Bir hayalim var benim!

Koşardım çayırlarda,
Sürerdim atımı kırlara,
Düşünür dururdum,
Meşe ağacının altında.

Aklımda dolaşır durur,
Göller, nehirler, çaylar.
Dereden şırl şırl,
Akan damlacıklar.

Bir hayalim var.
Sonsuzluğa uzanmış,
Mavisiyle gökleri boyamış,
Bir hayalim var benim!

ÇÜNKÜ BEN BİR ÇOCUĞUM

-Ceylin Akbaş-

Hayal ediyorum,
Öğretmen olduğumu.
Hayal ediyorum,
Bir doktor olup kalp atışlarını dinlediğimi.

Hayal ediyorum,
Gerçekte yaşayamadıklarımı,
Ve de asla yaşayamayacaklarımı.
Ama buna rağmen her istediğimi yapmayı.

Hayal ediyorum,
Bilemediklerimi
Çokça da korkularımı
Ve bazen yaşamak isteyeceklerimi

Bir kuş olduğumu,
Havada itina ile süzülüşümü.

Hayal ediyorum,
Çünkü ben bir hayalbazım.
Hayal ediyorum,
Çünkü ben bir çocuğum.

HAYALPEREST HAYRİ

-İsmail Cem Mızraklı-

Hayri, hayalperest bir çocuktur. Hayal dünyası çok geniştir. Bunu çok kitap okumasına borçluydu tabii.

Arkadaşları ona “Hayal Dünyasının Prensi” derdi. Hayri bu durumdan rahatsız mıydı? Açıkçası evet, biraz rahatsızdı. Çünkü geniş bir hayal dünyasına sahip olmanın kötü bir şey olduğunu düşünüyordu arkadaşları. Öyle miydi peki? Hayır değil. Aslında çok güzel bir şeydi.

Hayri bu, bir gün geniş hayal dünyasını avantaja çevirme yolunu buldu. Bir hikâye yarışması vardı. Konu serbest. Ve bir de büyük ödül var tabii. Herkes katılıyordu yarışmaya. Normalde hikâye yazmakla uzaktan yakından alakası olmayan insanlar büyük ödülü duyunca işi gücü bırakıp hikâye yazmaya başladı. Ama unuttukları bir şey vardı ki Hayal Dünyasının Prensi de yarışmaya katılmıştı.

Hayal Dünyasının Prensi aldı eline kâğıdı kalemi, başladı yazmaya. Ortaya çıkan hikâye çok güzeldi.

Gezegemizin adı Hayal ve buranın da bir prensi var: Hayri. Bu gezegende uçan arabalar, hologramlı bilgisayar oyunları, geleceğe ait birçok teknoloji var.

Bir gün Profesör İsmail Bey ve Cem Bey, Hayri'ye yaptıkları yeni icadı getiriyor. Bu bir zaman makinesi. Ama henüz test edememişler. Makine dört kişilik bir uçağa benziyor. Önünde bir saat ve dijital bir takvim var. Ayarlar için ise bir sürü düğme var. Hayri bu aleti test etmek istiyor ama Cem Bey ve İsmail Bey buna izin vermiyorlar. Zaman yolculuğunun tehlikeli olabileceğini anlatıyorlar. Ama Hayri Bey zaman makinesinin sürücü koltuğuna biniyor. Düğmelere basıyor ama Cem Bey uzaktan kumanda ile zaman makinesini devre dışı bırakıyor.

Hayri buna çok sinirleniyor ve aleti aktif etmesini ve zaman makinesini çalıştırmalarını söylüyor. Sonunda profesörler ikna oluyor ve zaman makinesini aktif ediyorlar ama Hayri Bey zaman makinesini kullanmayı bilmediği için sürücü koltuğuna İsmail Bey oturuyor. Cem Bey de biniyor zaman makinesine. Makine bozulursa yardımcı olabilecek kişi o çünkü.

Sonunda makineyi çalıştırıyorlar ama makinede bir arıza çıkıyor. Makinedeki saat ve takvim kısımları bozuluyor ve üçü de Hayal gezegeninin farklı zaman dilimlerinde mahsur kalıyor. Cem Bey 3000 yıl sonrasında, Hayri 42500 yıl öncesinde ve İsmail Bey de makine çalıştırılmasına 6 ay kala bir zaman diliminde hapis kalıyor. İsmail Bey şimdiki zamana yakın bir tarihte bulunduğu için karakterlerimizi uyarıyor ve makinenin çalışmasını engellemeye çalışıyordu.

Hikâyenin özeti kısaca böyle. Daha sonrasında olaylar geliyor. Hayri, yazdığı bu hikâyeye “Zamanda Hapis” ismini verdi ve dereceye girdi. Daha sonra da onunla ve hayal gücüyle dalga geçen insanlar özür diledi ve dalga geçmeyi bıraktı.

NE MUTLU HAYALLERİ OLANA

-Göktuğ Efe Verir-

Hayal kurmak insanın yaşama daha sıkı sarılmasını, hayattan daha çok zevk almasını sağlar. Unutmayalım, hayallerle aramızdaki tek engel gene kendimizin hayallerimize sınır koymasındır. Sınırsız olmalı insanın kurduğu hayaller. Bir hayale kavuşması, onu gerçekleştirme elbette uç noktadır ama hayal kurmaya başladığımız an ise muhteşemdir.

Kurduğumuz hayallerin gerçekleşmesi ve değerli olması için elimizden geldiği kadar gayret etmek zorundayız.

İnsan hayaller de kurmalı ama hayal dünyasında yaşamamalı. Hayallerim var benim kendime, aileme, ülkeme dair ama gayret etmez çabalamazsak hayallerimize kavuşamayız. Hayal kırıklığı devam eder durur. Kimimiz araba ister kimimiz de ev, kimimiz biraz mutluluk...

Hayaller çocukken insanın en yakın arkadaşı gibidir, sırdaşıdır. Her çocuk, benim de hayallerim vardı, der. Kimisi astronot, kimisi polis, kimisi ise pilot... Bunları hayal ederken astronot olan uzaya gider, polis olan hırsız yakalar, pilot olan ise gökyüzünde yıldızları sayar. Anlatılması bile yüzünüzde biraz tebessüm bırakır.

Ne mutlu hayallerimiz var...

ÇİÇEKLER GİBİ

-Cemre İdil Mutlu-

Karın altında bekleyen,
Çiçekler gibi sabırsızım şimdi.
Gözlerim alıştı uykunun yokluğuna.

Cemre düşse çok sürmez
Envai çeşit çiçek açar kalbimin,
Güneş görmeyen köşelerinde...

Zamana bir el mi dokundu ne?
Bu yavaşlık açıklanmıyor başka türlü.
Panzehrini bulmak lazım, geri döndürmek
Eski hızına...

Ya da fazla anlamsızlaştı belki yaşam?
Vakit o yüzden geçmiyor belki?
Belli ki ulaşmamızı bekliyor kendisine
Tek hamlede...
Ve ben zamanın,
Kendisi olup koşmak istiyorum.

HAYALLER GÜZELDİR

-Nisa İclal Akyel-

Herkese merhaba. Ben Nisa İclal. Tıp Fakültesi'ndeki son yılım. Daha var belki okulun bitmesine ama yavaştan bir üzüntü geliyor sanırım. E kolay değil o kadar. Altı yıl normal üniversiteyi okuyorsun, üstüne bir de üç yıl TUS'a hazırlanıyorsun. Dile kolay dokuz yıl.

Allah'ın izniyle beyaz önlüğü giyeceğim. Sürekli çalışma planımı gözden geçirip duruyorum. Bu yazıyı da aslında yazmamam gerekiyor çünkü planımda yok. Rastgele gelişen bir şeydi. Edebiyat hocamız olan Sevda Hoca, mezunlar için hazırlanan yıllıkta benim de yazımın bulunmasını istediğini söyleyince kıramadım ve yazmaya karar verdim. Ne yazacağımı çok düşündüm ve sonunda buldum. Bu yazıda sizlere lise anılarımdan birini anlatacağım. Yani neden tıp, neden başka bir bölüm değil de tıbbı seçtim onu açıklayacağım. “Çok uzatma da şu hikâyeni anlat!” dediğinizi duyar gibiyim.

Bir grubumuz vardı. Betül, Gamze, Zehra, Ada, İlayda ve Nazlı. Biraz kalabalık görünebiliriz ama birimiz, diğerimizin yarısı gibi. Kısacası birbirimizin eksik olan parçalarını tamamlıyoruz.

Betül, Gamze, Zehra, Ada ve ben ilkokuldan bu yana arkadaşız. Hatta Gamze ile anaokulundan. İşte yine bir kış günü. 28 Ocak. Hava soğuk. Hem de çok. Ama biz üşümüyorduk. Aksine bizim içimiz açılıyor, ısınıyorduk. Çünkü hem birlikteydik, hem de benim “yumuş” olarak tanımladığım kazaklar vardı hepimizin üzerinde. Sıkılmıyorduk da çünkü hep yeni bir şeyler katıyorduk. Bu durum çok hoşumuza gidiyordu. Hepimiz seçtiğimiz ya da seçeceğimiz mesleklerin hikâyesini anlatıyorduk. Aradan bir on dakika geçti, geçmedi on iki çift gözün bana döndüğünü hissettim. Hiçbir şey anlamadım.

- Ne oldu ya? Hemen bana geldi sıra!

Nazlı:

- Biz anlattık. İki saattir de seni bekliyoruz valla.

- Öyle mi? Ne ara bu kadar kısaldı bu hikâyeler?

Nazlı:

- O ara işte. Neyse hadi anlat sen de.

Ve anlatmaya başladım:

Hastanelere işim çok düşerdi. Sürekli gel, git, gel, git. Hatta hastanelerdeki doktorların isimlerini falan ezberlediğimi hatırlıyorum.

Zehra:

- O kadar oluyor muydu ya senin? Çok sık hasta olduğunu hatırlıyorum ama...

- Oluyordu. Hem de çok fena oluyordu! Neyse sonra aile hekimimiz de tanıdıktı. Nedense onun odası çok fazla hoşuma gidiyordu. Ben de doktor olup odamı onun gibi yapacağım diye kendi kendime söz verdim. Aslında söz vermedim. Yani onun gibi bir şey oldu işte. Onu bunu bırakında size bir şey söyleyeceğim.

İlayda:

- Ne oldu? Kötü bir şey mi?

- Hayır, kötü bir şey değil ama... Ben yine seçtiğim branşı değiştirdim.

Bir anda hepsinden "Off" diye ses çıktı.

Ve hep birlikte bana bakarak:

"Yine mi?" diye sordular.

Ben de konuyu değiştirip, geçiştirmek için “Sınav bitmiş midir? Hadi kalkın da gidip bir bakalım.” dedim ve masadan fırlayıp sınıfa doğru koşmaya başladım.

Eğer onları dinleseydim şuan kulaklarım duyuyor olur muydu bilemiyorum!

O gün bu gündür doktor olma yolunda ilerliyorum. Belki bir gün hastanenin birinde beyaz nlkle karşınızda duruyor olabilirim. Doktor odasının önüne geldiğinizde isim tabelasında benim ismimi görebilirsiniz.

SINIRSIZ HAYAL KURMAK

-Duygu etinkaya-

Çocuk hayalleri sınırsızdır bitmez, hiç bir zaman da tükenmez. Çocuk her şeyi hayal eder, dünyaları o kadar gelişmiştir ki her durumda hayal kurmayı başarabilirler. Kendilerine ait bir dünyaları vardır onların. O dünyada ne isterlerse başarabilirler. Bazen uçarlar, bazen süper kahraman olurlar, bazen prenses bazen de başka bir şey olabilirler. Her şey olabilirler o dünyada, onlardan başka hiç kimse giremez o dünyaya. Hayallerin sınırı yoktur, hayal kurmak çok zevklidir. Hedefler de hayallerden geçer, önce hayal kurarız sonra o hayalin peşinden gideriz.

Acaba hayal kurmak sadece çocuklara ait bir şey mi? Büyükler de hayal kurabiliyor mu? Onların hayal güçleri teknoloji yüzünden yok olmuştur. Bizim de bir gün hayal kurmamız bitecek. O kadar alışacağız ki telefona, kitap okumak aklımıza bile gelmeyecek. Böyle olunca da hayal gücümüz kaybolup gidecek. O zevkli şey sıkıcı gelmeye başlayacak.

En korktuğum şey de hayal kurmanın sıkıcıymış gibi gelmesi. Umarım hiç bir zaman hayal kurmaktan sıkılmam yoksa yazı yazmam.

HAYAL DÜNYASI NEDİR?

-İsmail Cem Mızraklı-

Hayal dünyası nedir? Peki, önemli midir? Bunu bir düşünelim.

Hayal gücü önemlidir. O olmasa, okuduğumuz kitapların, izlediğimiz filmlerin anlamı kalır mı? Peki, filmler, kitaplar, diziler olabilir mi hayal gücü olmasa? Bir hikâye yazıyorsan önemli etken hayal gücüdür. Hayal gücü olmazsa olmazdır hikâyelerin.

Kitap okumak hayal gücünüzü geliştirebilir. Peki ya çocukların hayalleri? Çocuk hayalleri çok geniş bir evrendir. Çocuk bazen uçmayı hayal eder. Bazen astronot olur. Bazen dinazorlarla tanışır zamanda geriye gidip. Bazen çok hızlı koşmak, saniyede dünyayı turlamak ister. Belki hayvanlarla konuşur hayalinde. Belki dünyanın en güçlü insanı olur adeta. Kimse duramaz karşısında.

Tabii ki böyle hayalleri olacak çocukların. Çocuk sonuçta, hayal kurar. Kimseye de zararı dokunmaz. Fakat dünyada çocukların hayallerinin hepsinin gerçekleşmesi imkânsız değildir. Bazen çocukların temiz hayalleri, büyüklerden istenen, bazı düşünceleri vardır. Mesela barış. Her çocuk barış hayal eder. Her çocuk daima barış ister. Hangi çocuk ister savaş dolu bir dünyayı? Kim ister böyle bir şey? Çocuklar istemez. Aslında kimse istemez fakat maalesef oluyor bu savaşlar.

Çocuklar iyi hayaller kurar. İnsanların birbirini öldürmediği, kimsenin kavga etmediği, çaresiz kalmadığı, asla yalan söylemediği, kimsenin hırsızlık yapmadığı, tüm insanların birbirine güvendiği bir dünya isterler. Olamaz mı, gerçekleşemez mi böyle barış, huzur ve mutluluk dolu, iyi insanların olduğu bir dünya? Evet, belki de zor fakat istenilirse yapılamaz mı?

Tabii ki istenilirse gerçekleşebilir. Her insan ister dünyanın kötülüklerden uzak, mutluluk ve huzur dolu olmasını. Fakat maalesef, bunun gerçekleşmesi zor gibi geliyor bize. Aslında zor değil, hiç değil...

ÇOCUKÇA HAYALLERİM

-Burak Sefa Şen-

Yaz günü, dolaşır denize girer.
Kış günü, ısınırım kardan adam yaparım.
Sonbahardaki dışardaki yaprakları bakarım.
İlkbaharda çiçeklerin ağaçların yanındayım.

Eğlen dur,
Yorul, dinlen,
Sevin, sevinçle mutluca,
Hayal kur çocukça.

Yaz günleri anıları günlüğe yazarım,
Kış günleri eve gider zeytinleri alırım,
Sonbaharda günlüğüme yaprakları saklarım,
İlkbaharda çiçek toplar, ağacın altında kitap okurum.

Parkta, sokakta oynarız,
Yeneriz, yeniliriz,
Sevinir, üzülürüz
Ben bir çocuğum hayallerim var benim.

Çocukça hayallerim var,
Mutluca, sır gibidir içimde,
Ben bir çocuğum, hayallerim var benim.

HAYAL KELİMESİ NE TUHAF!

-Hilal Pınar Dağlı-

Hayal kelimesi ne tuhaf. Sizce de öyle değil mi? Sonuçta biz hayallerin somut olarak var olmadığını biliyoruz ama nedense her seferinde bizi mutlu etmeyi başarabiliyorlar. Tuhaf bir büyüleri var sanki. İnsan kendini bazen hayal kurmaya o kadar çok kaptırıyor ki kendisi bile gerçek olduğuna inanabiliyor.

Düşünüyorum ara sıra hayallerim gerçek olsa ne olur? Üç dilek hakkım olsa ne olur? Tabii ki zamanı dondurup üç dört saat daha fazla uyuyabilirim, zaman açısından hiç mi hiç sıkıntı yaşamam. Çünkü zaten zaman benim olur. Mesela uçabilirim. Ben zaten özgürüm ama uçmanın özgürlüğünü tadarım o zaman.

Kalemleri kırtasiye eşyalarını çok ama çok severim, bir sürü kalekim olur, istediğim, kalbimden geçen her şey gerçek olur. Nesnelere içinden geçebilirim. Sonsuza dek ailemden hiç ayrılmadan kalabilirim.

Üç dilek hakkımı asla istediklerimi almak için kullanmayı düşünmem. Çünkü benim yanımda ailem olmadığı sürece mutlu olamam. Önce ailemle sonsuza dek yaşamayı, zamanı dondurmayı isterim.

Tabi ki kullanmam gereken bir şey daha var, o da “Dünya Barışı”. Dünyada barış olmazsa benim yaşamamın ne anlamı var ki? Sonuçta bu savaşlar insanoğlunun sonunu getirecek. Eğer ben bunu yapabilirsem ne güzel olur. Bu güzel dileğin yanında zamanı durdurmak sönük kalır. Umarım bu dilek, bu hayal bir gün gerçek olur.

HAYAL KİŞİNİN RUHUDUR

-Nisanur Sarısoy-

Hayal, soyut bir kavramdır. Hayal etmek, insanın zihninde geliştirdiği duygu, düşünce ve geleceği canlandırmak diyebiliriz.

Hayal etmek, insana umut verir, güçlendirir. Bazı hayaller vardır ki gerçekleştiğinde tüm insanların işine yarar.

Edison karanlıktan korkan biriydi. Hep kafasında karanlığın yok olma hayallerini kurdu ve bir gün bu hayallerinin peşinden gitmeyi amaçladı. Yılmadı usanmadı ve ampulü icat etti ve hem hayalleri gerçekleştirdi hem de insanlığa hizmette bulundu.

Hayal insanın iç dünyasıdır. Yapmak istediği şeyler, umutları, mutluluklarıdır. Hayal kurmayı bilmeyen veya kurmayan insan nasıl yaşayacağını bilmiyordur.

Derler ya 'Planlı yaşamak gerek' diye. Hayaller aslında gelecekle ilgili planlarımızı içinde barındırır. Hayal gücü geniş olan insan her şeyi yapabilir. Elinize bir kalem alırsınız. Yalnızlığınızı paylaşmak istersiniz, başlarsınız yazmaya. Elinizdeki kalem olmasa gerçek dünyadan kopup gidirsiniz. Hayal edebildiğiniz her şeyi ama her şeyi yazar-sınız. İsteklerinizle bütünleşmiş bir dünya yaratırsınız. İçinde sadece sizin görmek istediğiniz, sadece sizin yapmak istediğiniz şeyler olur.

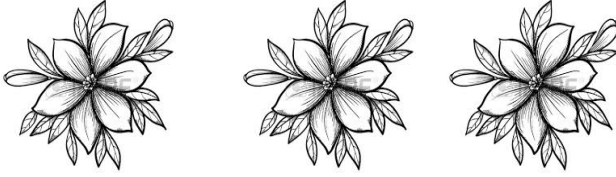
Hayallerinize zincir vurup dünyaya kapatırsanız, hayat size zindan olur. Ne umut olur ne de yaşayış olur. Bir düşünsenize hayalsiz dünya renksiz, hep aynı giden bir dünya. Her gün aynı şeyi yapıyorsunuz. Ama hayal olunca öyle mi? Her gün yeni ufuklar keşfediyorsunuz. Farklı şeylerle tanışıyorsunuz.

Hayal bir insanın kalbi, akli, mantığı tamamen kendisidir. Olması veya olmaması gereken şeyler isterseniz hayal dünyanızda var olur,

isterseniz yok olur. Korkulu, mutluluk dolu anları hayal edersiniz. Siz istemeden onlar bilinçaltından hayallerinize girer.

Hayalleri yok gibi davranan insanlar vardır. Aslında hayalleri vardır ama karamsarlığa kapılıp olmayacağından korkarlar. Sadece önündekine, elinde olanlara bakarlar. Daha yüksek için asla çaba harcamazlar. Aslında onlar da hayal etmiştir. Ama hayalleri bir anda inişe, çöküşe geçince her şeyden vazgeçmişlerdir.

Hayal kiminin istekleri, kiminin geleceği, kiminin kaçış yoludur. Ama bütün hepsinin tek bir ortak noktası vardır. Hayal, hayal eden kişinin ruhudur.

SINIRSIZLIĞIM

Hayallerim var topumu havaya atınca güvercin olsun.
Hayallerim var oyuncak bebeklerim canlansın arkadaşım olsun.
Oyuncak arabam ise koskocaman bir uçak olsun
Bütün arkadaşlarımı içine alsın.

Çiçekler bütün dünyayı sarsın mis gibi koksunlar.
Oyuncak köpeğim canlansın kırlarda koşsun
Paralar sevgi olsun herkese sevgi dağıtsın
Oyun hamurundan güneş yapalım dünyayı ısıtalım

Bütün dünya barışsın herkes kardeş olsun
Bunlar benim hayallerim hepsi gerçek olsun
Dünya barış dolsun her şey yalansız olsun
Benim çocuk hayallerim gerçek olsun

-Yağmur Naz Hep-

KÜÇÜCÜK HAYALLERİM

-Saadet Bahar Kaya-

Hayalimiz vardı bizim, oyuncak bir bebek, sıcacık bir ev, uçurtmalar, toplar isterdik. Şimdi yeni nesil telefon, tablet, bilgisayar, kulaklık istiyorlarmış.

Bizim ruhumuz fakirmiş ya onların istediklerinin yanında bizim istediklerimiz bir şey miydi ki? Uçurtma istiyorduk ya tabii onlar sokakta yatmak ne bilmezler. Onlar sadece sıcacık bir yemek sıcacık bir yatak bilirler. Ama biz sokakta bir ekmeğe muhtaçtık hayallerimde bir de anne, babamın ve kardeşimin olmasıydı.

Bir annem olsun siyah saçlı, zayıf. Elimden tutsun, gezdirsin eğlenceli biri olsun.

Bir babam olsun siyah saçlı maviş gözleri olsun ve en önemlisi kocaman bir göbeği olsun. Onun göbeğinde uyuyakalayım. Annem gelsin beni babamın kucağından alsın yatağıma götürsün...

Bir kardeşim olsun, onunla bütün sırlarımı paylaşayım. Onu çok kıskanayım. Annem onu çok sevsin ama beni daha da çok sevsin.

Beni sevmiyorlar diye ağlayayım, sonra annem gelsin, beni teselli etsin.

Baksana benim hayallerim seninki gibi kocaman da değil, sadece anne, baba ve kardeş istiyorum. Çok mu?

ÖYLE SINIRSIZ Kİ!

-Nisa Nur Sarısoy-

Kırmızının en can alıcı, mavinin en güzel tonlarında sadece kendimizin yarattığı bir âlemde gezinmek. Mavinin en güzel tonlarında ki gökyüzünde bir kuş olup uçtuğunu düşlemek, yemyeşil çayırarda ve renkli çiçekler arasında kelebek gibi naif olmak... Lacivert okyanusların derinliklerinde yüzüp, yunuslarla dost olmak. Karla kaplı bembeyaz dağlara tırmanan bir dağcı olmak.

Hayal bu, öyle sınırsız ki... İş sadece sizin düş kurmanıza ve içinizdeki o çocuk sevincine kalmış. Engel yok, her şey sınırsız bu âlemde. Hayallerinizde her şey olabilir, istediğinizin yerini alabilirsiniz.

Hayal kurmak insanın iç dünyasını geliştirir. Hayattan zevk almasını, yaşama daha sıkı sarılmasını sağlar. Varsın hayalleriniz olağanüstü olsun, varsın uçsuz bucaksız olsun. Ne olur ki?

Aslına bakılırsa hayallerimizdeki tek engel, kendimiz. Kendimize koyduğumuz sınırlar. Bu konuda iki tip hayal kurma düşüncesi var. Bir tanesi hayallerine sınır koymaktan, hayal kırıklığına uğramaktan yana. Diğeri ise hayallerine sınır koymayanların düşüncesi.

Hayallerin gerçekleşmemesi, hayal kırıklığına uğrayıp, hayata küsmek için bir neden değildir düşüncesini savunuyorlar.

Hayaller sınırsız olmalı. Hayallerin bakış açımızı zenginleştirdiğini, içimize yaşama coşkusu aşıladığını düşündüğüm için belki de.

İnsanın kurduğu hayallere kavuşması elbette insana uzaktır ama hayal kurduğunuz süreç çok anlamlı. Çünkü o hayale kavuştuğunuzda elde etmiş olmanın keyfini yaşarsınız. Ayrıca her şey biter.

Hayalinize sınırsız sarılırken; hayata gülümseyerek bakabilmenin tadını çıkarın öncelikle. Daha sonra doyarsınız yaşayın.

Hayal kurun ve hayal kurup yaşam sevincinize sevinç katın.

DÜNYANIN ÖBÜR UCUNA UÇAN ÇOCUK

-Hilal Pınar Dağlı-

İsmi çok uzun değil mi? Siz her halde bu ismin bir kitap ismi olduğunu düşünmüyorsunuzdur. Ama yanlış bir kanı. Bu bir kitap ismi. Hatta çok ünlü bir yazarın yazdığı bir kitap. Belki tahmin etmişsinizdir, bu yazar John Boyne.

Peki, bu kitap ne anlatıyor? Ve ben bu yazıyı neden onun hakkında yazıyorum? Bu kitap benim en sevdiğim kitaplardan biri, zaten anlamışsınızdır.

Barnaby adında bir çocuk kulaklarındaki bir problemden dolayı elinde olmadan uçuyor. Bu nedenle de annesi ve babası tarafından dışlanıp yanlışlıkla da olsa dünyayı geziyor, farklılıklarından dolayı dışlanan çok iyi insanlarla tanışıp arkadaş oluyor. Ve kitabın sonunda da Barnaby'nin bir seçim yapması gerekiyor. Ya ameliyat olup “normal bir çocuk” olacak, ya da hayatının sonuna kadar uçacak, farklılığı yüzünden dışlansa bile farklılığından dolayı mutlu olacak. Barnaby ikinci seçeneği seçiyor.

Farklılıklar bizleri biz yapanlar değil midir? Bugün yoldan geçen birine sorsam kendini insanlardan farklı görür. Çünkü herkesin kendine göre bir farklı yanı vardır. Birisi çok güzel resim çizer, birisi çok güzel yazı yazar, kimisi de el işine meraklıdır. Ama bunlar aynı olan farklılıklar. Hiç farklı olan farklılığınız oldu mu? Şahsen benim öyle bir yanı yok. Uçamam, ısınlanamam, duvardan geçemem ama ben bir şey yapabilirim. Şu zamanda birçok insanın yapamadığı, unuttuğu, kalbinin derinlerine gömdüğü şeyi ben hissedebiliyorum. Ve kendimi diğer insanlardan farklı buluyorum. Ben sevebiliyorum, etrafımdaki kötü olaylara kayıtsız kalamıyorum, vicdanımı susturamıyorum. Ama birçoğumuz belli etmesek de farklıyızdır.

BİR EVİM OLSUN

-Sarper Özyurt-

Bir evim olsun üç katlı
Her tarafında balkon olsun ki
Etrafımdaki güzellikleri
En güzel haliyle göreyim

Bir evim olsun üç katlı
Yemyeşil bir bahçesi olsun
Bütün gün topun peşinde
Koşalım oynayalım güzelce

Bir evim olsun üç katlı
Yanında bir teknem olsun
Açılayım denizlere
Ufkum geniş olsun

Bir evim olsun üç katlı
Evde balkon olsun ki
Geceleri hiç yıldız görememiş çocuklara
Umut olsun

Bir evim olsun üç katlı
Yemyeşil bir bahçesi olsun ki
Çocukluğunu yaşayamamış çocuklara
Umut olsun

Benim evim olsun üç katlı
Bir teknem olsun ki
Deniz görememiş çocuklara...

SAYIN YAĞMUR

-Cemre İdil Mutlu-

Pencereme tıklamayın gece gece
İçeri almam sizi
Sesiniz cezbetmiyor desem yalan olur.
Ama sizi uzaktan seyretmek en iyisi.

Şemsiyesi olmayanın tepesine de yağmayın.
Rüzgârla bir olup evlerimizi de yıkmayın.
Dokunduğunuz her yerde bir parçanız kalır, geçici.
Sizden kaçanlara mümkünse dokunmayın.

Sayın yağmur,
Gri rengi aklıma geliyor sizi görünce
Sonbaharla eşleşmenizden mi?
Bunalım haline sürükleyişinizden mi?
Bilemiyorum.

Derin bir sır saklı sanki yağışınızda
Kitabın rastgele açılan bir sayfasında
Tam da ruha aranan cümle gibisiniz.

Etkiniz kişiye özgü.
Ama yine de isteriz,
Yağın ki
Sokaklar temizlesin yüzünü,
Yağın ki
Toprak hatırlasın özünü...

İŞTE BUNLAR HAYALLERİM

-Mertkan Kurt-

Cevher kelimelerimle,
Őair olmak isterim
Adaletin dilini konuşan,
Kitap olmak isterim.
İŞte bunlar hayallerim.

Yazımı anlayın isterim,
Kelimelerimi anlayın.
Ben bŸyŸcŸyŸm bazen
Bazen de lider.
Ben, benim hayallerimle varım.

Ben ulu bir kurdum bazen,
Bazen atamın gururuyum.
Kendi kalemimin patronuyum.
Kendi yazım, kendi dilim
Onlar benim hayallerim.

Umursayın o dilleri,
Savaşın ortasındaki
O tatlı dilleri.
Acıyın, çocuklara acıyın!
Onlar asıl cevheri bu dŸnyanın.

ÇOCUKÇA HAYAL ET

Buluttan şeker, çikolatadan ev
Gizli güçler, gizli kahramanlar
Diş perisi, sihir ve cadılar
Hepsi hayallimizdir, biz çocukların.

Gizli güçlerim var benim,
Görünmez arkadaşlarım...
Bitmeyen abur cuburlarım,
Çocukça hayalimdir benim.

Denizkızı, şirinler ve yedi cüceler,
Hepsi gerçek aslında
Onlar için bir dünya,
Hepsi çocukça.

-Esmanur Kapusuz-

BİR ÇOCUĞUN HAYALLERİ

Küçük bir çocuğun hayalidir bu.

Çiçeklerle kaplı bir dünya...

Küçük elleri ile fidanlar

Dikiyorlar toprağa

Küçük bir çocuğun rüyasıdır bu.

El ele vermiş tüm insanlar,

Yaşıyorlar kardeşlik içinde

Çiçekler sunuyorlar birbirlerine.

Küçük çocuğun rüyasıdır bu.

Kuşların kanat çırpışını duyuyor kulaklarında,

Beyaz güvercinler taklalar atıyorlar havada

Papatyalardan çelenk yapıp

Asıyorlar insanlığın boynuna

-Merve Göksoy-

ÜÇÜNCÜ KİTAP

OKURSAN YAZAR SIN, YAZAR'SAN İZ BIRAKIR SIN

Okuma sanatı; başka bir deyişle, 'sanatlı okuma', okuma yolunda istekli bir yolcu olan okura, uzun kilometrelerden sonra, yazma ihtiyacını da yükleyecektir. Zaten aksi mümkün değildir: Yazar, ancak okur'sa yazar ve ondan sonra da daima, okur-yazar olarak kalır. İyi bir yazar olmanın yeri, okuma sanatının tezgâhıdır...

Emin Özdemir

NEREDEN GELDİ BU İLHAM?

-Hilal Pınar Dağlı-

“İlham.” Ne tuhaf bir kelime değil mi? Benim gözümde hiçbir manası olmayan bir sözcüktü. Ama bu manasızlığı iki yıl önce bitirdim. Çünkü iki yıl önce hayatıma yazarlık girdi. Ben ağzıma bile almadığım o ilham kelimesini artık rahatça söylüyorum ve beni gelip bulması için yalvarıyorum. Çünkü bazı günler yazı yazmam gerekirken aklıma hiçbir şey gelmiyor. O zamanlarda söylediğim cümle her defasında aynı, “İlham gelmiyor!”. Belki de ilham hep benim yanımdaydı. Ama neden onu göremiyordum? Sonra bazı anlar geliyor ve yazdıkça yazıyorum. Normalde saatlerimi alan bir yazı on beş dakikayı bile bulmuyor, üstüne üstlük bir de çok uzun oluyor. Buna hayretle şaşırırken içimden de diyorum ki “Nereden geldi bu ilham?” Bazen ilhamı sokakta, bazen okulda, bazen annemin konuşmalarında ve bazen de kalemi elime alır almaz buluyorum. İlhamın hep yanımda olmasını diliyorum. O olmadan pek de yazı yazamıyorum. Hiçbir insan ilham olmadan yazı yazamaz. Bu nedenle ben de İLHAM’a kısa bir mektup yazdım:

Sevgili İlham,

Sana şunu belirtmek istiyorum ki ben seni çok seviyorum. Ben ve tüm yazar arkadaşlarım sana hayranız. Ama keşke yanımızda daha uzun süreler kalsan. Çok değil. Sadece okulun açılmasından başlayıp okulun kapanmasına kadar bizim yanımızda kal. Sana ne kadar çok ihtiyacımız var tahmin edemezsin. Lütfen mektubumu alır almaz bana cevap yaz. Ha bu arada mektubumun içine ilham meleklerinden ko-yarsan da olabilir. Ama yüz tane kadar koysan fena olamaz. Şimdiden teşekkürlerimi sunarım.

Şimdi yazımı bitirme zamanı. Siz de bir ilham meleği istiyorsanız, İlham’ın adresini veririm. Ama bulabilir misiniz bilemiyorum. Çünkü ilham her yerde olabilir. Belki de şu an yanınızdadır.

BÖLÜM I

En Büyük Hazine Aile -Köprü Altındaki Aile-

Köprü altında bir aile
Üç küçük çocuk
Ve bir de kadın
Büyük baba gibi bir de Armand

Herkes öğrenmiş artık
Yoksul yaşamayı
Macera ister Armand
Pek sevmez çocukları

Ve bir gün
Üç küçük çocuk girer hayatına
Çaldırır özenle sakladığı kalbini
Bir anda

Hiç endişelenmeyen Armand
Endişelenir bu çocuklar için
Özenle sakladığı kalbi
Bir anda uçurur

-Tuana Türe-

Kitaba Dair

AİLESİZ HAYAT

-Gamze Naz mlekçi-

Çoğumuzun bir ailesi var. Ancak bazılarımızın yok. Bunu da biliyoruz değil mi?

Kimsesiz olmak. Ne tuhaf geliyor bir aileye doğmuş olunca insan. Ama bu bir gerçek. Elbet herkesin bir anne ve babası var. Fakat buna rağmen kimsesizliğe terk edilmiş olmak veya bir kaza sonucu ailesini kaybedip kimsesiz kalmış olmak, kolay anlaşılabilir bir duygu değil.

Pek çok çocuk, Çocuk Esirgeme Kurumu'na bırakılıyor bakılamayıp. Bir o kadarı da ya bir camii avlusuna ya da çöp konteynırlarına.

Ben bu konuyu ilk defa Köprü Altındaki Aile kitabıyla tanıştığım da düşündüm. Bu kitapta bir anne ve çocukları köprü altında yaşama-ya çalışıyor. Onlara Armond adında bir adam da katılıyor ve böyle zor bir hayat anlatılıyor.

Tüm bunlar gerçek hayatta da var. Bu yüzden biz, yani bir aileye sahip olanlar, bunun değerini bilmeliyiz.

Kitaba Dair

ARMAND, BİR GARİP ADAM

-Yağmur Naz Hep-

O gün dışarıda Paris sokakları çok sessizdi yılbaşıydı ve herkes evindeydi. Yeni yıl hediyelerini açıyordu. Armand ise yine sinirli bir şekilde ortalıkta geziyordu.

İçinde sevgiye hiç yer kalmamıştı. Bir taşa takılıp düşse öfkesini patlatacaktı sanki. Kuşların güzel ötüşüne;

- Lanet olası kuşlar, susun artık, başımı ağrıttınız, diye bağırdı.

Kuşların ötüşü o an kesildi. Armand bir merdiven kıyısında uyu-yakalmış. Sabah olduğunda bir çocuk Armanda yaklaştı. Bir ekmek parçası uzattı. Armand'a ekmeği verip kaçtı. Armand ne olduğunu anlamamış bir şekilde aç karnını doyurmaya başladı. Ertesi sabah kalktığında, üstünde dikişleri sökülmüş biraz da sıcak tutan bir yamalı battaniye vardı.

Armand'ın şaşkırtışı diğer sabahta oldu. Armand ertesi sabah biraz daha erken kalktı. O sabah çocuğun gelmesini bekledi. Çocuk gelmişti. Armand'ı uyanık gördüğünde tam kaçıyordu ki Armand;

- Gel, sohbet edelim biraz, dedi.

Çocuk arkasını dönüp baktı. Armand sordu.

- Senin adın ne bakalım?

- Mary.

- Kaç yaşındasın sen?

- Dokuz.

- Peki, ya giyecek başka kıyafetin yok mu?

Mary gözleri dolu bir şekilde kafasını büktü, iki yana salladı. Armand'ın çocuk sevgisi her geçen gün artıyordu. Mary arkasını dönüp koştu.

Armand kızını okutmak için iş aramaya başladı. O gün şansına bir berbere çirak olarak girdi. Günlük 25 dolar Mary'i okutmaya yetmezdi. Geceleri taksiye çıktı, sabahları berberde çalıştı. Öğleden sonra da inşatta çalıştı. Köşede bir miktar para birikti. Bir ev aldı Mary'i çağırmak için mahalleye baktı fakat Mary'i bulamadı. Mary yarım saat önce yeni aldığı evin üç sokak ötesinde ölü bulunmuştu. Armand duyduğunda dünyası başına yıkıldı. Artık bir evi vardı fakat hiç mutlu değildi. Bundan sonra kafasına koyduğu işleri daha erken yapacaktı.

Kitaba Dair

MUHTEŞEM ÜÇLÜ

-Sarper Özyurt-

Işıkli Paris sokakları rüya gibi
Sokaklar bir sanat
En ince ayrıntısına kadar
Özenle çizilmiş her hat

Kimisi için de köprü altından ibaret
Hiç bitmeyen bir gece gibi
Kim ister böyle bir yerde hayat
Çaresiz mutsuz berbat

Neyi anımsatır karanlık ve ıslak
Üstü kapalı bir sulu kaydırak
Gecenin karanlığında bir dayak
Gelir mi aklına bir an bak

Neydi fakirlik acaba
Parasız pulsuz kalmak mı
Yoksa sevgi, mutluluk
Merhamet yoksunluğu mu

En kötüsü de bencillik ve açgözlülük
Neden mi aynı satırlara koydum ikisini
Aynı değiller mi ikisi açgözlülük ve bencillik
Çok çok al sakın kimseye verme.

GİZLİ MEKTUP

-Saadet Bahar Kaya-

Sana bir şey söyleyeceğim ama bana kızma. Aslında sana çok acıyorum. Sokakta yatarken en çok da aslında o çocuklara muhtaçsın. Cıvıl cıvıl çocuklar orada sana moral verecekti. Ama sen onları istemedin, belki gerçekten biraz da haklı olabilirsin, ne de olsa senin de dinlenmeye ihtiyacın var. Fakat en azından bir kere bile o evsiz zavallı çocuklarla zaman geçirseydin, en azından kısa bir süreliğine de olsa hem o çocuklar hem de sen mutlu olacaktın.

Biliyor musun şu an bu sözleri söylerken ben bile utanıyorum. Sen nasıl utanmayacaksın diye düşünmemek elde dahi değil emin ol. Gerçekten nasıl yaptın bunu. Sokakta yatan kedi-köpeklere acırken sen orada onlara nasıl da acımadın onları yalnızlığa terk ettin gerçekten de aklım almıyor.

İnsan en azından "ben nasıl yaptım bunu" diyebilmeliydi ama maalesef sen onu bile demedin. Ama artık bu olaylar bitmiş gitmiş sen de doğru yolu bulmuşsun. Seni de suçlamamak lazım aslında ama keşke yapmasaydın keşke o çocukların kalbini kırmasaydın. Olsun sonuçta doğru yolu buldun, o çocuklara kalbini açtın ya bu herkese yeter emin ol Armand...

HAYALLERİM VAR BENİM

-Azra Naz Özcan-

Hayallerim var benim,
Her zamanki gibi gerçekleşmeyen.
Hayallerim var benim ve tabi,
Yanı sıra umutsuzluklarım.

Annem yok, tabi babam da,
Sadece güzel bir hayalim var.
Bir aile istiyorum kendime,
Gerekirse en kötüsünden.

Sadece anne diyebilmek istiyorum.
Bir tutam şefkat bir tutam sevgi,
Ama olmaz gerçekleşmez benim hayallerim.
Her bir damla gözyaşımda,
Bir kez daha anımsıyorum ailesizliğimi.

Bir kez daha mahvoluyorum,
Bir zamanlar hayallerim vardı benim.
Ama her gerçekleşmeyişi,
Bir kez daha yok etti umutlarımı.
Bir zamanlar hayallerim vardı benim,
Ve tabi yanı sıra umutlarım.

Artık umursamıyorum kendimi,
Ve tabi hayallerimi.
Sorarlarsa söyleyin ki,
Onun hayalleri vardı,
Ama sadece bir zamanlar.

AİLEM ARTIK YANIMDA

-Berika Taş-

Bugün yine saçım başım dağınık kalktım. Çünkü çok yorgundum gece uyuyamamıştım. Sabahları zaten genellikle böyle olur.

Biliyor musunuz yarın benim doğum günüm ama her zamanki gibi mutsuz bir yıl daha bitireceğim ve tekrar mutsuz bir yaşıma basacağım. Çünkü ailem yanımda değil Avustralya'da.

En son iki yıl önce gördüm. Şu an ise babaannem ve dedemle yaşıyorum. Bana çok iyi bakıyorlar. Ertesi gün ise babaannem ve dedem bana doğum günü yapacaklarını söyledi çok mutlu olmuştum. Hemen arkadaşım Jale'yi aradım ve diğerlerini davet ettim. Gelmeyi hepsi de kabul etti.

Akşam olduğunda herkes buradaydı. Pasta kesme zamanı gelmişti. Dilek tutmamı istediler, benim dileğim ise ailemi tekrar görebilmek, tekrar seslerini duyabilmektir. Mumlar söndükten sonra da herkes hediye vermek için sıraya girdi. İlk önce babaannem ve dedem verecekti ama en son vermek istediklerini söylediler. Bende bunu anlayışla karşıladım. Ve herkes hediyesini verdikten sonra dedem ve babaanneme sıra geldi.

Az sonra kapıdan iki kişi geldi, bunlar annem ve babamdı. Evet, onlardı. Gözlerimi ovaladım ve tekrar baktım, onlardı. Yanlış görmüyordum, geldiler ve bana sarıldılar. Ben ise onlara çok kırgındım.

Annem az sonra eğildi ve kulağıma "artık onlarla birlikte Avustralya'da yaşayacağımı" söyledi. Heyecandan ne yapacağımı bilemedim. Çünkü artık bir ailem vardı.

ADI ÖMÜR

-Berika Taş-

Adı Ömür,
Yaşı senden, benden ondan küçük
Ancak özlemi
Bizden, sizden, onlardan büyük.

Bedeni küçük,
Ama yüreği bedeninden büyük
O kocaman yüreği
Ne acılar saklıyordu.

İçine attı her şeyini
Anne özlemini, hatıralarını, çocukluğunu
Yüreği bunu kaldıramadı
İçinde sessiz bir feryat koptu.

Hani bir çiçek hiç su almayınca
Suya ihtiyaç duyar ya,
İşte Ömür de annesine
Böyle sonsuz bir hasret duyuyordu.

İçinde saklıyordu,
Anne özlemini,
Gözlerinde, kalbinde, sözlerinde
Saklıyordu annesini.

Anne demek çok başkaydı onun için
Anne bir melekti,
Anne saf ve temiz bir sevdaydı,
Anne karanlıkta parlayan bir güneşti,
Anne Ömür demektir...

KÖPRÜ ALTINDA YAŞAMAK

-Betül Günay-

Köprü altı serin demişlerdi.
İnanmadım, taki oraya düşene kadar.
Ne zaman orda bir çocuk görsem
Güler geçerdim,
Ama artık bana gülüyorlar.
Diyorum acımayın bana,
Para atmayın önüme
Ben dilenci değil
Sadece evsizim.
Bir yudum suya değil,
Aileye, bir eve ihtiyacım var.
Evin içinde o da olsun,
Rüyamda hep onu görüyorum
Ayaklarının altında cennet olan
Bir melek görüyorum
Ben hep annemi görüyorum.

BEN DE İSTİYORUM

-Azra Naz Özcan-

Bende istiyorum bir parça huzur,
Bende istiyorum bir aile,
Siz her sabah bomba sesleriyle
Uyanmak, anne feryatları duyarak uyanmak,
Nedir bilir misiniz?

Çınlıyor kulaklarım, kucağımda annem,
Akan kanlar görüyorum her tarafta.
Babam nerede bilmiyorum ama
Hissedebiliyorum, derinlerden bir sızı.

Sus diyorum, sessizce ağla, fark ettirmeden,
Ama söz geçmiyor kalbime.
Hıçkırma hıçkırma bağıra bağıra ağlamak istiyorum.
Tam içimdeki acıyı çıkaracakken, bir adam geliyor yanıma,
Elinde silah bağırırdı bana ve sonra bir ses...

Baktım ki annem elini uzattı bana
Parladı ardından o ışık elini tuttum.
Ardından yürüdük uzaklara...

SOKAKLAR ŐENLENSİN

-Duygu Olgunsoy-

Ben sokakların sahipsiz çocuğuyum
Ne bir ailem var, ne de bir koruyanıı...
Karanlık gecelerin, kâbuslu rüyaların
Kurbanıyım ben.

Ben sokakların sahipsiz çocuğuyum
Hiç kimse tarafından seilmeyen
Dışlanan bir kr kuyuyum.
Aydınlık olsun isterdim geleceğim...

Ben sokakların sahipsiz çocuğuyum
Bir gün ben de byyeceğim
Sahipsiz ocuklara sahip çıkacağım,

Ben sokakların sahipsiz çocuğuyum
Benim de hayallerim var,
Benim de duygularım var
Ama hiç birini yaşayamadım.

Ben sokakların sahipsiz çocuğuyum
Evsiz barksız kan ağlıyorum.
Herkes sıcacık yatağında yatarken
Ben soğuktan uyuyamıyorum.

Ben sokakların sahipsiz çocuğuyum
Gelin birlik olalıı, el ele tutuşalıı
Sokaklar Őenlensin
Hep birlikte olalıı.

MUTLU SOKAKLAR

-Cemre İdil Mutlu-

Parklarda yatarım ben
Kediler köpekler arkadaşım.
Üzerime geceyi örtüp,
Zengin olma hayalleri kurarım.

Dert, kahr, hüzün...
Ne dersiniz artık
Bana türetilmiş değil de,
Benden türemişler herhalde...

Yalnızlık var bir de işin içinde
Kime rastlasam bir yerde,
Yüzünü çeviriyor, benim için utanırmış gibi,
Ya da acıyor.

Kalkıp yürümek biraz ısınmak için
Uyumak ne mümkün ki?
Ağlamamak ne mümkün ilk düştüğünde sokağa...

Her birimiz apayrı öykülerden,
Apayrı hayatlardan dolanıp
Sokakları mesken tuttuk.
Hayattaki seçimlerimiz yanlıştı belki.
Ancak seçenekler kısıtlı, umutlar yıkık.
Fakat sokakta kalabilmek,
Yorgun bedenlerimizin ana amacı artık...

İKİNCİ AİLEM

-Bilgi İrem Akkaya-

Yine akşama kadar yaşayabilecek miyim sorusuyla başlayan bir gündü. Şehirde yeni sokaklar bulup eğlenen ben kalmak için kuytu, küçük bir yer arıyordum. Bu haftalar süren arayışım içinde sonunda kendime güzel ve yakınında zengin bir ailenin oturduğu yer bulabilmişim.

Zengin birine yakın bir yerde oturuyorsanız attığı çöplere dikkat edin. Yepyeni halılar, dolaplar, kıyafetler. Açıkça geçimimi onlar sayesinde kazanıyorum diyebiliriz. Hatta geçen gün çöplerin içinde bir takım elbise buldum. Şansımı denemek için elimi takım elbisenin içine soktum. İlk baktığım cep boştu, lakin ondan sonra baktığım cebin içinde tam tamına on lira vardı. Bu on lira sayesinde kendime büyük bir damacana su ve okumak için ucuz bir kitap aldım. Okula gitmediğim için kendi çabamla öğrenmişim okumayı.

Akşam olunca yattım ve sabah çöpe tekrar bakmak için erken kalktım. Çöpün yanına gidince çöplerini atmadıklarını fark ettim. Akşama kadar gözümü bile kırpmadan çöpleri atmalarını bekledim, fakat okula giden kız harici evden çıkan olmamıştı veya benden daha erken kalkmışlardı. Saat 06.49 idi. Ümitlerimi kaybedip tam oradan uzaklaşacaktım ki kapı birden açıldı. Saat bu sefer 06.50'ydü. Şaşkın bir halde çöpleri boşaltmalarını bekledim.

Adamlar gittikten sonra çöpleri karıştırmaya başladım. Ardından bir çift ayakkabı buldum. Giymeyi denedim ve bana tam olduğunu fark ettim. Fakat ayağımı bir şey rahatsız ediyordu. Ayakkabıyı çıkardım ve

içine baktım. İçinde tam on lira daha vardı. Sevincimden yerimde bile duramıyordum ama gürültü yapmamam lazımdı. Biri ne yaptığımı görürse fena çuvalalayabilirdim. Hemen ikinci poşeti açmaya koyuldum ve cebi olan bir tişört bulmuştum. Tişörtün cebini kontrol ettim ve orada da on lira olduğunu fark ettim. Bu işin içinde bir şeyler vardı ama ne olduğunu çözememiştim. Çöpün içini karıştırmaya devam ettim ve işim bitince ayakkabı, tişört ve bazı hırdavatlarım olmuştu.

Çöpten aldığım hırdavatlar ile evimi sağlamlaştırmak istiyordum işe tahta levhayı duvar olacak şekilde koymaktı bunu başardıktan sonra dışarı nasıl çıkacağımı düşünmediğimi fark ettim. Hemen küçük bir testere ile ince levhayı boyumun sığabileceği bir biçimde dikdörtgen kestim menteşe olarak ise bahçe hortumunu kullandıktan sonra muhteşem evim sonunda bitmişti. Yorulmuştum ama buna değmişti ardından tek lokma bile yemeden küçük yatağımda uzandım. Sabah olunca her taraf ıslanmıştı, yağmur yağdığı belliydi, fakat muhteşem evimin içinde bir damla bile su yoktu. Çok geçmeden acıkmaya başladım. Beni buralarda herkes tanır. Örneğin Bakkal Hüseyin abi, her gün bana bir simit ve bir bardak çay ikram eder. Size bu az gelebilir ama bana göre bir çay ve simidin yerini hiçbir şey tutamaz.

Aman, unutmayalım! Hatice ninenin çörekleri muazzamdır. Onun çöreklerinden bir ısırık alırsın sanki içinde nikotin varmış gibi bağımlılık yapar insana. Nikotin demişken bizim mahalledeki futbol takımımızın adıdır. Bağımlılık yapar ama zararlıdır. Aslında bu söylediğim mahalledeki Yağız Dede'nin sözüdür. Durmadan bizi sigara içmeyelim diye tembihler. Sigara içen birini gördü mü, başlar bastonuyla onu kovalamaya. Bu arada saat giderek geçiyordu. Çöplerini atmalarına çok az kalmıştı, "Son dört, üç, iki..." tam nasıl beceriyorlar bilemiyorum ama tam vaktinde atıyorlar çöpu her zaman.

Çöpleri atmalarından üç dakika sonra hava kararmaya başlıyor. Ben de bunu değerlendirerek hemen koşup çöpleri karıştırıyorum. Çöpleri karıştırıyorum diye beni çok pis biri sanmayın. Zengin aileler çöplerini bile bir düzende atıyorlar. Yiyecekler farklı poşete giysi ve benzerini farklı poşete koyup atıyorlar. Çöplerin her tarafına bak-

tım lakin bu sefer her zaman koyulan on liranın olmadığını fark ettim. İçimde bir kuşku vardı. Bu paraları gerçekten unuttuyorlar mıydı yoksa kasıtlı olarak mı koyuyorlardı? Bu kafa karıştırıcı soruların ardından aklıma bir fikir gelmişti. Biriktirdiğim paralar ile kendime yeni kıyafet alıp o zengin aileyi ziyaret edecektim. Bana göre kıyafetim güzel olsa da herkesin zevki farklı oluyor sonuçta.

O zengin aileyi ziyaret edecek doğru zamanı bekliyordum ve en sonunda cesaretimi toplayıp kapının zilini çaldım. Buna benzer bir olayı annem ölmeden önce yaşamıştım. O zamanlar gerçek bir evimiz vardı. Babam bir işte çalışıyordu. Annem ise evin temizliğiyle uğraşıyordu. Ardından bir telefon çaldı o zamanlar hiç böyle şeyleri sevmezdim ama annem meşgul olunca cesaret edip telefonu açtım ve tanımadığım bir ses, “Siz Ahmet Kılıç’ın yakını mısınız?” diye sordu. Ben evet diye karşılık verdim. Adam “Başınız sağ olsun, Ahmet Kılıç, bir trafik kazası sonucu vefat etti.” dedi.

Adam ilk cümlesini bitirdikten sonra gerisini duymadım bile. Ben telefona o bana bakakalmıştık. Annem durumu fark edip elimden telefonu aldı ve konuşmayı sürdürdü. Babamın cenazesini kaldırdıktan birkaç ay sonra annem hastalandı ve yatağa düştü. Herkes okula giderken ben anneme ilaç alabilmek için çalışıyordum. Ardından birkaç ay geçmeden annem de hayata gözlerini kapattı. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Çok uzun yıllar olmasına rağmen hala bu olayları çok net bir şekilde hatırlayabiliyorum. Hatırladıkça da içim acıyor. İşte bu yüzden emin olamadığım ve cesaret edemediğim bir şey yapmaktan hep kaçınmışımdır.

Zengin ailenin kapısını çaldım ve karşımda benim yaşlarımda önceden içeriye girerken gördüğüm kız ve ailesi dikilmiş sanki beni bekliyorlarmış gibi duruyorlardı. Beni içeri aldılar yiyecek ve içecek ikram ettiler. Beni günlerdir beklediklerini ve tanışmak istediklerini söylediler, ben de tamam diyip anlatmaya başladım yaşadıklarımı bir bir.

O aile ile beraber en az bir iki saat sohbet ettik. Meğer kızları beni

okul çıkışı görmüş, gizlice neler yaptığımı izlemiş ve bu duruma üzüldüğü için ailesine anlatmış. Ailesi ise benim çöpleri karıştırdığımı bildiği için her hafta içi poşetin içinde bir yerlere on lira bırakmışlar. Bu uzunca sohbetten sonra onlardan kalkmak için izin istedim. Bana, “Bizimle yaşamak ister misin?” diye ani bir soru sordular. Size yük olmak istemem diye geçiştirdim. Kabul edip, “Bizim arka bahçemizde temiz küçük bir kulübe var istersen orada kalabilirsin.” diye ikinci bir teklif sundular. Aslında hiç gereği yoktu ama bir türlü hayır diyemedim.

Evimdeki bazı eşyaları yeni kulübeme taşıyarak geçimimi sağlamaya devam ettim. Bu olaylar geçeli çok oldu, şu an üniversiteyi bitirmek üzereyim. Üniversite demişken bu aile beni kanatları altına aldı ve bir okula yazdırdı. Çok geçmeden onlarla kaynaştım ve artık beni de yanlarına aldılar. Eminim ki gerçek ailem bunları görse çok sevinirdi.

GERÇEKLEŞEN RÜYA

-Göksu Boska-

O gece de, önceki geceler gibi garip bir rüya görüyordum. “Anne!” diye koşuyordum tanımadığım bir kadına. Kim olduğunu bilmiyordum. Görüntüsü de net değildi. Sanki silik silik hayaller gibiydi. Detayları belli değildi ancak, amacımı biliyordum.

O gece korkuyla uyanıp yastığımın altındaki annemin gençlik resimlerinden biri olduğu söylenen resme baktım. “Ne zaman gelecek-sin, anne?” diye fısıldadım. Sonra uyuya kalmışım.

Sabah olunca yatağımın başında bir kadın duruyordu. “Sen kim-sin?” diye fısıldadım. “Annemim.” dedi gülümseyerek. “Nasıl?” dedim. Bu mümkün olabilirdi ama küçük beynim şu anda bunu anlamakta güçlük çekiyordu.

Ona asla yakın davranmak istemiyordum fakat bir şey beni ona çekiyordu. Sanki aramızda kan bağı var gibiydi. Tanımıyordum ama yakın geliyordu. İyi biri olduğunu düşünüyordum.

O gün, o yetimhaneden, o kadınla çıktım. Evine geldiğimizde ise benim yastığımın altındaki resmin aynısını gördüm. Benziyorlardı, demek ki...

“Anne!” diyerek o kadına sarıldım. O da gülümseyerek bana sarıldı...

YOK OLMUŞ HAYALLER DÜŞLER

-Esmanur Kapusuz-

Nedir yoksulluk?

Parası olmayan değil yoksul

Şimdiki zaman çocukları

Teknolojiye bağlı çocuklar.

Hayallerinden, düşlerinden yoksul çocuklar.

Elinizde ki telefonu bırakıp

Dışarı çıktınız mı?

Nerde o eskiden çığlık çığla koşan çocuklar.

Hepsinin elinde bir telefon, esir almış onları.

Hayallerinden düşlerinden yoksul kalmış çocuklar.

Yoksul parası olmayan değil,

Şimdiki zaman çocukları.

Sorsanız şimdiki çocuklara

Hayal nedir diye?

Alırsınız şöyle bir cevap

Hayal kaç megabayt diye.

TEK KIYAFETİ HAYAT

-Eylül Şahin-

Kimsesiz bir çocuk var uzakta,

Sevgiye, saygıya muhtaç olan.

Gezmediği yerleri görmeye,

Bilmediği tatları tatmaya,

Giymediği kıyafetleri almaya,

Hakkı var zavallı kimsesizin.

Neden onlar?

Neden bu dünyada illa birisinin canı yanmak zorunda?

Bu yaşadıklarını hak etmiyorlar.

Onların bir ailesi yok,

Bizim gibi bir anne babaya sahip değil.

Ya da bizim gibi bir adalete,

Bir bilgiye,

İhtiyacı var kimsesizin.

Yazı yazmayı bilmiyor,

Kitap okuyamıyor,

Soğukta donuyor,

Sıcakta yanıyor.

Üzerine giyecek tek bir kıyafeti var,

O da hayat.

SOKAKLARIN YAŞLI GÖZÜ

-Gizem Öztürk-

Ben sokakların yaşlı gözüyüm.
Ben bu sokakların görünmez yüzü
Yüzümde sefaletin eksilmeyen izi
Ve yüreğimde adını bile bilmediğim bir sızı

Yatağım kaldırımlardır benim
Bir taştır başımı koyduğum yastık
Geceleri gökyüzünü çekerim üstüme yorgan diye
Yıldızlarla dostum sadece bir de parıldayan Ay'la.

Soğğun en acısını benim ciğerlerim tanır.
Bu sokaklarda kaç ciğer tükendi kim bilir?
Ben oyuncakları sadece çöplerde gördüm
Kırılmış bozulmuş oyuncakları...

SAHİPSİZ ÇOCUKLAR VE DEVLETİ ÂLİYYE

-Abdullah Kudret Çiçek-

Devlet-i Âliyye sahipsiz çocuklar için büyük önlemler almıştır. Örneğin Sultan Abdülaziz iki yüz on bin liralık arsasını Darüşşafaka yapımı için satmış ve bütün sahipsiz çocukları ücretsiz bir şekilde orada beslemiş, bakımlarını üstlenmiştir. Hatta en iyi kalfasını bu durumda sırf çocuklara baksın, o çocukların bakımlarını üstlensin diye Darüşşafaka'ya genel müdür olarak atamış ve o çocukların bakımlarını üstlenmelerini sağlamıştır. Ayrıca Sultan İkinci Abdülhamid Han da Abdülaziz'in açtırmış olduğu Darüşşafaka'yı yeniden tesis etmiş ve de aynı görevi gören Dârul-Eytam ve Dârül-Aceze kurumlarını da açtırmıştır. Üstüne üstlük Abdülhamid Han, sahipsiz çocukların bakımını üstlenmek konusunda bunlarla sınırlı kalmamış, Darül-aceze'nin daha çabuk kurulması için kendi cebinden yedi bin lira tahsis etmiştir. Bunu Abdülhamid Marşı'ndaki şu sözlerden idrak edebiliyoruz:

Haliç'te yeni bir tersane (gemi üretilen yer) kurdu,

Deniz altıları deryaya vurdu,

Darülaceze ve guraba (kimsesizler evi) kurdu,

Serdar-ı Hakan Abdülhamid Han,

Cennetmekân Sultan Abdülhamid Han.

KİMSESİZ DERLER

-Nisa Nur Sarısoy-

Kimsesiz derler onlara. Annesiz, babasız, kardeşsiz. Nerden geldiği belli olmayan yolcular gibi. Biraz da yıkık onların hayalleri.

Onların göğsüne yaslanıp ağlayacakları bir anneleri hiç olmadı olmayacak ta. Onlar hiç kimseye naz yapamayacak. Onlar hastalanınca kimse yavrum demeyecek ve sabaha kadar bir şey olmasın diye başlarından bekleyen bir ailesi olmayacak. Onlar aile olma duygusunu bilemeyecek.

Onlar okuldan çıktuktan sonra dumanı tüten bir gecekonduya burası benim evim diye hızlı hızlı bir an önce kapısını çalmak ve içeri girmek için yürüyemeyecekler. Onlar bir bayram sabahını kahvaltılı sofrası etrafında geçiremeyecekler.

Onlara suçlu muamelesi yapacaklar. İtilip kakılacaklar. Can alıcı kısım ise bir yanda yardıma muhtaç kimsesiz çocuklar diğer öbür yanda yardım etmeye tenezzül etmeyen vatandaşlarımız.

Oysaki onlar dünyanın en güçlü çocukları. Kendine ait bir odaları yok, bir evleri yok. Sadece hayattan bekledikleri tek şey umut. Ayrıca onların paraya ya da lüks bir hayata ihtiyaçları yok. Onların istedikleri şefkat, sevgi, ilgi. Günümüz insanların değer vermediği şu üç kavrama onlar o kadar muhtaç ki...

Dünyamızda bir boşluğun içinde olan çocukların neler yaşadığını hiç düşündünüz mü? Daha bir aylık, iki, üç, beş aylık bebekler. Her şeyden habersiz onlar... Bu durumda onlara gereken şeyi yapmalıyız. Sevgi, şefkat, ilgi göstermeliyiz. Biliyorum gerçeği gibi işe yaramaz ama bir nebze olsun da onlara iyi gelir.

Türkiye’de ne zaman ki son kimsesizler mezarlığının kapısına bir daha açılmamak üzere kilit vurulmuştur. İşte o zaman kimsesiz çocukların dramı son bulmuştur.

AİLENİN ÖNEMİ

-Duygu Çetinkaya-

Aile en önemli kavramdır bizim için, hiç ailemin olmadığını düşünmedim, acaba ailesi olmayanların nasıl bir hayatı var? Nasıl yaşıyorlar? Ne kadar da bencilmişim. Bu yazı olmasa dünyaya hiç o yönden bakamayacaktım.

Bu hayat neden bu kadar acımasız? Kimimiz yalnız, tek başına kimsesiz yaşamak zorunda, kimimizin de hayatı şen şakrak niye böyle bir adaletsizlik var? İnsanlar arasında hep bir fark olmak zorunda mı? Kimi zengin, kimi fakir, kimi kimsesiz, herkes arasında neden böyle bir adaletsizlik var. Herhalde bunda da Allah'ın bir hikmeti var.

Kimsesiz olmak nasıl bir şey? Geceleri yalnız kalıp korkmuyorlar mı? Ağladıklarında sarılamayacak birini bulamayınca ne yapıyorlar? Çok acı çekiyorlar mı? Ağladıklarında seslerini birine duyurmayı acaba ne kadar da istiyorlar?

Lütfen duyarsız kalmayalım, o insanların yerine koyalım kendimizi ve bir de onların açısından düşünelim. Annemize babamıza bağırıp çağırmadan önce bir kere daha düşünelim. Allah'a şükredelim ailemiz var diye. En çaresiz zamanımız da bile umudumuzu yitirmeyelim o insanları aklımıza getirelim. Arada bir onlarla ilgilenelim.

Herkes kendi bilir ne yapıp ne yapmayacağını ama yine de o insanların yerine koyalım kendimizi. Dünyaya bir de o yönden bakalım ve arada da olsa onları hatırlayalım.

SAHİPSİZ

-Hilal Pınar Dağlı-

Ben sahipsiz,
Babam içimde,
Annem kalbimde,
Hayat sürükledi beni bu bilinmeze.

Kâğıt parçalarından
Kazanırım paramı
Hayatım acınası,
Mutluluğum kıskanılası.

Evim bazen banklar
Bazen parklar.
Hele yazları
Eşsizdir oyun parkları.

Uzanıp çimlere,
Giderim hayalden hayale.
Bazen öğretmen, bazen doktor,
Ya da bir oyuncu olurum.

Hayallerim bitmez benim,
En sevdiğim hayalim
Annemle babamı bulmak.
Ancak bunlar bir hayal
Gerçekleşmesi mucize.

Kim bilir,
Belki bulurum onları,
Gayeme ulaşır,
Sevgiyi tadarım,
Annemle babama doya doya sarılırım.

BABAMI İSTİYORUM

-Sema Nur İnce-

Ben yetim bir çocuğum
Ağlasam kim silecek gözyaşlarımı
Düşsem kim kaldıracak
Yemek istesem kim uzatacak bir tas çorba

Her gün ağrılarım da artıyor
En çok acıyan yanıml yüreğim
Üşüyorum hâlâ üşüyorum
Ağlıyorum hâlâ ağlıyorum

Üstümü örtecek
Bana sevgi gösterecek birini arıyorum
Ne üstümü örtecek bir annem
Ne de bir baba, akraba

Ben babamı istiyorum
Beni kollayacak
Sevgisini yansıtacak
Bir baba istiyorum

BENİM GİBİ MUTLU OLSUNLAR

-Sıla Aydın-

Şöyle bir düşünün bakalım, o sahipsiz çocukların yerinde siz olsaydınız ne yapardınız? Onlar gibi mutsuz olup, ailesiz, anne baba sevgisi görmeden büyüyebilir misiniz? Soruyorum size.

O çocuklar da sizin gibi okula gitmek ister, oyuncaklar almak ister, bir yuvasının olmasını ister. En önemlisi de bazı çocuklar sokaklarda kalıyor ve yemek bile bulamıyorlar. Yemek yemeden yaşamak zor oluyor. Bazı insanlar onlarla dalga geçiyor, kırıyorlar, onların kötü olduğunu sanıyorlar ama onlar sizden de iyiler. Sadece onlar evsiz. Yemek yemek için de bazı çocuklar dileniyorlar. Bir de şu yönden bakın bu çocuklara iyi davransak, onlara yardım etsek daha güzel olmaz mı?

Yemek yemeden duran çocuklar bile var. Onlara hiç acımıyor musunuz? Yemek yemeden duran çocukların yarısı da ölü bulunuyor ya da biri tarafından kandırılıp dilendiriyorlar. Onların da bir hayatı, dünyası var ama bizim gibi bir hayatı asla yok.

Onlar ne okuma yazma biliyorlar, ne de evlerinde uyuyabiliyorlar. Bazen düşünüyorum bizim insanlarımız ne ara bu kadar duyarsızlaştı diye.

Şimdi ki insanlar sadece kendilerini düşünüyorlar. Hiç kimse evsiz çocukları düşünmüyor. Sadece onlara evinizi açıp bir, iki lokma yemek verseniz çok mu gelir? Onlara bir tane oyuncak araba, bebek vb. şeyler verseniz bile mutlu olurlar ama bazı çocuklar da vardır ki, küçük oyuncakı bırak büyük arabayla bile mutlu olmazlar, hep daha fazlasını isterler.

Düşmüşlere, evsizlere kötü değil de biraz daha iyi davranalım ki onlarda bizim gibi mutlu olsunlar.

SEVGİYE, ŞEFKATE MUHTAÇ

-Esra Ak-

Sokak çocukları vardı yollarda... Mendil satan ya da dilenen sokak çocukları... Veya yolun ortasında duran arabaların camlarını silen...

Sokak çocukları vardı. Bir güzel söze, bir tebessüme hasret... Başını okşayan kimsesi olmayan çocuklar. Ailesi tarafından dışlanıp sokağa bırakılan çocuklar... “Belki de ölmüşlerdir o yüzden ben buradayım.” diye içinden geçiren çocuklar onlar. Bir de ne zaman başı okşanan bir çocuk görseler içleri ağlar onların. Çünkü sevmeye, güvenilmeye aç çocuklardır onlar.

Sevmek, sevilme, değer görmek, değer vermek ve toplumda yer edinmek isterler aslında. Biz ne yaptık ya da yapıyoruz ya da yapabiliyoruz onlar için? Onlara değer veriyor muyuz? Tabii bu bir tartışma konusu. Kimi “Evet, devlet yurtlarında yetişiyor birçoğu ve devlet onlara reşit olduklarında iş imkânı da sunuyor.” diyor ve bana ne politikası sürüyor. Kimisi de “Hayır değer vermiyoruz onlara. Bize yaklaşıtlıklarında itip kakıyoruz ve bize ne söylemek istediklerine bile kulak asmıyoruz. Hor görüp dışlıyoruz.” diyerek elini uzatıyor onlara.

Peki, siz hangisini savunanlardansınız? İtenleri mi? Yoksa elini uzatanları mı? Karar sizin tabi ama bir de kendinizi koyun yerlerine bakalım ne oluyor sonunuz...

Unutmayın! Sokak çocukları vardır yollarda, sevgiye, şefkate, değer görmeye muhtaç...

ŒİMDİKİ ÇOCUKLAR

-Esmanur Kapusuz-

Yoksulluk nedir sizce?
Mal mlle mi olur sadece?
Hayır, değil parasızlık
Yoksulluk Şimdiki ocuklar için

Teknoloji, internet, telefon
Zincirledi bizi
UyuŐturucu gibi
Bağladı kendine

Sayfa sayfa okumak yok
Kitaptan, dergiden, gazeteden
Hepsi bir ekranda...
Telefon, tablet, bilgisayar
Hepsi katil tek tek
Nronları, hayalleri ldren.

BİR TEK BEN MİYİM?

-Hilal Pınar Dağlı-

Bir “Tek” ben miyim? Evi olmayan, annesi olmayan, babası olmayan, sevgisi olmayan, aç, susuz.

Tek düşündüğüm bu idi belki de. Yalnızlık, sahipsizlik, ailesizlik. Ama sonra öğrendim ki benimle birlikte bu acı ve sevgisiz hayatı paylaşan binlerce çocuk varmış. Hepsini tanıyamasam da birçoğunu tanıyordum. Çünkü hepimiz aynı çaresiz durumdaydık.

Başlarda hayatımı çok da yadırgamamıştım. Ama sonra o geldi aklıma. Benim annem kim? Beni yıllardır böyle çaresiz bırakanlar onlar mı? Yoksa beni canından çok seven? Bu sorular beni hayatımı sorgulamaya itti. Ailemi bulabilirdim. Ama nasıl?

Aklıma polise gitmek geldi. Onlar bana sıcacık karakolunun kapılarını açarken benim aklımda sadece ve sadece annem vardı.

Polisler bana birkaç soru sordu.

- Adın ne küçük adam? Kaç yaşındasın? Ne zamandan beri dışarıda yaşıyorsun?

- Polis amca adım “Tek”. Galiba sekiz yaşındayım. Doğum tarihi bilmiyorum. Ne zaman sokağa terk edildiğimi hatırlamıyorum.

- Peki. Biz seni şimdilik bizim “Sevgi Evi” dediğimiz yere göndereceğiz. Orada sıcacık yataklarda yatacak, her gün mutlu olacak, sıcak yemeklere doyacaksın. Hem okula da gideceksin.

Hiç fena fikir değildi doğrusu. En azından annem olmasa da bir evim olacaktı. Ben tamam dedim. Gittiğim ilk gün sanki o kadar çocuğun arasında tek yalnızlık çeken bendim. Kimse bana yakın görünmüyordu. Ama birkaç ay sonra bir şey oldu ve yeni bir çocuk geldi sanki benim doğuştan öz mü öz kardeşim gibiydi. Onu çok sevdim. Artık ben “Tek” değildim. Hem birçok arkadaşım vardı. Hem de benim adım bundan sonra “Can” idi.

YENİ AİLEM, CANIM AİLEM

-Göksu Boska-

Yetimhane kapısından adımın söylenmesiyle o tarafa döndüm, “Sinem, benimle gel.” dedi kadın. O, arkadaşımın yeni bir aile edinmesini sağlamıştı. Acaba benim yeni ailem kim olacaktı? Çok merak ediyordum.

Minik adımlarla kapıya geldim ve kadını takip etmeye başladım. Müdür odasına geldiğimizde “İçeri gir bakalım.” dedi tatlı bir gülümsemeye. İçeri girdim. Odada bir kadın daha duruyordu. Ona doğru yabancı bakışlar attım. O ise bana gülümsüyordu. En sonunda müdüre bakıp “Evet, anlaştığımız gibi.” dedi kadın.

Sonra ayağa kalkıp yanıma geldi ve ellerimi tuttu. “Merhaba tatlım. Tanışalım mı? Ben Melek.” dedi. “Ben de Sinem.” dedim. Müdür “Sinemcim, Melek Hanım ile beraber yaşamak ister misin?” diye sordu. Başımı onaylar bir biçimde salladım. Hâlbuki emin değildim.

Ayağa kalktı ve tek elimi tuttu. Sonra da ikimiz beraber yetimhane den çıktık. “Sen şimdi benim annem misin?” diye sordu. “Evet. Sen de benim kızsın.” dedi. Birbirimize gülümsedik. Sonra da onun arabasına binip eve gittik.

O zaman en güzel günlerimden biri olduğunu düşünüyordum. Eve geldiğimizde ise benim için masanın üzerinde bir pasta vardı. Sevinçle masaya koşup sandalyeye oturdum. Annem de önüme tabak ile çatal koydu.

Pastamı bitirdikten sonra odama bakmaya gittik. Sağ tarafta kocaman bir yatak, kocaman bir oyuncak ayı, sol tarafta ise boyama kitapları, küçük bir masa, dolap vardı. Yerde ise tüylü bembeyaz bir halı vardı.

Anneme sarıldım. O da bana sarıldı. “Seni çok seviyorum.” dedim. O da “Seni çok seviyorum.” diye karşılık verdi. Tıpkı diğer yıllar da öyle olacağı gibi birbirimize gülümsedik...

YARINLARIMIZ ONLARA BAĞLI

-Nisa Nur Sarısoy-

Gözlerine bakınca mahcup bakışlarını kaçırıp sevgiye hasret çocuklar. Bir yuva özleminde yarını olmayan, yarınlarımızın çocukları. Umutları vardır, arayışlı gözlerle. Her şeye rağmen yaşamak var, kimsesizliğe rağmen, yorgansız, ekmeksiz, ana kucağından, baba ilgisinden uzak. Bir yuva sahibi olmanın hayalini kurarlar, küçük ellerinde.

Sokağa terkedilmiş umutları arasında kaybolmuştur ara sokaklarda sevdikleri. Çaresizlik ne kadar da kötü şey? Her şeyde hep bir şeyler eksik, hep bir şeylerde hüznün.

Onlar sözün bittiği yerde, ağlayan yüreklerde; kimsesizler. Duygusuz çevrenin eseri. Yarından uzak, hem çocuk, hem kadın. Hem çocuk, hem adam. Tek başına dünyaya gelmiş gibi sorumlu tutulan, korkutulan, böylesine bir dünyada terk edilmişliğin vicdansızlığıdır.

Onlar bunu hak ediyor mu? Her gece ağlamayı, yalnız kalmayı, sevgi nedir bilmemeyi... Bizler şu an bile annemizin babamızın değerini bilmezken, onlar bizim mutlu olmamız için elinden geleni yapıp da biz nankörlük yaparken onlar orada anne baba hasreti çekiyor.

Hiç düşündünüz mü? Onlar orada neler yaşıyor, nasıl acı çekiyorlar? Çevrede annesiyle babasıyla gezen çocuk görünce neler hissediyorlar, ne düşünüyorlar? Kendi dünyalarında yapayalnız, sıcak bir yuvası olmayan, tüm kalbiyle seven ve şefkat gösteren bir ailesi yok.

Kimsesizler yurdunda ne kadar mutlu olabilirlerse, o kadar mutlular işte. Hatta mutlular mı? Bilemeyiz. Kimisi belki de böyle bir ailenin evladı olduğu için kendinden tiksiniyordu, belki de ne olursa olsun bir ailesinin olmasını istiyordu. Ama bizim şu durumda yapabileceğimiz tek şey onları her ne olursa olsun dışlamamak, yalnız bırakmamak.

Sokak çocuklarının yanında olalım. Yarınlarımız çocuklarımıza bağlı...

ÇARESİZLİK

-Cemre İdil Mutlu-

Çaresizlik duygusunu bilirim
Kapkaranlık bir yerde ışık bulma
Ümidi taşırken
Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış gibi
Eli boş dönmektir.

Hem yağmurdan korkar mı zaten ıslanmış olan?
Işığı unutur mu peki hiç karanlıkta kalan?
Tutunacak bir dal aramaz mı?
Çürük dahi olsa o dal.

Aç kalan insan,
Unutur mu hiç ekmeği?
Yalnızlığa esir olan
Unutur mu hiç?
Fatma'yı Zeynep'i?
Kerem'i Dursun'u?

Çaresiz olan,
Vazgeçer mi aramaktan?
Kendi şifasını...

Kısacası çaresizlik,
Zorunluluktur umuda...

ZAMANLA TÜKENEN

-Ceylin Akbaş-

Kimsesiz çocuklar var sokakta,
Gözleriyle yardım dilenen,
Soğuktan tir tir titreyen çocuklar.

Kimsesiz çocuklar var sokakta,
Aç, susuz,
Bir gün geçirmek zorunda olan çocuklar

Bir gün dedim de aslında,
Bir ömür gelir onlara.
Bizim için ise,
Sadece bir dakika.

Biz sıcak yatakta yatarken,
Yanağımıza öpücükler konarken,
“İyi geceler” derken,
Zamanla tükenen, biten, veda eden çocuklar...

BÖLÜM II

Sevgiyle Her Şey -Beyaz Diş-

Sen her yerde olabilirsin. Bazen küçük bir çocuğun elindeki çikolatada, bazen önümüze çıkan her hangi bir kapıda, bazen de küçük tesadüflerde saklısın. Sorun sadece seni göremeyenlerde. Seni göremeyenlerin kalbi buz tutmuştur. Ve tek yapman gereken onlara kendini öğretmen sevmeyi, sevilmeyi...

-Hilal Pınar Dağlı-

SEVGİLİ SEVGİ

-Hilal Pınar Dağlı-

Sana ne kadar teşekkürlerimi sunsam az kalır. Çünkü sen bir kelebek gibi insanları buluyorsun. Sadece kelebeklerden bir tek farkın var. Sen insanların kalplerine kelebekler ise ellerine konuyor.

Sen her yerde olabilirsin. Bazen küçük bir çocuğun elindeki çikolatada, bazen önümüze çıkan her hangi bir kapıda, bazen de küçük tesadüflerde saklısın. Sorun sadece seni göremeyenlerde. Seni göremeyenlerin kalbi buz tutmuştur. Ve tek yapman gereken onlara kendini öğretmen sevmeyi, sevilmeyi...

Ben seni ilk doğduğum an buldum. Annemle babamın, gülümsemesinin içinde. Belki de okulumun ilk günü bana verilen o bir liranın içinde. Belki de ilkyazımı yazdığımda. Bu önemli değil önemli olan benim o sevgiyi sonuna kadar tatmış olmam. Fakat bazı kişiler benim kadar şanslı olamıyor.

Sevgiyi belki hayatına gözlerini yumduğu gün tadıyor. Belki de hiç tadamıyor. Ya da hala sevgiden bîhaber yaşamına devam ediyor. Sonuçta sevgiye ulaşmak biraz zor. Onun için önce iyiyi öğrenmek gerek. Ama şimdi diyeceksiniz sen çok iyi bir insan mısın? Tabii ki ben de mükemmel değilim fakat en azından çevremdeki kişilere zor zamanlarında yardım etmeye çalışıyorum. Sadece bu yetmez. Sizin küçücük şeylerde bile saklanan sevgiyi görmeniz gerekir.

Bu kadar konuştuktan sonra “Sevgi” sana bir şey sorabilir miyim? Bu kadar insanı bulmak zor olmuyor mu? Onlara sevgiyi öğretmek, mutlu olmayı göstermek. Saklanmak basit mi?

Sonra görüşürüz “Sevgi”. Bir gülün içinde veya kitabın sayfalarında...

BEYAZ DIŞ'İ ARAMIŞTIM

-Nisa İclal Akyel-

Hey! Orada mısın? Pardon, ben yanlış aradım herhalde... Beyaz Diş'i aramıştım... Evet, ben Kızıl Kürk. Siz de Beyaz Diş'in sahibi olmalısınız? Ben size Beyaz Diş'in sizin onu sahiplenmeden önce yaşadıklarını anlatacağım. Çünkü siz geçmişe dair şu anlık hiçbir şey bilmiyorsunuz. Ama öğreneceksiniz.

Kızıldereli Kasabası'ndan arkadaşız. Onun ve annesi Kiche'nin sahibi Gri Kunduz'du. Çok sinirli biri değildi aslında ama o gün başka bir şey olmuştu sanki. Ava gittiğimiz bir gün Kiche ortadan kayboldu. Çok aradık ama hiçbir yerde bulamadık.

Kasabaya döndüğümüzde Gri Kunduz sinirini Beyaz Diş'ten çıkardı. Kırbaçladı, dövdü. Bu durumu kendi gözlerimle gördüm. Aslında Beyaz Diş kasabadaki herkese saygı duyuyordu ama o günden sonra aralarında sevgi, saygı kalmadı.

Bir gün kasabaya bir adam geldi. İri yapılı, bir adamdı. Ellili yaşlarında gibi duruyordu. Adı da İri Kartal'dı. Gri Kunduz'un yüklü miktarda borcu olduğunu biliyordum. Ama bu adama olduğunu bilmiyordum. Gri Kunduz adama olan borcunu ancak her şeyini vererek kapattı. Ama son bir eksik vardı. Adam Beyaz Diş'i gözüne kestirmişti. "Onu ver ve kurtul" dedi. Gri kunduz'un elinden bir şey gelmiyordu. Vermek zorundaydı. Zaten biraz da istekliydi. Ve verdi. Beyaz Diş'in gidişini öylece seyrettim.

O gün kasabadakilere çaktırmadan gittikleri yoldan izlerini sürdüm. Ve onları buldum. Sonra da hiç ayrılmadık.

Adam kafes dvşlerine meraklıydı. Ben çelimsiz ve zayıf olduğumdan hep Beyaz Diş dövüşüyordu. Her seferinde kazanmasına rağmen ona çok kötü davranıyordu. Korumaya çalıştığımda beni de hırpalıyordu. Beyaz Diş'te beni her seferinde engelliyordu. Bu arada ben uzun zamandır size ulaşmak için uğraşıyorum. Sahibimin bir arkadaşı sayesinde size ulaşabildim.

Zaten sonrası belli. Beyaz Diş sizin, ben de sahibimin yanında çok rahatım ve mutluyum. Bunlar hep sizin sayenizde. Size minnettarım bayım. Eğer izin verirseniz Beyaz Diş'i tekrar görmek isterim. Çünkü onu çok özledim. Benim aradığımı iletirseniz, ha birde beni geri aramasını söylerseniz çok daha mutlu olurum. Vaktinizi beni dinlemek için ayırdığınız için teşekkür ederim. Saygılar bayım...

BEYAZ DIŞ, O BİR EFSANE

-Merve Göksoy-

Beyaz Diş annesinin diğer yavrularından çok farklı olan gri tüylü bir kurttur. Her yavru gibi o da annesine muhtaçtır, annesinin yaptıklarını izler durur.

Yavrukurt olmanın merakı ile bir gün yuvasından dışarı çıkar ve etrafı incelemeye başlar. Dışarıda bir insan görür. İnsanı incelemeye başlayan beyaz diş ardından yavaş yavaş adama yaklaşır.

Annesi Beyaz Diş'in yuvadan ayrıldığını, sesini duyarak anlar ve yavrusunu kurtarmak için adama doğru koşar, ancak adam yavrukurdu ve annesini de yakalayarak bir toplama kampına götürür.

Toplama kampında yavrukurda Beyaz Diş ismi takılır. Beyaz Diş diğer köpeklerden farklı olması nedeniyle köpeklerin saldırısına uğramaktadır. Yavru küçük kurt bir kurt olması sebebiyle kendisini savunmamaktadır. Bir yandan da annesini başka bir yere gönderilir. Tek başına kalan yavru hayatta kalmayı, mücadele etmeyi, kendini korumayı öğrenir.

Yavrukurt bir gün barınağın sahibinin çocuğunu diğer çocukların saldırısından korur. Bu hareketi sahibinin çok hoşuna gider ve yavrukurda sevgisi artar.

Günler aylar geçer. Bir gün kampta kıtlık başlar, o kadar zor günler geçer ki köpekler birbirlerini bile yemeye başlarlar. Yavrukurt gitme

zamanının geldiğini anlar ve kamptan kaçır ancak belli bir süre sonra kampa geri döner. Sahibi onun güçlü olduğunu farkına varır. Beyaz dişi satmaya karar verir ve bir dostuna satar.

Yavrukurdun yeni sahibi çok iyidir. Kurt yeni sahibine çok bağlıdır, öyle ki yeni sahibi Scott'a saldıran adama karşı sahibini korur ve bu esnada ağır yaralanır. Veterinerler yavrukurdun öleceğini söylerler. Ancak sahibi ona çok iyi bakar ve iyileştirir. Beyaz dişin namı dilden dile yayılır gider.

ALİ BEY'İN ÇOCUKLARI

-İsmail Cem Mızraklı-

Ali Bey herkes tarafından takdir edilen başarılı bir insandı. Fakat kötü bir yanı vardı. Çocukları hiç sevmezdi. Sebebi bilinmezdi.

Ali Bey'in bu özelliği dedikodu haline gelmişti artık. Kendisi nefret ederdi bu dedikodulardan.

Yine bir dedikodu işitmişti geçen gün kendisi hakkında. Öfke doluydu ama öfkesini dışarı vuramadı çünkü insanların gözünden düşmek istemiyordu. Öfkesine hâkim olmuştu bu sefer ama bu öfke zamanla birikiyordu ve Ali Bey çocuklardan daha çok soğuyordu bunları duydukça.

Bir gün yolda yürürken su satan küçük bir çocuk Ali Bey'in yanına geldi ve ona su satmaya çalıştı. Mahallede çıkan yüksek dedikodular yüzünden öfkesi kat kat artan Ali Bey sonunda patlamıştı. Sinirden çocuğa çok kötü davranmıştı. Çocuk ağlıyordu. Ali Bey ise yoluna devam etti.

Ağlayan bu küçük, masum, zararsız çocuk onu çok üzmüştü aslında. İçinde çok büyük bir pişmanlık vardı. Çocuktan uzaklaşmıştı ama ağlayışı halen kulaklarındaydı. İçinden düşündü. Ya o çocuğun o paraya ihtiyacı varsa? Ya çok zor durumda oldukları için su satıyorsa? Üstüne bu kadar kötü durumda olan bir çocuğu kendisi üzmüştü. Hem de ne üzme!

Ali Bey bunları düşündükten sonra kendisi de o su satan çocuk gibi ağlayacaktı. Nasıl böyle bir şey yaptığına inanamıyordu. Hemen geri döndü ve çocuk orada mı diye bakmaya gitti.

Çocuk yol kenarında su satmaya devam ediyordu. Yüzünden üzüntüsü okunuyordu. Ali Bey çocuğun yanına geldi. Çocuk “Lütfen yine kızmayın, çok özür dilerim lütfen.” diyordu Ali Bey’e. Ali Bey ise çocuktan özür diledi ve çocuğun sattığı bütün suları aldı. Çocuk şaşır-mıştı. Fakat Ali Bey değişmişti.

Kim tahmin edebilirdi ki bizim Ali Bey’i sokakta su satan küçük bir çocuğun değiştirebileceğini?

Ali Bey o olaydan sonra çocuklara karşı bir daha eskisi gibi sinirli ve kötü davranmamıştı. Bir daha asla kötü adam olmadı Ali Bey.

GERÇEK

-Hilal Pınar Dağlı-

Neden sevgi? Bunu düşünürdüm hep. “İnsanlar neden sürekli sevgiden ve sevginin iyileştirme gücünden bahseder?” diye düşünürdüm. Sevgiye de inanmazdım, sevginin iyileştirme gücüne de.

Bu zamana kadar hep sorumluluklarımdan kaçan bir insan olmuştumdur. Ama söz konusu benim kariyerim olduğunda hırslanmış ve çaba göstermişimdir. Onun dışında kendime bir amaç edinmemiştim. Evden işe, işten eve.

Bir akşam eve dönerken İstanbul’un ıssız sokaklarında daha önce hiç görmediğim şirinlikte bir köpek ile karşılaştım. Ben hayvanları severim, fakat o güne kadar bir köpeğim olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Bana sanki “Bana yardım et!” der gibi bakıyordu. O gözlere kayıtsız kalmak için her halde vicdansız olmak gerekirdi. Hiç düşünmeden onu kucakladığım gibi eve götürdüm. Evde ayağını sürdüğünü fark ettim. Sanki bacağına bir şey olmuştu. Ertesi gün onu veterinerre götürdüm. Veteriner:

- Sanırım bacağı bir araba tarafından ezilmiş. Çok ciddi yaralanmış. İki çözüm yolumuz olabilir. Ya köpek hayatına bir bacağı olmadan devam edecek. Ya da ona özel bir bakım yapılması, ayağı alçı içerisine alınması gerekecek. Ama alçılı ayağı iyileşmeyebilir. Bunun üzerine tabi ki onun alçılı ayağına bakmaya karar verdim. Mecburen bunun için işime biraz ara vermeye karar verdim.

Neden bilinmez o köpek bana hayatın farkına varmayı öğretti. Hayatımı iş olarak görüyormuşum. Meğerse hayat ne kadar güzelmiş.

Bir ay geçti, köpeği her hafta veterinerre götürdüm. Onunla o kadar çok ilgilendim ki hem ben onu, hem de o beni iyileştirdi. Ve köpeğin adını “Gerçek” koydum çünkü o bana hayatın gerçeklerini hatırlattı. İlk defa sevgiye inandım çünkü Gerçek bana sevginin iyileştirme gücünü öğretti. O benim Gerçek’imdi.

EN GÜÇLÜ DUYGU

-Abdullah Kudret Çiçek-

Etrafımızdaki insanlara “En güçlü olarak bildiğiniz duygu nedir?” diye bir soru yöneltsek değişik cevaplar alırız. Kimi mutluluk der; kimi hüznün... Ama kimse bilmez ki her şeyin üstünde bir sevgi vardır.

İnsan birbirine sevgi duymadıkça ne mutluluğun, ne hüznün ne de heyecanın tadı çıkar. Bilakis yaşamın tadını alamaz insan sevgi olmayınca. Aslına bakarsanız işin içine indiğinizde göreceksiniz ki, sevgi insanın var oluş sebebidir. Sevgi olmasa zaten yaşamın bir anlamı olmaz. Anlamsız bir şekilde yaşar gideriz. Ama etrafa ve insanlara karşı cennetimiz olan sevgiyle bakarsak, sevginin önemini ve gücünü daha iyi anlayabiliriz. İşte, bu hususlarda sevgi, bizlere en büyük bir güç, en büyük bir dayanak, en büyük bir sığınaktır.

Sevgi bu derece güçlü, bu derece yüce bir duygudur. Sevgi, hayatın anlamıdır. Sevginin olmadığı bir hayat, bitmiş demektir. Eğer insan ağaçları, doğayı ve dahi etrafını severse, işte o insan yaşamının tadını almıştır.

Tabletin, bilgisayarın başından kalkmayan insan sevginin gücünü eksik hissetmiş demektir. Çünkü bu tür aletlerin sevgiyi yok ettiğini söyleyen uzmanlar, anne babalara; eğer çocuğunuz tablet, bilgisayar başından kalkmazsa doğa sevgisi gibi yüce bir duyguyu unutabilir, diyorlar. Etrafımızda bunun çok örnekleri var. Ama geçmişten örnek veremeyeceğim çünkü bu aletlerin tarihi de yok.

Nereden gelip, nereye gittiği belli olmayan bu tür aletler en güçlü duygumuz olan sevgi ve saygımızı yok etmekte, insanın yaşamın tadını almasını engellemektedir.

Sevgi ve saygı en güçlü duygulardır. Bunlar arasında ise sevgi, saygıdan çok daha yüce bir duygudur. Halk dilinde önemli bir mevkideki insana karşı saygı hissetmiyorsak hemen büyüklerimiz: “Sevmek zorunda değilsin, ama saygı duymak zorundasın” derler. Yoktur bence

öyle bir şey. Sevmediğin bir kimseye nasıl saygı duyacak, nasıl onun yüce bir insan olduğunu düşüneceksin? Sevdiğin insana ancak saygı duyabilirsin. Sevdiğin insana da saygı duymuyorsa, insan zaten yaşamının anlamını yitirmiş demektir.

Saygının olduğu yerde de sevgi vardır. Yukarıda bahsettiğim gibi “Bir kişiyi sevmek zorunda değilsin, ama saygı duymak zorundasın.” gibi bir ibare zaten kullanılamaz. Çünkü bunu kim derse kesinlikle bir insan bir kişiyi sevmiyorsa, ona kesinlikle saygı duyamaz. Fitratıyla uyuşmaz. Bu sebeptir ki, sevginin olmadığı bir hayatın amacı yoktur. Çünkü insan hayatını fitratıyla yaşar. Eğer ki bir durum bir insanın fitratına uymuyorsa zaten bu konuda konuşmaya bile gerek yoktur.

Teknolojik alet bağımlılığı da insanın fitratıyla uyuşmayan şeylerdir. İnsan yaratıldığında tablet ya da bilgisayar var mıydı? Yoktu. Onun için bu aletlerin fazla kullanımı sevgi duygusunu sömürür. Ama doğa, insan yaratıldığında da vardı. Bu sebeple insan doğayı sevmekten bir şey kaybetmiyor lakin tablet ve bilgisayar insana en önemli şeyini, sevgisini bile kaybettirebiliyor. Tabii, bunun abartı olduğunu savunanlar var. Ama size bir tavsiyem var: Lütfen, az araştırın!

SEVGİYİ İSTE YETER

-Melike Maniş-

Sevgi ve paylaşmak en yakınınızdan başlar. Sonra yayılarak devam eder. Kin, cimrilik, nefret gibi kimsenin hoşlanmayacağı davranışlardan biri değildir sevgi.

Sevgi bambaşka bir histir. Kalbinizde temiz, gerçek olmayan her ne varsa, eninde sonunda sevginin doğal akışını engel olamayan bir duvara eminim ki dönüşecektir. Hayatınızda sevgi olmadığını söyleyenler bir duvarla engellenmişlerdir. Bu diğerleri için karşılıksız bir şeyler yapabilmektir... Bu diğerini olduğu gibi kabul etmek, onu can kulağı ile dinlemek, sıkıştırmamaktır ve en önemlisi de incitmemektir. Bu aynı zamanda diğerine içten bakışlar fırlatmak ve tatlı tatlı bakmaktır.

Şunu biliyorum ki; sözler yalan olabilir ama gözler asla yalan söylemez. Değiştirebileceğin ama istediğin halde değiştiremediğin şeyler için üzgün ol ama asla bir daha sevmeyeceğim deme. İnan ki çok mahcup olursun.

Sevgi hemen insanın karşısına çıkmayabilir. Ona ulaşmak biraz güç olabilir. Ama sağduyu ve ısrarcılıkla ona ulaşmak çok kolaydır.

Bir zamanlar hiç sevmeyen merhamet, şefkat nedir bilmeyen bir insandım. Ama bir gün tanıdığım biri dedi ki “bu hayatta merhamet etmeyen, sevgi, şefkat göstermeyen bir insan ne bu dünyada ne de başka bir yerde hiçbir zaman mutlu olamaz.” O günden sonra ben de çok düşündüm. Acaba tüm canlılara sevgi göstersem ne olur diye. Biraz zaman geçtikten sonra anladım ki sevgi biz insanoğlu için en önemli hislerden biriymiş.

Bu yüzden sevgi sen istedin mi gelir seni bulur. Ne zaman gelecek diye asla ne sor ne de soruştur. Şunu bil ki sevginin de elbette bir zamanı vardır. Tıpkı baharı kışta arayıp da bulamayacağın gibi.

İNSANIN İÇİNİ ISITAN...

-Nisa Nur Sarısoy-

Sevgi; insanın içini ısıtacak sıcacık bir duygudur. Sevmek, inanmaktır, paylaşmaktır. Sevmek, güvenmektir, mutluluktur, üzüntüdür, yaşamaktır.

Sevgi, insan olmanın temel gereklerindedir. Yaşamak için nasıl suya ve yiyeceğe ihtiyacımız varsa sevgiye de öyle ihtiyacımız vardır. Sevgi olmadan da yaşamamanın bir anlamı yoktur. Sevgi hiçbir bedeli olmayan bir hazinedir.

Sevgi para ile satın alınamaz. Ne kadar zengin olursanız olun insanın temel ihtiyacı olan bu duyguya para ile sahip olamazsınız. Sevgi, içten gelir. Kişinin yüreğinin en derinlerinden seslenir insana.

Yaşam boyunca bize manevi ve ruhsal bakımdan ihtiyaç duyduğumuz sevgi hayatımıza yön vermemize yardımcı olur. Sevgiye sahip olanların kalplerine merhamet ve güzellikler dâhil olur. Kalbimizden gelen o duygular sayesinde insanlar kendi arasında bağlar kurar, destek olurlar.

Sevginin en saf hali ise masumca sevmektir. Seven insanın yaptığı davranışlar sayesinde kendilerini büyütür ve geliştirirler. Başkalarına karşı daha güler yüzlü olup mutluluklarını çevrelerine yayarlar.

Sahip olduklarınızın arasında size güç verip hayata daha güzel bakmanızı sağlayacak olan sevgidir. Koruduğunuz ve sakladığınız sürece insanlar size zarar veremez, yanınızda olurlar. Yaşama sebeplerinden olup sahip olmayanlar kendilerini yalnız ve değersiz hissederler.

BAKIN ETRAFINIZA

-Saadet Bahar Kaya-

Bir bakın etrafınıza
Onca hayvan dışarıda
Gözlerinin içine bir bakın, sıkıca
Dikkat et ama sakın o yaşlı gözlerde boğulma
Onlar yapılanları hisseder,
Tüm yapılanları, tüm korkuları sevinçleri...

Bir bakın etrafınıza
Nasıl da mutsuz, sevgisiz
Onlara deyin ki
Ben seni sevdim sana zarar vermem
Korkma sana benden zarar gelmez

Şimdi sen bana bir kalp daha yakınsın
Ben senin yanında mutlu
Sen benim yanımda mesut oldun
Gör
Duy ve tüm kalbin ile hisset

O seni sevdi
O sana güvendi
O senin yanında hiç korkmadı ki
O senin için ölmeyi bile göze aldı
O seni kurtarmak için kendini feda etti,
Şimdi ise seni mezarının başında görmek istiyor...

BİR TOMAR SEVGİ

-Sarper Özyurt-

Bir varmış bir yokmuş
Evvel zaman içinde bir adam varmış
Hayatından bıkmış gözleri
Yalnızlıktan kurumuş dudakları varmış.
Borçların altında insan püresi olmuş
Alacaklıların geri saymalarını dinliyormuş
Hayatında kalbine kimseyi almamış
Aşk nedir sevmek nedir bilmezmiş
Tek çözümü yolu varmış ona göre
Ucuz gördüğü hayatından vazgeçmekmiş
Yürümüş sisli sokaklarda varmış en sonunda
Köprüde açmış kollarını kapamış gözlerini
Tam atlıyormuş ki bir el uzanmış
O el kendisine sıcaklık ve güven vermiş
Bir an onun kollarına bırakası gelmiş kendini
O el yapma oğul demiş
Kalbi resmen tekrar hayata geçmiş
Vazgeçmiş saçma sapan düşüncelerden
Gitmiş annesinin yanına
Açmış kollarını kapamış gözlerini
Ama bu sefer hayata kucak açmış

SEVGİ TÜM ZORLUKLARI AŞAR

-Hilal Pınar Dağlı-

Her seferinde annem aklına gelince anlatır. Çünkü bu hikâye annemin en güzel, kendisine göre en olağan dışı hikâyesidir. Size de ben anlatayım.

Bundan yirmi yıl önce babam bir kaza geçirmiş ve hafızasını kaybetmiş. Bu hafıza kaybı geçici imiş. Fakat bu geçici zaman bir hafta da veya bir yıl da olabilirmiş. Annem çok üzölmüş, çok ağlamış. Çok üzölmüş ama annemin babama olan sevgisi onun umudu olmuş. Annem her gün onun yanındaymış, her gün ona sevgisini hatırlatmaya çalışmış. Tüm anılarını anlatmış. Yemeğini ona yedirmiş. Her ihtiyacını gidermiş. Ama nafile, babam hala hiçbir şeyi hatırlamıyormuş.

Kaza sırasında da annem bana hamileymiş. Babam anneme “arkadaşım” diye sesleniyormuş. Ve bir gün babam anneme demiş ki:

- Arkadaşım senin durumun çok ağırlaştı. Artık bana bakmak için gelmene gerek yok. Sen evinde kal evinde dinlen, demiş.

Gerçekten de annemin durumu ağırmış. Doğuma bir iki hafta kalmış. Annem de mecburen babamın yanına gelmeye başlamış. Babam anneme günden güne iyice merak etmiş. Babam bir şey hatırlamamasına rağmen annemin sevgisine bütün kalbiyle inanıyormuş. Ve babamda anneme karşı bir sevgi beslemeye başlamış. Sonunda doğum gerçekleşmiş. Annem doğumdan sonra beni babamın yanına götürmüş. Babam beni kucağına alıp, kokumu duyduğu zaman her şeyi hatırlamış. Nedense bu sevgi bir saniye içinde babamı hayata döndürmüş.

Babam benimle, annemin sevgisiyle ikinci hayatına kavuşmuş. Annem hep bu anıyı anlattıktan sonra aklıma sadece bir cümle belirir, “Sevgi tüm zorlukları aşar.”

SEVGİYLE YAKLAŞ

-Bilgi İrem Akkaya-

Bilim insanları bir deney yapmış, bilir misiniz? Farklı kaplara koydukları suların birine dillerinin yettiği kadar kötü söz, birine ise onu utandıracak kadar güzel sözler söylemişler. Bu süreci devam ettirdiklerinde ise kötü sözler söyledikleri suyun içinde her türlü mikrop, küf, yosun ve mantar varmış, hâlbuki iyi söz söyledikleri ve sevgiyle yaklaştıklarında su, berrak ve tertemizmiş.

Solomon adalarındaki yerliler teknolojik araçlardan mahrum olduklarından balta ile kesilmeyecek olan kalın ağaçları kesmek için çok enteresan bir yöntem bulmuşlar. Bu yöntemde herkes ağacın etrafında toplanır ve ağaca kötü sözler söylemiş. Bunun sonucunda ise ağaçtaki kötü ruhların çıkacağını sanırlarmış. Bir süre sonra gerçekten de ağaç çürümeye maruz kalıyor ve devriliyormuş.

Bu şekilde gerçek olayları ele alırsak, bunların insanlar üzerinde nasıl bir etki edeceğini kısaca özetleyeyim. Bir insana sürekli köle gibi davranıp kötü sözler söylemenin sonucunu herkes iyi bilir. Bir çocuğu sevgiyle büyütürseniz, iyi bir insan olmakla kalmaz size ve vatanına karşı dürüst bir evlat olur. Hasta birine sevgiyle yaklaşırsanız ve bunları düzenli hale getirirseniz o insan bilin ki kendini iyi hissedecek ve düzelme süresi azalacaktır. Ayrıca size küçük bir not, kimsenin kalbini kırmayın, herkese sevgiyle yaklaşın.

ÇOK KIYMETLİ...

-İsmail Cem Mızraklı-

İnsanlar arasında sevginin halledemeyeceği şey yoktur. Bu yüzden çok güçlüdür sevgi. Para ile satın alınamaz, çok kıymetlidir.

Bir insanın sevgisini, saygısını kazanmak çok zordur ama kaybetmek de bir o kadar kolaydır. Bir insanın güvenini kolay kazanamazsın veya onunla kolay arkadaş olamazsın. Fakat yaptığın en ufak yanlış hareket seni insanların gözünden düşürür. Seninle arkadaş olmak istemezler. Veya arkadaşlarına karşı yaptığın en ufak bir yanlış hareket ise o arkadaşınla sonsuza kadar aranın bozulmasına bile yol açabilir. Bu yüzden çok kuvvetlidir sevgi. Kuvvetli ve bir o kadar değerlidir.

Bir insan zor durumda kaldığında onu kurtarabilecek gücün adıdır sevgi, arkadaşlık. Arkadaş edinmek çok değerli, çok kıymetlidir aslında. Zor gününde yanında olan gerçek bir arkadaşın varsa ne isteyebilirsin ki başka? Ne istersin kıymetli bir arkadaş dışında? Arkadaşın sana yardımcı olur. Daima arkandadır o.

Sevgi bağı daima kuvvetlidir. Fakat dediğim gibi, kesilebilirse eğer yeniden inşa etmek zordur sevgi bağını. Son zamanlarda insanlar arasındaki sevgi ne kadar az? Bu sevgi bağı bu kadar zayıf olmasaydı eğer belki de şu an her şey daha iyi olabilirdi. İnsanlar daha mutlu, daha huzurlu olabilirdi. Belki dünya daha güzel bir yer haline gelebilirdi.

İnsanlar arasındaki sevgi bağı beş, on hatta yirmi kat daha güçlü diyelim. Kavga olur muydu? Peki savaş? İnsanlar birbirine zarar verir miydi? Birbirlerini öldürürler miydi? Birbirlerine yalan söyleyebilir miydi? Birbirine hakaret edebilir miydi? Birbirleri ile alay eder, onları küçük düşürürler miydi? İnsanlar birbirleriyle alay edemezdi. Birbirlerinin açığını aramazlardı. Birbirlerinin kötülüğünü istemezlerdi.

Evet sevgi bağı daha kuvvetli olsa her şey daha güzel olurdu. İşte, sevginin gücü böyle, dünyayı değiştirebilecek bir güçtür.

SEN KARAR VER

-Esra Ak-

Ne güzeldir dünyaya gülen gözlerle bakabilmek ve insanlara sevgiyle yaklaşabilmek. Herkes sevgi dolu değildir. Bilseler bir tebessümle yapabileceklerini, bir çocuğun gözlerindeki ışıltıyı, bir tebessümle nasıl göreceklarını, sıkıntılarla dolu bir insana sevgiyle dünyaları verebileceklerini ve ölümcül bir hastayı sevgiyle nasıl hayata döndüreceklerini, gülen gözlerin buzları nasıl erittiğini, kalplerin nasıl birleştğini bilseler, eminim onlar da sevgi dolu olmak isterler.

Sevgi serüvendir, bazen ne getirir, ne götürür belli olmaz. Bir gün ağlar, bir gün gülersin. En umutsuz anında yaşlar süzülürken yanaklarından, birden dönüverir hatırladığında...

Her şey bitti dediğin anda bir ışık, bir belirti, bir haber gelir ummadığın anda. Işığın olur, karanlıkları delersin. Sevincin olur, bednine sığamazsın, kalbin atmaz gibi olur. Belki yanı başında, belki çok uzaklarda ama bir yürek atışı kadar yakındır sana.

Kasvetli bir sabaha merhaba dediğinde, sevgiyle gülen gözlerini görür gibi olursun sevdiğini. Ya da düz yolda tökezlediğinde, ellerini avuçlarında hissedersin.

Çoğu zaman yalnızsındır kalabalıklarda, sahte olan gülücüklere, sahte gülücüklerle karşılık verirsin. Sevgi evrenseldir, kimse en değerli mücevher gibi en saklı yerlerde saklayamaz. Onun yeri bir annenin kalbindedir; çocuğuna verebilmek için; onun yeri bir bahçıvanın ellerindedir; sevgi tohumları saçabilmek için...

Sevdağının yüreğindedir sevgi sevgilisine sunmak için... Sevgi her

yerdedir. Yeter ki sen sevgiyi yaşamak iste. Bulmak kolay, zor olansa onu elinde tutabilmekte ve sevgiyi göstermekte. Hani bazen manasızdır yaşamak. Bir film şeridi gibi geçerken yaşadıkların, bir iki kareye takılır gözlerin. O kareden sevgi akar damarlarına. Birden canlanır, dirilir, güçlenirsin. Dört elle sarılırsın hayata. Meydan okur, kafa tutarsın yaşadığın olumsuzluklara. Dünyayı sırtlayıp gidesin gelir, kucak açarsın, kolların dünyayı sarar. Bir gülümersin yüreğinin tarlasında; papatyalar, gelincikler açar, mevsim ilkbahar olur.

Almadan veren, çağırmadan gelen vedasız giden aniden karşına çıkandır sevgi. Hayat o kadar kısa ki sevgiyi göstermek için beklenmez. Yarın senin için çok geç olabilir. Sevgi ertelenmez. Elindekileri kaybetmeden kıymetini bilmelisin. Gülmek varken surat asmak niye? Güldürmek varken ağlatmak niye? Güzel sözler söylemek varken kalp kırmak niye?

Şimdi sen karar ver. Sevgiye aç olmak mı, yoksa sevgiye aç olanları doyurabilecek kadar sevgiye sahip olmak mı?

SEVGİNİN EŞ ANLAMLIISI “LEŞİ”

-Göksu Boska-

Lesi'nin mama kabına yine mamasını koydum. Sonra da Lesi'nin kulübesine gidip mamasını önüne koydum.

Beş yaşında olan köpeğim son zamanlarda çok halsizdi ve ben de ona nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum. Veterinere de gitmiştik ancak, şu anda ne olduğunu anlayamadığını, halsizliğin birçok hastalığın başlangıcı olabileceğini söylemişti. Bu duruma ben de, Lesi de çok üzülüyorduk.

Kara köpeğim, mamasını önüne koyduğumda zeytin gözleriyle bana baktı. Sanki bir şey söylemek istiyor da söyleyemiyor gibiydi. Ona “Acı mı çekiyorsun?” diye sordum. Sadece havlamakla yetindi.

Bugün veterinere yeniden gidecektik. Bunun için köpeğimi kafesine koydum, daha sonra da veterinere gittik.

Veterinere geldiğimizde Lesi içeri girdi. Ben ise dışarıda bekledim. Doktor dışarı çıkıp “kanser” dedi. “Ama iyileşecek, değil mi?” diye sordum. “Bilemiyoruz. İlk önce nasıl bir kanser olduğunu öğrenmemiz gerekiyor.” deyip sonra da “Yani, bir süre burada kalmalı.” dedikten sonra tekrar içeri girdi.

Aradan birkaç saat geçtikten sonra içeri girip “Onu görebilir miyim?” dedim. “Tabii.” deyip dışarı çıktıklarında onunla baş başa kalmıştık.

“İyileşeceksin çünkü daha bir sürü güzel anımız olacak. İkimiz birlikte yine harika bir dost olacağız. Sen benim köpeğim değil, dostumsun.” diye fısıldadım. Dolan gözlerimi silip “Anlaştık mı?” diye sordum. Bir kere havladı. Ben de bunu “Tamam.” olarak algılayıp ona gülümsedim.

Odadan çıktığımda ise veteriner “Kanser hücrelerinin şu anda sadece bir noktada olduğunu tespit ettik. İsterseniz hemen ameliyata başlayalım?” diye sordu. Ben de gerekli belgeleri imzalayıp bir an önce köpeğimin iyileşmesi için beklemeye başladım.

Tamı tamına dört saat sonra doktor dışarı çıktı. Ona “Dostum nasıl?” diye sordum. “İyi, çok güçlü bir bünyesi varmış. İsterseniz hemen eve götürebilirsiniz ama dinlenmesi gerekir.” dedi.

Gülümseyerek Lesi’yi aldım ve evde ona rahat bir ortam hazırlamak için dışarı çıktık.

BİR DÜNYA BIRAKIN BİZ ÇOCUKLARA

-Duygu Çetinkaya-

Sevgi her şeyi aşmaya yarayacak bir güce sahiptir sevgisiz insan solmuş çiçeğe benzer, dünyada o kadar kötülüğün arasında yine de kaybolmayan bir şeydir sevgi.

Sevgi o kadar güçlüdür ki kimsenin gücü sevginin önüne geçmeye yetmez. Hayatta var olan korunmaya değer en güzel duygudur sevgi. Değer verdiğimiz insanların ve bizim en çok sevgiye ihtiyacımız vardır. Herkes bilmese de bu duyguları bunları bilen insanlar da var bu dünyada aslında. Herkes bu duyguları bilmiş olsa dünya ne kadar güzel olurdu, belki de yaşamaya değer bir yanı olurdu bu dünyanın.

Sevgi çiçek gibidir. Kurudu mu bir daha asla yerine gelmez ama o çiçeğe emek edersek solup gitmez. Sevgide böyledir işte, emek ister.

Herkes birbirini sevip saysa ne kadar da güzel bir dünya olurdu. Herkes mutlu olur ve de insanlar arasındaki adaletsizlik olmazdı. Zaten savaşların da nedeni bu değil mi? İnsanların birbirine saygı duymaması değil mi? bunlar olmuş olsa savaşlar bitecek huzurlu ve mutlu bir dünya bize hediye edilecek.

Bir dünya bırakın biz çocuklara, yazalım üstüne sevgili dünya.

SADECE SEVGİ...

-Sıla Aydın-

Bazı insanlarda sevgi bulmak çok zor, hele kötü huyları olan bir insandan o kadar zor ki. Aslında sadece sevgi, barış, huzur olsa bu dünyada. Ama bazı insanlar bu güzel kavramları yok ediyor. Herkes birbirine sevgi gözüyle baksa keşke.

Bir karşılaştırma yapalım. Bir düşünün, bir adam sürekli kötü alışkanlıklar yapıyor ve sürekli somurtuyor, kızıyor. Siz olsaydınız bu insana nasıl yaklaşırdınız?

Siz cevap vermeden ben diyeyim, asla yaklaşmazsınız. İyi insana, sevgi gösteren insana karşı biz de sevgimizin kapılarını her zaman açarız ama o şekilde sevgisi olmayan bir kişiye kapıları bırak bir yemek dahi vermeyiz.

Şimdi de herkese karşı güler yüzlü ve iyi bir şekilde davranan birisini düşünün. Ona neleri vermeyiz ki. Hatta çocuklara karşı sevgi ile yaklaşıyorsa ne mutlu bize.

Bu dünya da sadece sevgi istedik. Çocuklar, gençler, yaşlılar kim olursa olsun sevgi istedik. Sen, sen ol sakın başkasına uyma ve uydu-ranlara da sevginin gücünü öğret.

BAĞLANMAK

-Tuana Türe-

İnsan istemese de
Bağlanır bir şeye
Sonra kaybedince
Girer bin bir heceye

Bir şeye bağlanamayanlar da var
Bağlanmak ister ama
Bıkıverir sonunda
İşe yaramaz hiçbir çaba

Bağlanmak tutku ister
Her sabah kalktığında
Yeniden, ilk günkü gibi sevebileceğin
Bir tutku

Bağlanmak sevgi ister
Kalbinde sevgi olmayan bağlanamaz
Sadık kalamaz kimseye,
Tutunamaz kimseye

ANLATILMAZ

-Şevval Kader Şentürk-

Her yaşamda bulunmaz sevgi
Sevgi,
Anlatılmaz bir şeydir sevgi

Her dilde bulunmaz
Sevgi,
Her gönülde bulunmaz
Sevgi,

Sevgi
İnsanın içindedir
Kötü olsan dahi
İçinde vardır yine sevgi

İnsanda farklılık yaratır
Sevgi,
Sana doğruyu gösterir.

O kadar kuvvetlidir ki,
Sevginin gücü
Yıllarca küs olanları bile
Barıştıır.

SEVGİYE MUHTAÇ

-Cemre İdil Mutlu-

Biri var sevgiye muhtaç,
Kötü alışkanlıkları da var,
Önemsenmemiş,
Yıpranmış ve yıkılmış.

Biri var sevgiye muhtaç,
Cüzdanı para dolu.
Fakat yapayalnız kalmış,
O kocaman evinde.

Biri var sevgiye muhtaç,
Sevildiğini sanıyor,
Ama çok yanılıyor
Sadece kandırılıyor.

Biri var sevgiye muhtaç,
Çöpleri karıştırmakta.
Sokaklarda uyumaya uğraşırken
Hayatta kalmaya çalışıyor.

Bir can var,
İnsan olmasa da
Bir kap suya da ihtiyaç,
Koca bir kalbe de muhtaç

SEVGİNİN ESERİ

-Esmanur Kapusuz-

Sevgidir en değerli şey
Hayattır bize...
Su gibi lazımdır herkese
Vazgeçilmez iki hece

Sevginin parçalarıdır
Sevmek ve sevilme
Sıcacık tutar herkesin kalbini
Her buzu eritir, yazı getirir.

Gülümsemek ekler insanın yüzüne
Sert yüz hatları yumuşar
İşte bak bunlar,
Sevginin eseridir cana can katar.

İşte gördünüz mü gücünü?
Hissettiniz mi onu?
Duydunuz mu sesini?
Tattınız mı bir kere?
Bence bütün bunlar sevginin eseri.

BİR ATIN GÖZÜNDEN DÜNYA

-Cemre İdil Mutlu-

Gözüm açık geldim dünyaya,
Yürüdüm beni doğuranın peşi sıra.

Koşarım,
Taşırım insanları
İşim bu benim.
Bir kerecik gocunmam ama
Emeğimin karşılığını versinler,
İsterim!
Yediğim iki parça ottur benim,
Onu da çok görmeyin.

İnsanlar bilirsiniz
Sadakatimi, cesaretimi
Yolda kalmayın diye koşarım,
Aşarım tüm yolları,
Önümdeki çıkmaz sokakları...

Yaşlanınca da yilkı atların arasına karışıırım
Dağlarda sonumu bekler,
Başiboş dolaşırım.

Ve bir gün bir yerde bulurlar beni,
Ruhumsa hiç olmamış gibi gitmiştir bu diyardan...

SEVGİYİ TANIMAK

-Ceylin Akbaş-

Sevgi nedir? Sorusuna,
Cevap veremeyecek insanlar tanıyorum.
Ne kadar çabalarsa çabalasın,
Ne kadar kovalarsa kovalasın,

Hiç durmadan kaçacak insanları
Muhtaçları da tanıyorum.
Ne yaparsa yapsın
Sevgiye ulaşamayacakları da.

Hep üzülecek, sevilmeyecek
Korkanları da tanıyorum,
Korkmayanları da,
Daima içten sevemeyecekleri de tanıyorum.

Veya hiç olmasa da deneyecekleri,
En az tanıdığım ise: Gerçekten Sevenler.
Sevgiyi bilenler,
Sevseler de tadına hiç doymayanlar.

Ölenleri de tanıyorum,
Sevgi uğruna canını feda edenleri de.

UNUTMAYALIM!

-Melike Maniş-

Sevgi, insanın içini ısıtan sıcacık bir duygudur. Sevgi insan olmanın temel gerekliliklerinden biridir. Yaşamak için nasıl yemek, su, nefes gerekliyse sevgi de bir o kadar gereklidir.

Sevgi olmadan yaşamanın da hiçbir anlamı olmaz, olamaz da. Sevgi hiçbir bedeli olmayan bir hazinedir. Ne parayla satın alınır ne de pulla. Ne kadar zengin olursanız olun insanın temel ihtiyacı olan bu duyguyu para ile satın alamazsınız.

Sevgi içten gelir, kişinin yüreğinin en derinlerinden seslenir insanlara. Dünyada en değer verdiğiniz varlık ya da nesne tıpkı bir kuşkanadı gibi çırpınır durur yüreğinizde.

Unutmayalım! Sevgi bu dünya ki en güzel duygulardan bir tanesidir. Ona sahip çıkmalı hayatımızın her anında sevdiklerimiz ve sevindirdiklerimizle yaşamalıyız.

SEVGİ ÇOK GÜÇLÜDÜR

-Abdullah Kudret Çiçek-

Sevgi denilen güç, o büyük erdem vardır ki insanı bazen çok yüceltir, bazen çok alçaltır, öyle ki yerin dibine sokar. Bazen dağları deldirir, bazen ise çölleri aşırır. Sevgi, öyle bir güçtür ki insan hayatında hiç yapmadığı şeyleri, çok büyük uğraşları sevgisi uğruna yapmaya hazırdır. Sevginin büyük gücü, insana en istemediği şeyleri bile hemen yaptırır.

Sevgi, o denli güçlüdür ki, insan sevgisi yüzünden evinden, malından, mülkünden, eşyalarından hepsinden önemlisi anne ve babalarından bile olabilir. Bu sebeple sevginin çok güçlü olduğunu savunur belki de insan. Ama bilmez ki bütün bunları çektigiine degecektir. Çünkü sevgi, herkese nasip olmaz.

Sevgi gücünü Allah, sadece sevdiği kullarına nasip eder belki de... Zaten Allah'ın sevmediği bir insanın içinde, ruhunda zerrece sevgi olması mümkün müdür? Mümkünlük bu konuda zaten yoktur. Zerrece yoktur. Çünkü Allah'ın sevmediğini zaten kulu da sevmez. Sevgi görmeyen bir insan da etrafına sevgi gösteremez. Bu kadar basittir. Aslında bunu bir teoreme benzetebiliriz. Sevgi, göstermeyen insanlar, etrafına, çevresine, arkadaşlarına, annesine, babasına, doğaya sevgi göstermiyorlarsa onlardan nefret ediyorlar demektir. Bu nefret etme eylemi, büyüyüp gelişirse artık insan, doğaya, annesine, babasına etrafına... Karşı çıkmaya, onları tahrip ve yok etmeye (öldürmeye) hatta hiç günahları ve suçları yokken bunu yapmaya başlar.

Tahtta kaldığı otuz üç sene boyunca hiç kimseyi idam ettirmeyen Abdülhamid Han, normal mahkemelerden de çıkan idam kararlarını onaylamamış. Ama sadece bir kişinin idamını onamış. Bu kişi ise ay-

nen yukarıda bahsettiğim gibi annesini babasını suçları yokken elleriyle boğan bir seri katilmiş. Yollarda, parklarda, caddelerde gördüğü bütün insanları öldürürmüş. İşte sevginin gücü. Her türlü yapılan suçlar, hatalar Padişah tarafından affedilmesine rağmen sevgisizlik yüzünden oluşan bu durum kesinlikle affedilmemiştir. Çünkü sevgi, insanın yaşam kaynağıdır. Olmazsa olmazdır.

Sevgi olmadan yaşanan bir hayat, zaten anlamsız ve boş demektir. Zaten bunun için hayatına intihar ederek son veren insanlara sorduğunuzda hepsinin de sevgisizlik yüzünden intihar ettiğini rahat bir şekilde görebilirsiniz. Haberlerde izlediğiniz gibi, parasızlık, maddi kayıplar yüzünden ölmediklerini bilmekte fayda var. Çünkü aslında parasızlık, işin görünen yüzü. Gerçekten, eğer ki bu kişinin içinde azıcık sevgi ruhu olsaydı parasızlığını dert edip kendini aşağıya atmaz, kafasına silah dayamazdı. Bu sebeptendir ki insan etrafı, doğayı sevmeden, onlara sahip çıkmadan yaşayamaz. İnsanın yaşamasının en temel kaynağı sevgidir...

BÖLÜM III

Umudun Kanatları

-Sadako-

Güzel günler olacak çocuklar
Hep mutlu olacaksınız.
Hep siyah değil de, mavi gökyüzüne
Bakacaksınız.

Güzel günler olacak çocuklar,
Oyuncaklarla oynayacak
Denizlerde yüzebileceksiniz.

Güzel günler olacak çocuklar,
Hep beraber oynadığımız,
Hep beraber güldüğümüz.

Güzel günler olacak çocuklar,
Hiç bitmeyecek,
Son bulmayacak.

-Duygu Olgunsoy-

SADAKO VE TURNA KUŞU

-Gizem Öztürk-

2. Dünya Savaşı sırasında Japonya'ya atılan atom bombaları binlerce insanın ölümüne veya sakat kalmasına yol açtı. Bombanın yaydığı radyasyonun etkileri on yıl sonra kendini göstermeye başladı ve pek çok çocuk ve genç hastalandı. İşte Sadako da onlardan biriydi.

Sadako 12 yaşında yerinde duramayan, koşan, koşu yarışlarına katılmak için çalışan bir kızdı. Koşu yarışlarına hazırlanırken oluşan baş dönmeleri artık onu rahatsız etmeye başlamıştı. Ve en sonunda 'lösemi' hastalığına yakalandığını öğreniyordu. Böylece hastane günleri başlıyordu.

Bir arkadaşı hastane ziyaretinde ona kâğıttan turna kuşu yapmayı öğretti. Japon geleneğine göre kâğıttan bin adet turna kuşu yapan kişinin isteği kabul oluyormuş. Onu gören tanrılar dileklerini kabul ediyormuş. Bu durumda Sadako kâğıttan turnaları yapmaya başlar. Ne yazık ki Sadako'nun yaşamı altı yüz kırk dördüncü turnada sona erer. Yine de arkadaşları kalan üç yüz elli altı turna kuşunu yaparlar ve Sadako'nun mezarına koyarlar.

Turna kuşu o zamandan beri barışın ve nükleer silahsızlanmanın simgesidir.

Kitaba Dair

KAYIPLAR

-Hilal Pınar Dağlı-

Bundan bir yıl önce kopardı. Sadako adlı bu kitabı elime ilk alışım maceramın başladığı zamandı. Sadako kitabını bir solukta okudum. Harikaydı.

Sadako 12 yaşında bir kızdı ve Hiroşima'da yaşıyordu. Hiroşima'ya atılan atom bombasında Sadako daha iki yaşındaydı. Ve atom bombasının radyasyonundan etkilenip lösemi olacağını bilemezdi.

Sadako'nun her güne farklı bir umut olan turna kuşları vardı. Sadako kâğıttan tam bin tane turna kuşu yaparsa iyileşeceğine inanıyordu. Sadako için umut turna kuşu demekti.

Kitabı okuduktan sonra içime bir kurt düştü. Sanki hala Sadako'ya ait eksik bir şeyler vardı. Ardından Hiroşima'ya gitmeye kara verdim. Hem Sadako ile ilgili eksik parçayı bulacaktım, hem de yıllar geçse de atom bombasının hala geçmeyen acı izlerinin görecektim. Birkaç gün sonra Sadako'ya dair halktan bazı duyumlar öğrendim.

Sadako ölmeden önce ailesine bir mektup yazmış ve bu mektup şu an burada olan bir müzede sergileniyormuş. Bu mektubu bulmalıydım.

Müzeye gittim ve mektubu buldum. Bulduğum gibi de okudum. Sadako mektubunda:

Sevgili Ailem,

Belki bu mektup ben öldükten sonra bulunmuş olur. Eğer öyle

olursa bilin ki ben artık bu dünyadan gitmiş, ebedi bir yolculuğa çıkmış olacağım. Öncelikle sizden bir isteğim var. Lütfen bana her gün umut olan yapmaya çalıştığım turna kuşlarımı bine tamamlayın. Emin olun ki bu bana en güzel hediye olur. Belki onları da benimle beraber gömersiniz.

Ölünce beni nasıl bir yaşamın bekleyeceği hakkında hiçbir fikrim yok. Bunu derste biraz konuşmuştuk çok hatırlayamıyorum çünkü ben sadece koşmayı severim. Zaten artık dayanacak gücüm de kalmadı. Artık bu acı bedenimi ağ gibi sardı. Keşke bu acı bitse diyorum. Ama maalesef bitmiyor. Bu hayat beni küçük yaşta çok kötü bir şekilde sınıyor.

Şu an yanınızda olmayabilirim ama bilin ki sizi çok özledim. Belki de geleceğe dair tek merak ettiğim şey Hiroşima'nın son durumu olacak. Siz de biliyorsunuz ki atom bombasının etkileri çabuk geçmeyecektir. Geçse de hala kalıntıları duracaktır. Daha yazacak derman kalmadı ellerimde. Bu yazdıklarım bir şey ifade eder mi bilemem. Ama hep aklıma geliyor, size bunu dile getirmek istiyorum. Benim kitabımı yazarlar diye düşünüyorum. Belki de benim hikâyem milyonlarca çocuğa ulaşır diye düşünüyorum. Bilemiyorum aklıma bir yerden takıldı. Her neyse benim yazacaklarım bu kadar.

Elveda Ailem...

Sadako Sasaki

Bu mektubu okumak şüphelerime son verdi ve Sadako'nun isteğinin de yerine getirildiğini kanıtladı. Bu düşüncelerimi Sadako'ya iletip onu gerçek hayatta görmeyi çok isterdim.

SADAKO VE İÇİNDEKİ AZİM

-Nisa Nur Sarısoy-

Sadako, kitabında anlatılanlar için azim ve başarıyla ilgili olduğu söylenebilir. Belki kitabı okumuşsunuzdur ama özet geçmek isterim.

Bu kitap 1943-1955 yılları arasında yaşamış küçük bir genç kızın gerçek hikâyesidir. Sadako Hiroşima'ya atılan bomba sonucunda hastalanan bir kız çocuğudur. Henüz bebekken yaşadığı bombanın radyasyon etkisi ileriki yaşlarda belli belirsiz etkilemeye başlar. Sadako 12 yaşında bir çocuktur ve okuldaki koşullarında hep derece yapmaktadır. Ancak iyi bir koşucu olmasına rağmen zaman zaman gelen baş ağrılarına dayanamaz ve bir gün bayılır. Bebekken korkutucu, yıkıcı bombanın etkisinde o da kalmıştır artık.

Sadako için artık hastane günleri başlamıştır ve zaman zaman evini, ailesini özliyordur. Bir gün arkadaşı ona kâğıttan turna kuşu yapmasını öğretir ve der ki “Bin tane turna kuşu yaparsan tanrılar seni görür.” der. Daha sonra Sadako, iyileşmek için dua eder ve turna kuşları yapar. Hemşirenin yardımıyla da tavana asar. Ancak yüzlerce daha yapması gerekmektedir.

Sadako iyice zayıflamaya ve güçsüzleşmeye başlamıştır. Ve bir gün dayanamayıp ölür. Sınıf arkadaşları ise Sadako'nun tamamlayamadığı turna kuşlarını tamamlamaya başlarlar. Hatta bu olay dünyada duyulduktan sonra herkes Japonya'ya turna kuşu yaparak gönderir.

Bu hüznün hikâyesinden sonra turna kuşu nükleer silahsızlanmanın sembolü olarak kabul edilir. Sadako'nun yaptığı turna kuşu sayısı 644'tür.

Bu hikâyede anlatılan azmin başarmanın önündeki hiçbir engelin aşılmayacak olduğunu anlatır. Çünkü insan azmi ve çalışkanlığıyla her türlü sorunu çözebilir.

İnsanın başarıya ulaşabilmesi için önce azimli olması, sonra ise çalışarak sabırlı olması gerekir. İnsanda önce başaracağına dair inancı olması lazım ve amacını gerçekleştirebilmek için de azimli olması gerekir. İstedığımız hedeflere hemen ulaşamayız bu durumda da sabırlı olmalıyız.

Sadako nasıl olsa öleceğim diyerek bir kenara atmamış, kendini azimle ve inanarak 1000 tane turna kuşunu tamamlamaya çalışmış ayrıca çok zor diyerek yılmamış, sabırla yapmış.

Hayatta da böyle olmalıyız. Konu ne olursa olsun, pes etmemeliyiz. Önce azimle, çalışmalıyız, elinden gelen her şeyi yapmalıyız. Sonucu ne olursa olsun sabırla beklemeyiz.

Azim ve çalışmak belki her seferinde başarıya götüremeyebilir ama başarıya her zaman yaklaştırır.

HİROŞİMALI ÇOCUK

-Gamze Naz Çömlekçi-

Savaş ve çocuk! Nasıl da birbirine zıt sözcükler. Sizce de öyle değil mi?

Şimdi hepinizin evet dediğini duyuyor gibiyim. Ama ne yazık ki savaşlar çocukları dışında bırakmıyor. Kimi çocuklar o savaşların bedellerini en ağır ödeyenler oluyor. İşte Sadako Sasaki de o çocuklardan biri.

O bir Japon. Japonya'nın Hiroşima kentinde henüz iki yaşında bir bebekken yakaladı savaş onu. O, o gün ölmedi belki ama on iki yıl sonra, savaş günlerinde atılan atom bombasının etkileriyle hastalandı. Bir düşünün! Bir anda hasta olduğunuzu öğreniyorsunuz ve bundan daha da kötüsü yakalandığınız bu hastalığın bir tedavisi de yok!

Çoğu insan sonunu bildiği bir hayatı yaşamak istemez. Fakat Sadako her şeye rağmen, bir umut olması gerektiğine inandı. Ve bu umutla hep dinlediği o efsanedeki Turna kuşundan yapmaya başladı. Eğer bin turna kuşunu tamamlarsa, hastalığını yeneceğine inandı. Ne yazık ki hastalığı inancını yendi. Sadako son ana kadar umudunu hep korudu. Öldüğünde altı yüz kırk dört turna kuşu yapabilmişti.

Ölümünden sonra arkadaşları yarım bırakmak zorunda kaldığı umudunu tamamladı. Onu bin turna kuşuyla sonsuzluğa uğurladı.

Ölümüyle Japonya'nın umut sembolü oldu. Hayata tutunabilmek adına, bir efsaneyi yaşatmaya çabaladı. Sadako Sasaki bizlere, savaşlar yüzünden bir anda hayatlarımızın nasıl değişebileceğini gösterdi. Bir de umuttan asla umut kesmemeyi...

Bugün onun öyküsünü bilerek diyorum ki, çocuklar artık savaşların olduğu bir dünyada yaşamasın. O güzel hayalleri bir anda yok olup gitmesin.

İNANMAK İSTİYORUM

-Nisa İclal Akyel-

Acıma ve şefkat olmayan bu dünyada çocukları düşünen oluyor mu acaba? İnsanlara insanlık ne diye sorsak cevap alabilir miyiz ki? Bu soruyu sormamın tek bir nedeni var: Şu an sonunu göremediğimiz, düşünemediğimiz bir savaş içerisindeyiz ve aynı maddeden yaratılmış, aynı topraktan yaratılmış bir varlık olan insan başka bir insanı öldürüyor, işkence ediyor, acı çektiriyor! Şimdi bana cevap verin. Gerçekten insan olmak, her şeyden üstün bir varlık olmak bunu mu gerektiriyor?

Suriye’de, Afrin’de, Arakan’da, İran’da veya herhangi bir yerde sürekli karşılaştığımız, tek bir farkı bile olmayan bu şey: Savaş. Biz belki bilmiyoruz ama orada hayata devam edenler, hayatını devam ettirmeye çalışanlar var. Her gün, her saat, her dakika büyük kıyametler kopuyor ülkemizde. Akşam televizyonlarımızı açtığımızda, haberlerde ya şehit haberi ya da bize zor şartlarda ulaşmış savaş haberleri olmaz mı? Hatta evet hatta sadece bu olur. Şahsen ben hep bu haberlerle göz göze geliyorum.

Başta çocuklar demiştik değil mi? Çocuklar iyiye, doğruya, güzele alıştırılmalı, onlara küçükten iyi birer örnek olmalıyız diyenler keşke bu çocukların da kendilerine örnek olarak iyi birini seçmelerini sağlayabilseler. Gerçi bazı savaş mağduru çocuklar kendilerine örnek olarak yeterince iyi rol modelleri örnek seçmişler. Onları kurtarmaya giden cesur, korkusuz, kahraman askerlerimizi örnek almışlar. İyi ki de almışlar. Çünkü bu vatan için başkasının canını kendi canından fazla düşünen fedakâr, cömert, bilinçli bir sürü yiğit yetişmesi gerek.

Canilikte sınır tanımayan teröristlerin bu rekorunu sanırım ellerinden kimse alamaz. Boşuna böyle düşünmüyorum. Çünkü bir sebebi var. İnsan neden insanı öldürmekten zevk alır ki? İnsanların canına

boşu boşuna kıymak... Bu onlara mutluluk veriyor. Ve beni çığırım-
dan çıkartıyor. Onların yüreklerde ya da yüreklerimizde açtıkları yara-
ları hiçbir zat kapatamaz. Yakılan canların, gözlerden akan damlaların
hesabını kimse veremez. Hem de bana sorarsanız hiç kimse!

Size karşı açık olacağım. Ben bu konularda fikirlerimi belirttikçe,
konuştukça veya yazdıkça boğazımdan parmak uçlarıma sinirle kapla-
nıyorum. Daha doğrusunu söylemek gerekirse bin bir çeşit duygunun
içerisinde kayboluyorum. Hani derler ya “Ağlasam mı? Gülsem mi?”
diye. İşte ben de aynı durumu yaşıyorum. Üzüntümden ağlasam, sini-
rimden gülsem yeridir de denebilir. Sonunda dünyada olması gereken
en büyük iki şeyi de yok ettiler: Sevgi ve barış.

Neyse fazla uzatmadan bu yazımın da son bulmasını istiyorum.
Söylediğim her şey bu terör laneti son bulana kadar geçerli. Umarım
bir gün yaşadığımız bu kötü günler de geçecek. Her günümüz en güzel
günümüzden çok daha güzel olacak. Ben buna inanıyorum. İnanmak
istiyorum...

SON UYKU

-Bilgi İrem Akkaya-

Olduğum yerde koşuşturuyordum. Her taraf silah ve kurşun doluydu. Ben sadece annemi arıyordum. Belki annem de beni arıyordu. Oradan buraya koşuşturan, canlarını kurtarmak için kaçan bir sürü insanın arasından nasıl bulabilirdim ki annemi. Bir sağa bakıyordum bir sola.

Sonunda anneme benzeyen birini bulmuştum. Ona gitmeye çalışırken birine çarptım ve düştüm. Bana çarpan kadının yüzünü görünce çok sevindim. O kadın annemdi. Bir an için ne kadar şanslı olduğumu düşünsem de sonuçta bir savaşın ortasında kalmıştık.

Annemle beraber saklanabileceğimiz bir yer arıyorduk. Lakin saklanılabilecek hiçbir yer bulamamıştık. En sonunda kapısı açık bir ev gördüm ve annemle beraber içeriye girdik. İçeride kimsecikler yoktu. Annem beni korumak için hemen dolapların arkasındaki boşluğa girmemi söyledi. “Ben gelene kadar hiçbir yere ayrılma!” dedi. Bir an korkmuştum, annem neden sebepsiz yere dışarı çıkıp canını tehlikeye atıyordu.

Ben bunu düşünürken eve bir aile girdi. Onlar da korunmak için bir yer arıyorlardı ve uygun olarak burayı bulmuşlardı. Onlara, “Benim bir de annem var ama nereye gittiğini söylemedi, ben gelene kadar da buradan ayrılma dedi.” dedim.

Ardından burayı daha korunaklı yapmak için aklıma bir fikir geldi. Zaman kaybetmeden hafif olan dolapları bir sığınak haline getirmeye başladım. Yeni gelen ailenin de yardımıyla işimiz çabucak hallolmuştu. Burada ne kadar kalacağımızı bilmediğim için küçük bir

yer yapmıştım. Ben annemi düşünürken aniden biri kapıyı açtı, gelen annemmiş meğer. Biz kapı açıldığında dolapların altına saklanmıştık, annem bizi göremeyince biraz telaşlanmış. Lakin olay ortaya çıkınca herkesin yüzünde bir gülümseme görmüştüm.

Anneme gidip orada ne yaptığını sorduğumda, elinde iki poşet erzak olduğunu gördüm. Ardından biraz atıştırıp yeni aile ile annemi tanıştırdım ve bir gün orada kaldık.

Sabahın erken saatlerinde bir anonsla uyandık. Anonsta farklı bir dilde konuşan kişiler vardı. Bizim savaşı kaybettiğimiz aşikârdı. Bir anda büyük bir patlama oldu ne olduğunu anlayamamıştım. Bize ailedeki adam, “Dua edin, dua edin.” diyordu durmadan. Aradan on saniye bile geçmeden yakındaki bir yerde ikinci patlama oldu ve üç, dört, beş... Ne yapıldığını ben de o zaman anlamıştım.

Savaşı kazandıkları için insanları bir bir öldürüyor, evleri de teker teker patlatıyorlardı. Sıra ne zaman bize gelecek diye düşünürken annem bana sıkıca sarılıp, “Haydi! Artık uyuma vakti.” dedi. Anneme hak verdim. En azından acıyı veya ne zaman olduğunu hissetmeyecektim. Birkaç dakika geçmeden evde bulunan herkes uyumaya başladı ve ben de sonunda uykuya daldım.

AMİNE

-Hilal Pınar Dağlı-

Merhaba. Benim adım Amine. O zamanlar on veya on iki yaşlarımdaydım. Suriye’de yaşamaktaydık. Biz altı kişilik bir aileydik. Abim, ben, küçük kız kardeşlerim, annem ve babamdık.

Bir gün okula gidiyordum. Tam evden çıkacakken babam beni durdurdu. Yaşadığımız o güzel, sakin şehirde savaş çıktığını söylemişti. Ben bu günlerin geçici olacağını düşünürken her şey daha da kötüye gitmeye başlamıştı. Nasıl olduysa Suriye’den gitme seviyesine kadar gelmiştik.

Memleketimi terk etmek zorunda olduğum o an benim için ölümden farksızdı. Ben elimden geleni yapmaya hazırdım. Fakat elimden ne gelse de ne yapсам da bir işe yaramayacaktı. Ben de ailemin kararına boyun eğdim. Hala aklım almıyordu. Ne ara insanlar bu kadar aç olmuşlardı. Bu kadar vicdansız... Ne ara bu kadar düşüncesiz insanlıktan nefret eder hale gelmişlerdi.

Her gün bomba sesleri duymaktan bunalmıştım. Ve biz de Suriye’den gittik. İstanbul’a adımımı attığım ilk an her şeyin zor olacağını anlamıştım. Ama bu zorluk sadece bir yıl kadar sürdü. Çünkü bir yılda düzenimizi oturtmuştuk. Yeni bir okula başlamıştım. Yeni arkadaşlarım vardı. İlk başlarda Türkçe bilmediğimden arkadaşlarımla iletişim kuramıyordum. Ama bir yıl içinde Türkçeyi de öğrenmiştim.

En yakın arkadaşım Sevda idi. Sevda da benim gibi Suriye’den gelmişti. İlk onunla tanışıp konuştum. Ara sıra bomba sesleri hala kulaklarımda çınılıyordu. İlk zamanlar uykularımdan kâbus görerek uyanıyordum. Babam bir fabrikada iş bulmuştu. Durumumuz düzelmişti.

Benim tek bir hayalim vardı. O da yeniden Suriye’ye dönmek. Keşke bu savaşlar bitse. Ben de geri dönsem memleketime. Keşke...

GÖKLERDEKİ IŞIK

-Bilgi İrem Akkaya-

Bir ışık geliyordu sanki
Üzerime üzerime.

O kadar güzel bir manzara,
Görmemiştim hayatımda.

Zarifçe usulca,
Süzülüyordu göklerde.

Herkes etrafta koşuşturuyor,
Ben ona bakıyorum o bana.

Ne annem var ne babam,
Ne de bana bakacak bir ablam.

Gittikçe yaklaşıyor,
Kamaştırıyor gözlerimi.

Etraftakilerden biri:
Çocuğum kaçsana geliyor bomba.

Diyorum ona ne fark eder,
Oraya gitsem de öleceğim,
Burada kalsamda.

SON MEKTUP

-Göksu Boska-

Anacım!
İsyan bayrağı çekiliyor, güneş ufuktan doğuyor.
Savaş birazdan başlayacak.
Belki bir daha yazamam sana...

Tüfeğimde on iki mermi, aklımda senin nur yüzün.
Belki bir daha göremem seni ama
Sen beni hep anarsın değil mi ana?

Anacım!
Gökyüzü dumanlarla kaplanıyor,
Yanımdaki askerler şehit düşüyor.
Her yanda kan var, dizlerim titriyor.
Belki alnımın akıyla çıkarım bu savaştan.

Kan gölüne düşmekten korkmuyorum ana!
Kaybetmekten korkuyorum, bu vatani vermekten.
Bu cephe kaybederse Türkler ne yapar?

Anacım!
Mektup yazmamıza son kez izin verildi,
Bir daha nasıl ulaşacağım sana, inan bilmiyorum.
Bildiğim tek şey, bunun son mektubum olduğu.

SAVAŞ İYİ DEĞİL, İYİ OLMAYACAK DA...

-İsmail Cem Mızraklı-

Düşünün, çok büyük bir savaş var. Düşünün ki herkes birbirine düşman. Düşünün ki her gün binlerce masum insan savaşlar yüzünden canından oluyor. Düşünün ki bu savaştan küçük, suçsuz çocuklar etkileniyor. O masum, temiz yürekli çocuklar ister miydi bunu? Kim isterdi ki? Ne suçu vardı ki çocukların? Herkes kendi çıkarları uğruna kendisinden başkasını düşünmeden savaşırken insanların canına kıyarken düşünmezler masum insanları onların düşüncelerini. Düşünün ki çocukların içinde umut kalmamış. Küçük çocuklar dünyaya umutla bağlanamaz olmuş. Ne hale gelir dünya? Ne düşünüyor onlara bunları yapanlar biz bilemeyiz.

Bu yüzden düşünün, onlar yardıma muhtaç çocuklar ne düşünüyor. Onların yerine koyun kendinizi. Acı, çok acı ve kötü değil mi? Çocuklar yarın bugünüdür. Onlar büyüdüğü zaman ne hissedecekler ki? Peki, soruyorum size, büyüyecekler mi? Yarın bir yaşam olmazsa, temiz kalpli, iyi yürekli saf çocuklar yarının bugünü olamazsa yarın diye bir gün olabilecek mi? Savaşlar işte bu kadar zararlı dünyamıza. Savaşlar devam ettikçe yarın diyebileceğimiz bir gün olamayacak. Ve eğer yarın olmazsa sonraki günler de gelemeyecek.

Şimdi düşünün tekrardan, yarın ve sonraki günler olamazsa ne olur diye bir düşünün. Savaş ne hale getirecek dünyayı diye düşünün. Kalacak mı ortada umut kavramı? Umut olmazsa yaşam olmaz ve yaşam olmazsa da umut olmaz. İşte savaş ve umudun bağlantısı. Savaşlar umudu yok ettiği zaman her şey bitmiştir maalesef, bu yüzden savaş kaçılması, korkulması gereken bir şeydir. Savaş iyi değildir, asla olmayacak da.

EMEK, İNANÇ, AZİM, UMUT VE SONUNDA BAŞARI

-Nisa Nur Sarısoy-

Başarı; insanların hayatlarında amaçladıkları en önemli şeylerden biridir. Hangi işi yaparsak yapalım, amacımız başarmak olur.

Başarmak insanlara manevi bir duygu da aşılamaktadır. İnsanlar başarılı oldukça toplumda değer kazandıkları hissini yaşarlar. Başarmak tabii güzel bir duygudur ama asla tesadüf eseri değildir.

Her başarının arkasında gayret, çaba ve azim yatmaktadır. Başarılı insanların ortak özellikleri yeri geldiğinde gece gündüz demeden çalışmalarıdır. Başarı için yeri geldiğinde rahatını bozmalıdır. Çünkü başarının en önemli anahtarları yorulmak ve ter dökmektir.

Ayrıca inanmak. Başarılı bir bireyin arkasında aynı zamanda inanç da yatar. Başarılı insan 'ben yapamam' demez, diyemez çünkü bu şekilde düşünürse kendini yenilgiye hazırlar yani baştan yenik sayılır. Ama 'ben yaparım, yapacağım' diyen insan kendine inanır bu durumda başarılı olabilir.

Başka bir şey ise düzenli ve planlı çalışmaktır. İnsan kendini bir düzene sokarsa, kendine uygun bir plan uygularsa ve o yolda devam ederse gene başarılı olmaya yaklaşır. Başarı olmak konusunda doğaçlama hareket etmek işe yaramaz.

İnsanları mutlu eden ve hayatlarına anlam kazandıran duyguların başında başarılı olmak gelir. Hepimiz hem kendimiz, hem ailemiz, hem arkadaşlarımız hem de herkes için yaptığımız işlerde başarılı olmayı isteriz. Çünkü başarılarımız bizim için olduğu kadar çevremiz ve milletimizin geleceği için de bir değer demektir. Bu yüzden hepimiz yaptığımız işlerde elimizden gelen çabayı, emeği, azmi ve inancı göstermeliyiz.

SAVAŞ ÇOCUKLARI

-Esmenur Kapusuz-

Çocuk olmak: Yaramazlık yapıp “Ben yapmadım o yaptı.” demek. Oyuncak almayacaklarında ağlayarak aldırarak, prize kalem sokup elektrik almak, arkadaşlarıma köpek saldırınca “Korkmayın korkmayın ben varım ben varım.” demek.

Çocuk olmak bunlar gibi afacanlık yapmak demek bence, ben yaptım bu afacanlıkları hem de daha fazlasını ama şu an aklımda çocuk olup da çocukluğunu yaşayamayan çocuklar aklıma geliyor. Canlarını kurtarmak için ülke ülke dolaşan çocuklar ve aileler savaşlardan kurtulmak için çocukluğunu bırak mutlu bir gün yüzü bile göremiyorlar.

Oysa çocuk olmak sabahtan akşama kadar dışarıda oyun oynamak ya da parka gidince mutlu olmak değil mi? Veya yeni küçük bir oyuncak, giysi alınca sevinçten havalara uçmak belki de bir çikolatayla yani ufacık şeylerle mutlu olmak değil mi? Peki ya o savaştan dolayı ülke ülke gezen, gurbetler giden çocuklar bunları yaşıyor mu? Onların tek mutluluğu savaştan kurtulup, memleketlerine geri dönmek. Aileleriyle bir arada mutlu yaşamak...

Daha küçük yaşta savaştan yüklerini üstüne alan bu çocuklar; kimisi yetim, kimisi öksüz kalmış. Küçükük yüreklerinde burk bir acı... Onları ufacık şeylerle, bir çikolatayla, oyuncakla veya kıyafetle kolay kolay olmazlar, olamazlar. Çünkü o ufacık mutluluk kaynakları, yüreklerinde ki büyük yarayı kapatmaya yetmiyor...

SAVAŞ UMUTLARI YİTİRTMİYOR

-Abdullah Kudret Çiçek-

Savaşlar sayesinde çocukların umudu tükeniyor diyenler varmış. Yanıldıklarının ispatını yapayım mı? Ayhan Ahmad'ı duymuşsunuzdur. Duymadıysanız araştırmanızı öneriyorum.

Ayhan Amad Suriye'de zulüm gören çocuklardan biri. Ve bakın dikkat! Tam savaşın ortasında bombalar arasında piyano çalıyor. Umudunu çektiği bütün sıkıntılara rağmen yitirmemiş, hala bu zulmün duracağı inancında – savaşta piyano çalarken çekilen fotoğrafını internetten bulabilirsiniz.

Bir kişi daha var umudunu yitirmeyen: Oerlemans. Hollandalı fotoğrafçı çektiği fotoğrafta bu gencin yıkık binalar arasında Suriye'de kitap aradığını görüyor. Yıkık binlerce bina arasında çocuk, okumak için kitap arıyor.

Ve bir başka örnek: Suriye'de askerleri korumak için savaşan örgütten bir asker cephede bütün silah seslerine ve atılan bombalara rağmen bir kedinin karnının aç olduğunu görünce onu doyurmak için kendi canına razı oluyor.

Şimdi kardeşim! Bu kadar insan bu konuda ümitli iken... Senin onlardan ne eksik var, zulüm gören kardeşim. Söyle misin bana? Senin o güzel insanlardan ne eksik var? Neden sen de onlar gibi ümitli olamıyorsun? Eğer bana soruyorsan benim ümidim var kardeşim... Bence dünya yaşanabilir bir yer olacak! Ben, bundan eminim!

SAVAŞ OLMASIN

-Kardelen Altun-

Savaş kim tarafından ne zaman ya da nerde nasıl yapılmış olursa olsun. Hiçbir zaman barış, mutluluk, sevgi getirmemiş. Savaş her zaman üzüntü, acı, ayrılık ve gözyaşı genelde de savaşların sonu çoğu zaman insanın ölümüyle sonuçlanır. Bu hiç iyi bir şey değil.

Savaşın olduğu yerde mağdur olan daha hayatının baharı bile gelmeden, çocukluğunu yaşayamadan bombalar ve silah sesleri altında yaralanan, sakat olan hatta ölenler bile olabiliyor ve hayatını kaybeden milyonlarca çocuk, kadın, yaşlılarımız ve şehitlerimiz var.

Ülkelerin menfaatleri için yapılan savaşlarda en çok etkilenen, kalıcı hasara uğrayan kişiler ise hep çocuklardır. Düşünsenize bir pazar sabahı çok mutlu, sevinçli olarak yataktan kalktınız tam masaya oturdunuz ailenizle pazar kahvaltısı yapıyorsunuz. Ama bir sıkıntı var evinizin üstünden bombalar uçuyor ve her anınızı mutlu olarak geçirmek varken ölüm korkusuyla ya da bir yakınınızı kaybetme korkusuyla yemek yiyorsunuz.

Artık bunun önüne geçmeliyiz ve buna bir son vermeliyiz. Çocuklar ölmesin, savaşlar olmasın.

HAYALLERİM

-Hilal Pınar Dağlı-

Benim adım... Neyse Şuan bu önemli değil, ismim ne olursa olsun ben binlerce çocukla aynı kaderi, aynı çaresizliği ve üzüntüyü paylaşıyorum. Ben savaştan kaçıyorum. Ben memleketimden, evimden, hayatımdan kaçıyorum. En önemlisi ben o küçücük yaşında kurduğum masum, saf, temiz, güzel hayallerimden kaçıyorum. Ben çocukluğumdan, kendimden kaçıyorum.

Sekiz yaşında geldi ve beni buldu o savaş. Küçücük yaŐımda beni, hayallerimi içime hapsetti. Ve bir daha geri dönmemesi üzere kapısını kilitledi. Sekiz yaşında olmama rağmen ben kendim değildim, ben çocuk değildim. Bir anda büyümeliydim. Hep büyümeyi hayal ederdim oysaki. Ama bu Şekilde değil.

Büyüyecektim, mesleğim olacaktı, ben ne okullar bitirecektim, öğretmen olacaktım büyüyünce. Ben öğrencilerime umut etmeyi, sevmeyi, sevilmeyi, doğruyu öğretecektim. Ama hayır Şimdi büyüyüp ailemi korumalıyım. Ama nasıl? Daha birçok kişi savaşın başında kendini siper edip hayatını kaybederken ben büyüyüp ailemi korumaya çalışsam ne olur ki? Belki de o vicdansız insanların kalplerindeki kapalı kapılar küçük bir çocuğun anahtarıyla açılır. Ama Şu an bu olamaz. Çünkü ben konuşacak durumda bile değilim. Ben vuruldum, gerçekten vuruldum ve bu yaramı temizleyecek tek bir Şey var, o da barış.

Tüm dünyanın yarasını temizleyecek, onları iyileŐtirecek bir Şey bu. Eğer inanlar açđözlülüklerinden vazgeçerlerse ben kurtulurum. Bu ne mümkün? Herkes kendi çıkarı uğruna kendi ırkında dininden olan onun gibi insanları öldürüyor, nasıl barış yapacaklar ki? Ama umarım bir gün bu gerçekteŐir, bir gün aileme kavuŐurum, o gün yaram temizlenmiŐ olur. İŞte o zaman bilin ki dünya kurtulmuŐtur.

UMUT BİTTİĞİNDE...

-İsmail Cem Mızraklı-

Bir savaş vardı. Herkesin kendi çıkarları peşinde koştuğu, başka kimseyi umursamadan, sadece kendi iyiliği için savaştığı bir savaştı.

Savaş kötüdür, hem de her savaş. Masumlar zarar görüyor bir kere. Mesela bizim hikâyemizdeki karakterimiz. Kendisi savaş yüzünden çok kötü durumda olan bir çocuk. Evet, kendisi küçük bir çocuk! Savaş onu ailesinden etmiş. Bilmiyor annesi, babası nerelerde. Hatta hayattalar mı acaba? Bilemiyor. Sadece çaresizce bekliyor. Beklemek de kolay değil tabi ki. Savaşın ortasında ve yaşadığı her gün, hatta ve hatta yaşadığı her dakika ona zehir olmuş durumda. Her dakikayı korkarak, kaçarak geçiriyor maalesef. Diyebilirsiniz neden kimse ona yardım etmiyor? Kimse onu fark etmiyor ki...

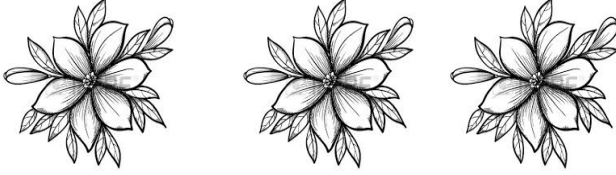
Keşke, keşke biri yardım etse. Biri ona yemek, su ya da en azından uyuyabileceği bir yer verse. Keşke, keşke biri ona ailesinden haber verse. Biri onun halinden anlayabilse keşke. Ama bu küçük çocuk her gününü kaçarak ve saklanarak geçiriyor. Yemek mi? Su mu? Bulabilirse çok şükür. Hayata zar zor tutunuyor. Hiç bir çocuk bunu hak etmiyor!

Peki, neden oluyor bunlar? Neden savaşıyor insanlar kendilerinden başka canların iyiliğini düşünmeden? Neden binlerce masumun zarar göreceğini bile bile yapıyorlar, devam ettiriyorlar bu savaş? Ya o küçük zararsız çocukların yerinde kendileri olsaydı, o zaman ne yaparlardı? Çaresiz, yardımsız ve en kötüsü de umutsuz...

Çocuk yardım istiyor fakat nereye kadar? Nereye kadar sürecek onun bu yaşam mücadelesi? Ne zaman kurtulacak bu kötü günlerden? Ne zaman bitecek bu aşırı gerçekçi kâbus? Ne zaman diğer çocuklar gibi sabah erkenden uyanıp, elini yüzünü yıkayıp, kahvaltısını yapıp okula gidebilecek? Ne zaman ailesini görebilecek ve ne zaman arkadaş-

ları olabilecek? Keşke bunlar bir an önce olsa.

Çocuğu hayata bağlayan tek şey içindeki umut. Savaş onun içindeki umut duygusunu bitirmeden daha kadar yaşayabilecek? Umut onu hayata bağlayan belki de son şey maalesef. Umut kesildiğinde ise...

UMUT KALIR

Silah, kan ve acı
Yaraşır mı onlara?
Masum yüzlü çocuklar
Görmeli mi savaşı?

Karanlık kanlı denizde
Onların ışığıdır umut
Oyuncakları mermi olmuş
Savaşı yaşayan çocukların

Açlık, hastalık ve hüznün
En çok sevenidir savaşın
Alır götürür her şeyi
Umut kalır ellerinde çocukların

-Sıla Aydın-

SAVAŞ UMUT VE ÇOCUK

-Sarper Özyurt-

Biliyor musunuz savaş çok kötü bir şey. Ama bunu çoğu kişi bilmiyor. Onlar kimler mi? Onlar savaştan zevk alan, savaşın içine girmeden emir veren, acıma duygusunu yıllar önce yitiren zalim komutanlar.

Onlar kadın, erkek, çocuk demeden katleden daha doğrusu onları katletmesi için çoğu zalim ama içlerinden bazılarının acıma duygusu olan askerlerine emir veren insanlar.

Umut niye mi var. Çünkü savaştaki çocukların elleri silah tutmaz, yemek yapamazlar, zulüm gördüklerinde onlara işkence yapıldığında karşı koyamazlar, güçleri yetmez. Onlar da bunlar karşısında sadece umut ederler, ailesinin ölmemiş olmasını, kardeşlerinin katledilmemiş olmasını umut ederler.

Biliyor musunuz umut dünyanın en güzel şeyidir çünkü sadece güzel şeyler için umut edilir. Çocukların umutları hep iyi yönde olur. Çünkü çocuklar saf kalplidirler bembeyaz temiz yürekleriyle bembeyaz umutları vardır.

ÇOCUK VE UMUT

-Ceylin Akbaş-

Daha çocukluğumuzu yaşayamadan,
Savaşlara gömüldük.
Umutlarımızı ise,
Kendi ellerimizle gömdük.

Ama bunları ne biz hak ettik,
Ne umutlarımız,
Ne de hayallerimiz,
Ne de insanlarımız.

Yaşarken ölmek,
Umutlarımızın yıkılmasıdır,
Savaşların kaybettiği güneş ışınlarıdır,
Hayallerin parçalanmasıdır.

Çocuklar,
Sakın savaşın peşinden gitmeyin!
Çocuklar,
Umutlarımızı sakın terk etmeyin!

BÖLÜM IV

Biz Türkler -Ömer Seyfettin Hikayeleri-

Bizim insanımızı, tüm benliğimizle ve bize ait olan değerlerimizle birleştirip Türk insanını doğallığıyla, hikâyelerine konu eder. Bize bizi en güzel şekilde anlatan yazarlardandır. Türk milletinin olumlu olumsuz, sıradan veya farklı özelliklerini, garip hallerini kaleme alabilen özel insanlardandır. Çevresini gözlemleyip yorum yapabilen, fikirlerini öykülerine aktarabilen, bizim gibi biridir Ömer Seyfettin.

-Cemre İdil Mutlu-

ESKİMEYEN ADAM

-Hilal Pınar Dağlı-

Eskimeyen adam. Sizce de öyle değil mi? Ömer Seyfettin hiç de eskimedi değil mi? Kendisi bu dünyadan göçeli yıllar oldu ama bu dünya ve Türk edebiyatı onun yokluğunu kabullenemedi. Her zaman her yer de mutlaka Ömer Seyfettin hatırlandı, öğretildi. Peki, neden Ömer Seyfettin eskimedi?

Cevabı basit bir soru aslında. Çünkü Ömer Seyfettin bizdendi, içimizdendi ve yazılarında ülkesinden çok da uzağa gitmedi o. Bizzat kendi milletinin davranışlarını, üslubunu konu aldı. Her hikâyesinde kendimizden birini bulamasak ta kendimize benzeyen bir parça mutlaka bulduk.

Ömer Seyfettin hikâyelerinde kendi çevresini anlattı, gelin kayna-na ilişkilerimizi, televizyon karşısında dizi izlerken şekilden şekle girdiğimiz o halleri, anne kuzusu damatlarımızı anlattı. Yüksek ökçelerde kurnazlığımızı ele aldı. Yalnız Ef’de cesaretimizi niteledi. Ve daha neler neler.

Ben saymayabilirim. Ama siz bana biraz kişiliğinizden bahsedin ben zaten sizi hem kalplerde hem de Ömer Seyfettin hikâyelerinde bulacağım.

BİZİM İÇİN ÇOK DEĞERLİ...

-Ceylin Akbaş-

Merhaba arkadaşlarım küçüklerim veya benim yazılarımı okuyan büyüklerim.

Bugün sizlere Ömer Seyfettin'den bahsedeceğim. Onunla ilgili birkaç bilgi vereceğim sizlere.

11 Mart 1884' te Gönen, Balıkesir'de doğmuştur. Dört çocuğu olmuştur. 1917'den ölüm tarihi olan 6 Mart 1920'ye kadar geçen zamanına 10 kitap 125 hikâye sığdırmıştır. Ve makaleleri birçok dergide yayınlanmıştır. Hastalığı 25 Şubat 1920'de artınca hastaneye kaldırılmıştır. Ve daha 35 yaşında iken yaşamını yitirmiştir.(6 Mart 1920) Hastalığı önceden teşhis edilememiş olmasıyla beraber, yapılan otopsi sonucunda şeker hastası olduğu anlaşılmıştır. Naaşı önce Kadıköy Kuşdili Baba Mezarlığına defnedilmiştir. Daha sonra oradan yol geçeceği dilekçesiyle mezarı 23 Ağustos 1939'da Zincirli Kuyu Mezarlığına nakledilmiştir.

Ölümünden sonra en yakın arkadaşı Ali Canip Yöntem onun hayatını ve mizasını anlatan en kuvvetli öykülerini içeren bir kitap yazmıştır. Adı "Ömer Seyfettin Ve Hayatı" olmuştur. Kısa bir süre sonra bütün hikâyeleri bir kitap serisinde basılmıştır ve bu hikâyeleri günümüzde okunmaktadır. Birçok hikâyesi var elbet ki Ömer Seyfettin'in bunlara değinelim:

Kaşağı, Pembe İncili Kaftan, Yüksek Ökçeler, Yalnız Efe, Bomba, Diyet örneklerini verebiliriz. Fakat kitapları sadece bunlarla sınırlı değil, bilin istedim. Kültürümüze bu kadar çok şey bırakmışken onun kitaplarını okumamak olmaz. Ömer Seyfettin kültürümüze iz bırakmış yazarlardan biridir ve bizim için çok değerlidir...

BİZ TÜRKLER

-Nisa Nur Sarısoy-

Güzel ülkemizin eğlenceli, komedi, mükemmel insanları... Biz Türkler, millet olarak öyle davranışlarımız var ki, akıl sır ermiyor.

Herhangi bir yerde inşaat yapıldığını ya da çalışma yapıldığını gören Türk erkekleri durup izlemeyi tercih ediyor.

Tanıdık birini görünce, eğer arabada iseniz kendinize dikkat çekmek için arabayı o kişinin üstüne sürebilirsiniz. Tabi kontrol sizin elinizde olabilir ama her zaman dikkatli olmada fayda var.

Her ne kadar lunaparkta veya herhangi bir oyun alanında çarpışan arabalara çarpışmak için bindiğimizde çarpışmamak için uğraşıyoruz.

Araba kornalarını bir iletişim aracı olarak kullanmayı da iyi beceririz. Tabi korna çalışlarının farklı nedenleri olabilir. Hangi sebepten korna çaldıklarını ayırmak için ufak bir detaya dikkat etmeliyiz. Eğer bir kere çalırdıysa arabanın önünden git demek, iki kereyse selam vermek anlamında. Üçüncü ise kornaya basılı tutmak, işte o zaman arabanın önünden uçmalısınız.

Yabancı bir ülkeye gittiğimizde ya da turistler bize bir şey sorduğunda onlara bağırarak anlatmaya çalışıyoruz. Oysa bu bir işe yaramaz. Yani bağırmamız onların anlamalarını kolaylaştırmıyor.

Bir alet bozulunca ya bir yerden bir yere fırlatırız ya da tepesine vururuz. Tabi çalışması için ne kadar işe yarar bilmiyorum.

Çocukların yaptığı şeylerden birisi... Hatta belki büyüklerde ya-

pıyor olabilir. Ama o ekmeği öyle yemenin tadı bir başka. Bakkaldan aldığımız ekmeğin köşesini eve gelmeden yemenin tadı bir başka.

Akşamları elektrikler kesilince komşuların ışıkları yanıyor mu diye kafamızı direk camdan çıkarırız. Bu sayede elektriğin kimlerde kesildiğini anlayabiliriz.

Gene biz Türk çocuklarının klasiği... Gelin arabası gördüğümüzde arabanın önünü kesip para isteriz. Tabi bunu yaparken dikkatli olmalıyız. Ne olacağı belli olmaz.

Türklerin yaptığı amaçsızlıklardan birisi de hesap makinesinde leblebi yazmak. Ama biliyorum ki yapmayan Türk %10'dur. Yani çoğu Türk yapmıştır. Leblebi yazınca da büyük bir başarı elde etmiş edasıyla etrafımıza bakarız.

GARİP

-Hilal Pınar Dağlı-

Bizim milletin halleri gerçekten de çok garip değil mi? Düşünün, bir misafirliktesiniz ve her seferinde evden gitme girişimlerinde bulunuyorsunuz ama bir cümle sizi geri gönderiyor. “Daha karpuz kesecektik!” Bu cümle misafirliği bir türlü bitiremez.

Aslında biz birbirimize çok imreniriz, çok kıskanırız ama ne hikmetse bir türlü birbirimize “Hırkanı çok beğendim, kıskandım seni.” diyemiyoruz. Oysaki bu kıskançlık içimizi yiyip bitiriyor.

Hiçbir millette olmayan gelin-kaynana ilişkimiz var. Oğlunu gözünden sakınan, oğluna toz kondurmayan, oğlunu bulunmaz Hint kumaşı zanneden anneler. Ne yaparsa yapsın kaynanasının gözüne giremeyen gelinler. Bir iş makinası gördüğü zaman sanki yeni bir film çıkmış gibi bir saat seyreden babalarımız. Kendi cimriliğimizi “Ben tasarruf ediyorum.” diyerek saklamaya çalışmak ama hep bir araya geldiğimiz zamanlarda cömertliğimizi uzatıp hesap kavgasına başlamak. “Hayır, ben öderim!” “ Hayır, hayır, ben öderim!” diyerek kasada dakikalarca beklemek. İşte bunlar sizlere sunacağım garipliklerin birazı.

Bizler her ne kadar garip olsak ta kötü günlerimizdeki beraberliğimiz ile çok iyi bir örneğiz. Bir kişi vefat etse yakınımız olmasa bile cenazesine gideriz. Cenazesi olan kişiye moral verip onun yanında oluruz. Her hangi bir kötü günümüz olsa bile hiç yalnız değilizdir. Hep beraberizdir.

Biz Türk milletiyiz, hep birlikteyiz. Biz biriz, hep beraberiz.

KOCA ALİ

-Esra Ak-

Demir ustasıydı, yaptığı kılıçlar ve namlular o kadar kaliteli ve sağlamdı ki, ustanın namı her yer de duyulur olmuştu. Yaptığı kılıçların kalitesiyle, kendi yöntemi olan çeliğe çifte su verme tekniğinden geçiyordu. Kimseye eyvallahı olmazdı. Pazarlık yapmaz, ne fiyat biçilmişe o fiyata alırdı her şeyini.

Zamanında babası ölmüş ve öksüz kalmıştı Koca Ali. Amcasının yanına yerleşmekte buldu çareyi. Ama kimseye eyvallahı olmadığı için çok kalamayıp, amcasının yanından kaçarak bir demircinin yanında kimseye boyun eğmeden çalışmıştı. Gururu onun için her şeyden önemliydi. Belirli bir süre geçince kendi dükkânını açıp kendi işi ile uğraşmaya başlamıştı. Çok fazla ortalıkta dolanmazdı. Günün çoğunu demir döverek geçirirdi. Onun için hayat ev ve işten ibaretti.

Bir gün geç saatlere kadar çalıştıktan sonra yatısı namazına camiye gitmişti ve cami o gün daha kalabalıktı. Camiye Konya'dan iki derviş gelmiş mesnevi okuyorlardı. Koca Ali çok severdi mesnevi dinlemeyi. Onları dinledikçe kendinden geçmişti. Camiden çıkarken dükkânına giden yolda durup etrafı kolaçan etti. Ve hala mesnevinin etkisinde idi.

O ara nöbet tutan bekçiler çıkmıştı karşısına. Ağanın emriyle yatıdan sonra dışarı çıkmak yasaktı. Hatta eğer dışarıda birileri yakaladıysa hemen dövülürdü. Bekçilerin başı Koca Ali'yi hemen tanıdı. Eve gitmesini istedi ve Koca Ali hala dervişin yapmış olduğu mesnevinin etkisindeydi ve eve gitti.

Eve geldiğinde kapı hafif aralıktı. Pek önemsemedi çünkü evinde kendinden başka kimse yoktu. Yatağını uzanıp yattı. Sabah olduğunda kapıda bekçiler beliriverdi. Bekçiler eve girip evi aramaya başladılar. Ve yerde kan lekesi ve yeni yüzülmüş bir deri vardı. Koca Ali ne olduğunu anlayamamıştı.

Oysa dün gece hırsızlık olmuş ve bir adamın koyunu çalınıp kesilmiş ve paraları da soyulmuştu. O çalınan Koca Ali'nin dükkânının önünden çıkmıştı. Koca Ali derhal subaşının yanına götürüldü. Tüm deliller Koca Ali'nin yaptığını gösteriyordu. Ne yazık ki itiraz etse de bir işe yaramıyordu ve kolunun kesilmesi kararı alınmıştı.

Bu karar Koca Ali için bir felaketti. Çünkü demire iki eliyle su veriyor, tüm işini elleriyle yapıyordu. Bu haberi duyan herkes çok üzül-müştü. Onu çok seven ve ondan alışveriş yapan sipahiler kolunun “di-yeti” için o dönemin zenginlerinden Hacı Kasap'a gittiler. Hacı Kasap aslında çok cimri bir insandır ama sipahilerle arasını iyi tutmak için kabul etti ancak tek bir şartı vardı. Koca Ali ömür boyu ona hizmet edecekti. Bu durumu Koca Ali'ye söylediler, Koca Ali kabul etti.

Kasap durmadan emir veriyor, yaptığı iyiliği başına kakıyordu. Her seferinde Ali'ye “Ben olmasam çolak kalacaktın.” diyerek kolunun diyetini ödediğini söyleyip duruyordu. İyice gururuna dokunan bu durum her geçen gün daha da zoruna gidiyordu Koca Ali'nin.

Bir gün dayanamayıp elindeki satır ile kolunu kesip yaşlı adamın önüne atmıştı. Ona; “Al, diyetini ödediğin kolu.” diyerek oradan uzak-laştı. O günden bugüne kimse görmedi nereye gittiğini. Çünkü onun için özgür olmak önemliydi.

SENEYE DE GİYERSİN

-İsmail Cem Mızraklı-

Mehmet, bir ortaokul öğrencisiydi. İyi bir insandı. Bir gün başına çok komik bir olay geldi.

Mehmet okuldan eve gelmişti. Evde bilgisayar oynuyordu her zamanki gibi. Bu kadar çok bilgisayar oynamaması gerektiğini biliyordu fakat o yine de bilgisayar oynamayı bırakmıyordu. Bilgisayar bağımlısı diyorlardı fakat o öyle düşünmüyordu.

Annesi onu bakkala ekmek almaya gönderdi. Oyunun ortasında ekmek almaya gitmek zorunda kaldığı için sinirlenmişti ama ne yap-sın! Gitmek zorundaydı. Bakkala gitti ve ekmek aldı. Eve döndüğünde bilgisayar oyununa devam etmek istemişti. Fakat evlerinde misafir vardı. Yani girişte bulunan ayakkabılardan öyle anlamıştı en azından. Eve girdi ve amcası ve küçük kuzeninin geldiğini gördü. Küçük kuzeni bilgisayar ele geçirmişti adeta. Mehmet de amcasının yanına gitti. Oturdular, sohbet muhabbet ettiler. Amcası “Bizim zamanımızda bilgisayar mı vardı ki? Bütün gün dışarıda oynardık. Saklambaç oynardık, topaç oynardık, misket oynardık. Şimdiki saçma bilgisayar oyunlarından çok daha eğlenceliydi. Şimdiki nesil hiç bilemeyecek bunları. Mesela benim oğlan da böyle. Topaç aldım bunun kablosu yok ki bilgisayara nasıl bağlayacağız diyor bana” tarzı konuşmalar yaptı.

Uzun süredir görüşmemişlerdi. Amcası Mehmet’e aldığı hediye-yi verdi. Mehmet hediye paketini açtı ve bir çift ayakkabıyla karşılaştı. Ayakkabılar çok güzeldi ama sonra üzücü gerçekle karşılaştı. Ayakkabılar onun ayak numarasından çok daha büyüktü. Mehmet durumu amcasına anlattı ama amcası klasik olarak “Boş ver oğlum seneye de giyersin. Daha iyi oldu.” diye cevapladı. Mehmet ise “Amca bunu ancak

5 sene sonra giyebilirim.” diye karşılık verdi ama amcası kızıp büyük-
lere karşılık verme deyince susmak zorunda kaldı maalesef. Giymeye
niyeti yoktu ama amcası “yarın okula seni ben götürürüm.” deyince
ayıp olmasın diye yeni ayakkabılarını giymek zorunda kaldı.

O gün okulda büyük ayakkabıları yüzünden başına çok iş geldi.
Koşuyorken ayağından fırladı, ayağından çıkıp durdu, yürüyemedi, ar-
kadaşları onunla dalga geçti. Eve döndüğünde yorgun ve bitkindi. Zor
bir gün geçirmişti tabii. Amcasını telefonla aradı ve durumu anlattı.
Amcası ise “Tamam Mehmet seneye giyersin o zaman” cevabını verdi.

PALAVRA SANATI

-Duygu etinkaya-

Bizim insanımızın halleri bir başkadır, kimseye benzemez, çok değişik halleri vardır. Genelde Şen Őakraktır bizim insanımız ama bir özellik vardır ki bana çok değişik gelir. Bu zellik palavracılıktır. Bir nevi betimleme sanatıdır palavracılık, olmayan bir Şeyi olmuş gibi anlatmaktır. Sanki o olay gerçekleşmiş gibi gelir dinleyiciye.

Zaten herkes başaramaz bu sanatı, sanat diyorum ama gerçekte bir sanat değildir palavracılık.

Ben bu olaya küçükken dâhil olduğumu düşünüyorum ama Şimdi anlatsalar kanmam, anlatanı dinlerim ama anlatıcıya bir Şey demem.

Palavracılar size sesleniyorum lütfen küçük çocukları kandırmayın.

DEDİKODU KAZANI

-Göksu Boska-

Evde peynir bitti bahanesiyle annem beni Türkan teyzelere gönderdi. Belki konuşacak dedikodu çıkar diye. Sıkıntılı sıkıntılı yukarı kata çıkıp zile bastım.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Türkan teyze “Oy! Hoş geldin Melek, peynir mi bitti gene sizin evde?” diye sordu. “Evet.” dedim. “Tamam, hemen getiriyorum.” deyip mutfağa doğru gitti. O sırada içeriden sesler gelmeye başladı. Şennur teyze “Kız, Nurten, olmuş biliyor musun?” diye sordu. “Nolmuş, nolmuş?” diye sordu Nurten abla. Şennur teyze de, “Bizim Ayşe vardı ya, sözlениyormuş kız.” dedi. Nurten abla da “Valla mı kız?” dedi.

O sırada Türkan teyze elinde poşetle peyniri verdi ve ben de dairemize girdim. Annem kapıyı açar açmaz “Kız, dedikodu var mı?” diye sordu. “Var anne, var. Bir izin versen de içeri geçsem?” dedim. Kenara çekilince de ayakbılarımı çıkartıp eve girdim.

Koltuğa oturunca daha soluklanamadan “Anlat bakayım.” dedi annem. “Bizim Ayşe var ya, Şennur teyzeyle Nurten abla onun sözlendiğini konuşuyordu.” dedim. “İnşallah çağırır.” deyip mutfağa gitti.

Dedikodu kazanı böyle kaynar bizim kadınlarımız da. Bir araya gelince konuşulmayan hiçbir şey, dökülmeyen hiç taş kalmaz.

DEDİKODU VE ALTIN SAATLERİ

-Esmanur Kapusuz-

Altın günleri Türk kadınlarının her ay belki de her hafta yaptıkları şey. Çeşitli yiyeceklerle börek, poğaç, kek, tatlı,...) hazırlık yapılır, günler öncesinden temizliğe başlarlar.

O gün geldiğinde misafirler gelip, yiyeceklerden tadarlar. Hatta gün var diye sırf rahat olabilmek için evin erkeğini evden kovarlar. Daha sonra ev sahibine altınları takdim edilip, müzik açar kurtları dökülene kadar göbek atarlar, dans ederler.

Tabi bir de altın günlerinin en önemli şeyi dedikodu, gıybet!.. Olmazsa olmazlarından. Yok, komşunun çocuğu şunu yapmış, yok birinin evinde bu olmuş, yok öyle, yok böyle.

Tabi dedikodu hemen konuşulup biten bir şey değil, altın gününün çoğu yemek yerken, dedikoduyla geçer onlara göre durum güncellemesi, durum tespiti!

Dedikodu bittikten sonra da zaten, onlar dedikodu yapmamış olur. "Biz dedikodu yapmadık, gelse de yüzüne de söyleriz."derler.

KOMŞULUK

-Gizem Öztürk-

Geçmişten günümüze komşuluk değeri oldukça yüksektir. Atalarımız “Ev alma komşu al, komşu komşunun külüne muhtaçtır.” sözlerini kullanmışlardır. Komşuluğun zor günlerde en çok belli olduğunu gösterir. Sıkıntılı günlerde bizi rahatlığa kavuşturan çevremizdekiler olmuştur. Zaman geçirdiğimiz gibi komşuluk ilişkilerimiz her geçen gün gelişir.

İyi komşulara sahip olmak insanlara huzur ve güven hissi duymasını sağlar. Sıkıntılı olduğumuz zaman bizi rahatlığa ulaştıracak olan komşularımız olacaktır.

Komşularımız ile tanışacağımız zaman onlara güler yüzlü iyi niyetle davranmalıyız. Unutmayın. “Komşu komşunun külüne muhtaçtır.” Komşuluk bizler için önemli bir kavramdır.

Komşularımız en zor zamanlarımızda bize yardım eden insanlardır. Bizler küçük yaşlardan itibaren paylaşmayı ve yardımlaşmayı komşularımızdan öğreniriz. Komşularımız sayesinde huzurlu ve mutlu yaşamayı öğrenir, onlar sayesinde çocukluğumuza ait güzel anılar biriktiririz.

Türk toplumunda en çok önem verilen değerlerden bir tanesi komşuluktur. Komşuların iyi olması durumunda başımız ağrımaz, karşılıklı saygı ve sevgi içerisinde komşuluk ilişkilerimizi sürdürmeye devam ederiz. Komşularımız zor zamanımızda bize en çok yardım eden kişiler olmakla birlikte, mutlu anılarımızı da bizler öncelikle komşularımızla paylaşırız. Bu yüzden komşuluklarımız herkesten farklıdır.

SEVGİMİZ DE ABARTILI ÖVGÜMÜZ DE

-Abdullah Kudret Çiçek-

Müslüman yürekler bilirim daha,
Kızdı mı cehennem kesilir, sevdi mi cennet.
Adil Erdem Bayazıt

Türk milleti olarak sevgimizi de öfkemizi de abartmayı severiz, birirsiniz. Biz değil miyiz öfkelendiğimizde keşke ölse de şundan kurtulsam diye düşünüp, iki dakika sonra sinirimiz geçince sinirlendiğimiz kişiden özür dileyen?

Yukarıda şairin de söylediği gibi. Öyle bir Türk milleti ki kızdı mı cehennem kesiliriz, sevdi mi cennet! İşte bunu gören; “Türk kesin bu” der de Almanya’da, Fransa’da bir gurbetçi görülünce kişinin Türk olduğu bu yöntemlerle anlaşılır.

Bir insan bir insanı hemen affediyorsa bilin ki Türk’tür demek istiyorum. Bir İngiliz, bir Fransız kolay kolay affedemeyebilir etrafındaki insanları. Ama bir Türk hemencecik affeder. İşte bu bizim insanımızın, yani Türk insanının bir hâlidir. Kelimeler ki, tank gibi geçer insanın üzerinden. İşte söylediğim gibi kelime vardır, insanın hayatını değiştirir. İşte, kelimeler belirler Türk’ün sinirlenip sinirlenmediğini. Kelimeler ve tarz. Bilmem anlatabildim mi?

GELDİN Mİ?

-İsmail Cem Mızraklı-

Bizim insanımızın halleri bazen çok komik olabiliyor. Bazen komik durumlara düşüyoruz tabii ama bizim insanımızdaki dayanışma, yardımlaşma duygusu da çok büyüktür.

Eve geliyoruz. Geldiğimizi görüyor ya da duyuyor ailemizden biri. Ve soruyor geldin mi? Hayır gelmedim demek geliyor bazen içinizden. Veya yemeğin bittiğini görmelerine rağmen gelen “bitirdin mi?” sorusu. Veya bu tarz sorular. Bakkala gidiyoruz mesela, A marka cipsten kaldı mı diyoruz. Kalmadı cevabını alınca direk, sebepsiz bir şekilde “Hiç mi kalmadı?” sorusunu yöneltebiliyoruz. Evet, hiç kalmadı. Yok, kaldı da seni kandırıyorlar. Veya sinemadan ya da tiyatrodan bilet alacak insan. Görevli diyor ki maalesef biletler tükendi. “Hiç mi yok?” Evet, hiç yok. Başka bir olay, telefonla bir kişiye ulaşmaya çalışıyoruz mesela. Fakat kişinin telefonu kapalı. Diyoruz yakınımızdaki kişiye telefonu kapalı, açmıyor. Aldığımız cevap “Dur bir de ben arayayım.” Telefon zaten kapalı nasıl açsın?

Bazen biz de verebiliyoruz böyle tepkiler. Sebebi bilinmez, dilimize dolanmış. Bazen komik durumlara düşebiliyoruz bu yüzden. Ama tabii ki bilmeliyiz ki bu üzülecek bir durum değil, hiç de olmadı. Bu daima bizim için neşe ve mutluluk kaynağıdır.

Aramızdaki yardımlaşma, dayanışma varken böyle şeyler kesinlikle kötü değil, gülünüp geçilecek şeylerdir. Mesela yanlışlıkla verdiğimiz saçma bir tepki sadece yüzü güldürür. Ama yaptığımız hasta ziyaretleri veya zor durumdaki arkadaşımıza yardım etmek gibi âdetlerimiz olduğu sürece daima huzurlu ve mutluyuz.

ACI KAHVE

-Göksu Boska-

Anadolu'da Acı Türk Kahvesi'nin kırk yıl hatırı vardır. Çünkü o acı tadı hayatınızda asla kolay kolay unutmazsınız. Tabii bu bana göre böyle. İnsandan insana bu fikirler değişebilir.

Hayatımda içtiğim ilk kahve, acı kahvedir. O gün bu gündür asla unutmam.

Bir bahar günüydü. Hava yağmurluydu. Annem ikimize kahve yapmıştı. İçtiğimde ise şeker yoktu ve ağzım yanmıştı.

Gülüp “Bu neden acı?” diye sorduğumda ise “Biz Anadoluluyuz kızım, bizde acı kahvenin kırk yıl hatırı vardır.” demişti.

Yıllar sonra bile bu satırları hatırlamak beni sevindiriyordu. Geçmişe dair güzel bir anınızın olması, her aklınıza geldiğinde gülümsemeniz hoş olmaz mıydı? Bence olurdu.

Herkesin güzel bir anısı vardır. Sadece o anıyı hatırlamak istemezsek hatırlamayız.

Acı kahvemden bir yudum daha alıp kitabımı okumaya devam ettim.

BİZDEN BİR ŞEYLER

-Duygu Çetinkaya-

O gün dünyanın en kötü günüydü çünkü altın günü vardı. Ben de mecburen annemle gidecektim. Kaçmak istiyordum ama kaçamıyordum. Şimdi oraya bir sürü dedikoducu kadın gelecek, gelir gelmez de benim yanaklarımı sıkacaklar, sonra da “Derslerin nasıl?” diyecekler. Ben de tek tek hepsine cevap vereceğim. Sonra benden vazgeçip dedikoduya başlayacaklar. Yok, onun oğlu öyle yapmış, yok bunun kızı şöyle yapmış, daha neler neler...

Mübarek, ayaklı magazin bunlar sanki kendileri bulunmaz Hint kumaşı da millete laf söylüyorlar. Bir de sonra aman bize ne diyorlar, madem size ne, niye bu kadar konuşuyorsunuz. Allah'ım çıldırmamak elde değil, o kadar konuşuyorlar, sonra da bize ne diyorlar. Bir de “Aman, benden duymuş olmayın.” demezler mi, madem sizden duymuş olmayalım için de tut da söyleme!

Dedikodu faslı bitince de televizyondaki programlara sararlar, evlenme programlarına kendilerini kaptırıp izlerler. Bitince de program hakkında konuşurlar yok “Bu kız çok çingene, tabi evde kalır.” ya da “Ay bu oğlan çok kararsız, ne aradığını bilmiyor, tabi evlenemez.” deyip duruyorlar. Size ne milletten, size ne kızın evde kalmasından, size mi kaldı bunları düşünmek, niye size dert oluyor milletin dertleri.

Bu faslı da bitirirler, daha sonra tıkmaya başlarlar. Ay kız buna ne koydun, çok güzel olmuş, derler. Sonra ev sahibi mutfağa gidince de, ay bu da pek beceriksiz, yaptığı yemeğin ne tadı var ne tuzu, derler. Tamam, beğenmeye bilirsiniz ama niye çok güzel olmuş diyorsunuz. Bari yalan konuşmayın, beğenmediyseniz de sesinizi çıkarmayın ama yok valla bu kadınlara hiç güven olmaz yüzünüze iyi gözüküp arkanızdan kuyunuzu kazarlar.

İşte bizim insanımız da böyle, bir öyledir bir böyle. Ne yapacakları hiç belli olmaz.

KOMŞULUK VE ESKİ ZAMANLAR

-Esmanur Kapusuz-

Komşuluk mu? Nerede o eski zamandaki tatlıda olsa kapıdan kapıya sohbetler, bazen uzunda olsa pencereden pencereye kısa dedikodular. Şimdiki zamanımız da hadi dedikoduyu bırak sohbeti unuttu muşlar. Yok olmuş demiyorum unutuluyor diyorum. Eskiden çat kapı gelen misafirlerimiz veya komşularımız bizi en çok mutlu edendi. Ama şimdi komşuluk denilen bir şey kalmamış. O kadar aynı apartmanda oturuyorsunuz karşı komşusunun ne adını biliyor ne de varlığını. Eskiden öyle miydi kapıda komşuyla karşılaşırsanız bir saat fazla sohbet etmez miydiniz?

Akşam tatlı yapıldı mı komşuya götürmeden olmaz bizim yöremizde komşu ya tatlıyla verilen tabakta boş gönderilmez.

Komşuluk hasta olduğunda ona çorba yapıp götürmek üzgün olduğun zaman derdini onla paylaşmak... Komşuluk sadece yemek ve tatlı götürmekle oluşan bir şey değil. Komşuluk: mutluluğunu, üzgünlüğünü ve sevincini paylaştığın dert kaynağıdır komşun.

Bayram olduğu zaman yaşlı komşulardan başlanır el öpülmeye bayramlaşılır ve tatlı sohbetler edilir. Küçük çocuklar ise bütün apartmandaki kapı zillerine basıp herkes'in bayramlarını kutlayıp şeker almaktır amaçları. Evet, eskiden böyleydi komşuluk nadir yerlerde komşuluk devam ediyor. Bence halen devam edilmesi gereken en önemli dostluk komşuluktur. Atalarımız boşuna dememiş "Komşu komşunun külüne muhtaçtır." diye.

CİMRİLİK CÖMERTLİK ABARTISI

-Abdullah Kudret Çiçek-

Ya, işte Türk milleti... Hem cimriliği, hem de cömertliği abartan millet... Peki, ilk olarak cimrilikten başlamak gerekirse, nedir cimrilik?

Tarihin her döneminde, Türk milletinde Türk toplumunda adından dudaklarda alaycı bir tebessüm bırakarak kendisinden söz ettiren bu davranış biçimini tam olarak anlayabilmek için onu huy edinen cimriyi tanımak gerekir. Cimri; sözlüklerdeki anlamı ile elindeki parayı harcamaya kıyamayan, pinti, eli sıkı, nekes, tamahkâr, var yemez kişi için kullanılan bir sıfattır.

Malı, mülkü, serveti, parası ile dünyalık tutmaya gayret eden böylesi kişiler yaşadıkları sürece ne kendilerine ne de çevrelerine yararlı olamazlar. Türk milleti de gerçekten cimri değildir. Ama para vermediği zaman, kimselere para vermez. Buna açıkça cimrilik denemez. Çünkü millet kimin ihtiyacı olup kimin ihtiyacının olmadığını çok ama çok iyi bilir. Ama cömertliği açıktır. Tabii ikisini de abarttığımız aşikâr.

Bizim malımızın fazlasını vermemiz, yani cömertliği açıklayalım cimrilikten sonra: Türk milleti cömertliği öylesine abartır ki, kendisine aldığı malın iki kat kalitelisin para verdiği kişiye alır. İşte bu yönümüz güzeldir. Gerçekten millet olarak çok cömert ve çok yardımseverizdir. Dünyanın en cömert milleti Türk milletidir desem hiç abartısız doğruyu söylemiş olurum. Çünkü tarihte hiçbir devlet himayesine aldığı kimseleri sömürge yapmadan elinde tutamazken Osmanlı İmparatorluğu bütün cömertliğiyle kendi haklarını azınlıklara da vermiştir. Osmanlı kadar cömert, kendi haklarını azınlıklara da verebilen bir başka devlet de zaten cihanda yoktur.

Bilmem anlatabildim mi?

TÜRKLERDE VATAN

-Nisa Nur Sarısoy-

Vatan; milletin üzerinde yaşadığı toprak parçasıdır. Türk Milleti için vatan, karnını doyuracağı bir toprak parçası değil, atalarımızdan bize miras olarak kalmış bir yadigâr, şehit kanıyla sulanmış, toprak altında veya üstendeki zenginliklerini saklayan bir hazinedir.

Bu sayede vatan Türklerde acayip önemli sayılan bir anlayıştır. Düşmanları bile Türkleri hiçbir zaman savaş meydanlarında yenemeyeceklerini anlamışlar ve başka yollar aramaya başlamışlardır.

Türk Milleti canı pahasına vatan için, bu topraklar için kanlarının son damlasına kadar savaşmaya hazırdır. Türkleri Türk yapan bir özellikte budur.

Vatan, her şeyden önce gelir. Gözlerini kırpmadan, bir dakika bile düşünmeden Türkiye için ellerinden gelenin fazlasını yapmaya çalışırlar.

Atalarımızdan bize miras kalan bu toprakları yabancılara ne olursa olsun vermezler. Din, dil, ırk ayrımı yapmaksızın bir vatan için bir bütün olurlar.

İşte Türkler 'in bir diğer özelliği de budur. Vatan aşkı. Onlar için mesele vatansa gerisi teferruattır.

YALANCILIK

-Burak Sefa Şen-

- Bir daha sakın duymayayım yalan söylediğini.

- Tamam anne, bir daha olmaz.

Aradan üç gün geçmişti.

- Ay! Serap, sizin Serkan'ın dersleri nasıl?

- Maşallah, çok iyi dersleri. Öğretmenleri Serkan'ı hep başarılı buluyorlar.

- İyi maşallah, matematik sınavından kaç aldı?

- 98 aldı.

- Eee! Sizin Mete nasıl? İyi mi dersleri?

- Eh, yani fena değil 65 almış.

Mete gelir ve dinler;

- Himm, neyse oda iyi , inşallah çalışırsa bir dahaki sınavdan iyi alır.

- İnşallah.

Mete odaya girer;

- Anne, ben geldim.

- Hoşgeldin oğlum, gel otur.

- Yok, ödevlerimi yapacağım, odama gidiyorum. Sizler ne yapı-

yorsunuz?

Metemnin annesi içinden bir iki tane yalan uydurur:

- Hiç. Tatilde ne yapacağımızı konuşuyorduk oğlum.

- Tamam.

Metem odasına gider;

- Neden yalan söyledin Metem'ye?

- Konuştuğumuz konuyu dersem üzülür.

-Hımm, aynen haklısın.

- Serap aramızda kalsın.

SİZ, SİZ OLUN...

-Sarper Özyurt-

Bizim ülkemizde genellikle kayınvalide kelimesi çok az kullanılır. Bunun yerine kaynana kelimesi kullanılır. Tabi herkese kaynana denmez. Kaynana olmak için şu özelliklere sahip olmak gerek gerekir; çocuğundan ayrılamama sahiplenme, çocuğunun eşinin yaptığı işleri yüksek düzeyde eleştirme gibi özellikler...

Şu sahiplenme olayı genellikle tek çocuklarda olur. Çünkü tek çocuklar tektir ve onların göz bebeğidir yani onu herkesten çok severler ve onu bırakamazlar. Yüksek düzeyde eleştirmek demek mesela bir yemeğin ayarını tutturamıyorsa kaynana ona nasıl yapılacağını söylemeden kızması ve beğenmemesidir.

Siz siz olun ama kaynana olmayın.